



# လိပ်ပြာရယ်သံ

လူနေ လင်းညိုသွေး

BURMESE  
CLASSIC

# လိပ်ပြာရယ်သံ

## လူနေ + လင်းညှို့သွေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်  
၅၀၁၃၉၃၀၉၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်  
၅၀၁၉၁၅၀၉၀၈

ထုတ်ဝေသူ



ဦးသစ်လွင် (ကံ့ကော်မြိုင်စာပေ)  
အမှတ် (၁၁၃)၊ ရွှေပြည်သာလမ်း။  
(၆) ရပ်ကွက်၊ သာကေတ။

အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ  
ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)  
အမှတ် (၂၂၅)၊ (၃၂) လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ - ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ  
အုပ်စု - (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်



၁။ အမှာစာ	...	၄
၁။ ကျောက်ခေတ်အိပ်မက်	...	၇
၂။ မှတ်စုစာအုပ်	...	၁၅
၃။ ပုံပြင်ထဲက ရယ်သံ	...	၂၅
၄။ အနမ်းတစ်ဖက်	...	၃၉
၅။ စိတ်ကူးအိပ်မက် မျှော်လင့်ချက်	...	၄၇
၆။ လိပ်ပြာချိုးတဲ့ တောင်ပံ	...	၆၁
၇။ စိတ်	...	၇၅
၈။ အသည်းကွဲသာရုံ အလွမ်း	...	၁၀၅

# “အမှာမဟုတ်သော အမှာ”

သဇ္ဇာနီ

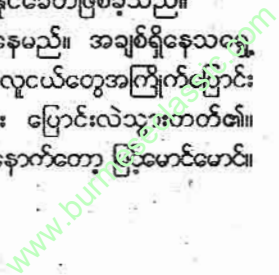


(၁)

တစ်ခေတ်က ဆရာတင့်တယ်ကို ခေတ်ပြိုင်စာရေးဆရာများက ‘နွတ်ခမ်းနီမလေးများအကြိုက်’ စာရေးဆရာဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြသည်။ ‘လာလုလုဇေး’ ‘ထား’ဆိုသော ဝတ္ထုများမှာ ထင်ရှားသည်။ ဆရာတင့်တယ်နှင့် ခေတ်ပြိုင်ဆရာလင်းယုန်နီ၏ ‘မမမြင့်’ လုံးချင်းအတွဲများမှာလည်း ခေတ်စားခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့ စာကောင်းကောင်းဖတ်သည် ခေတ်မှာတော့ ဆရာအောင်လင်း၊ သူ၏ ‘ဗေဒါ’၊ ‘မောင့်မမငြိမ်း’၊ ‘ရင်ပွင့်လေသောအခါ’ ဝတ္ထုရှည်တို့မှာ အထူးအောင်မြင်၍ ရုပ်ရှင်ဘဝကူးပြောင်းခဲ့သည်။ ‘နစ်လေသူတစ်ဦး’၊ ‘ဟရံရောအခါ’ တို့လို ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်တည်းကို စွဲမြဲရေးသော ဝတ္ထုရှည်တွေ ဖန်တီးခဲ့သည်။ နောက်ပေါ်ထွန်းလာသူမှာ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ဖြစ်၏။ သူ၏ ‘သူငယ်ချင်းလှပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်’ (စထုတ်ဝေစဉ်က သုံးအုပ်တွဲ) နှင့်အတူ စွယ်တော်ရွက်ရောဂါသည် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ဆယ်ကျော်သက်များအကြား ကူးစက်ပျံ့နှံ့၍သွား၏။ နောက် ‘နွယ်ဦးမွန်မို့ချစ်ထွဋ်တင်သည်’ ဤစာအုပ်မှာလည်း သုံးအုပ်တွဲပင်။ နောက် နာမည်ကျော် ‘မိုးညအိပ်မက်မြူ’။ ...နောက် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ခေတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

လောကတွင် လူရှိနေသရွေ့ အချစ်ရှိနေမည်။ အချစ်ရှိနေသရွေ့ အချစ်ဝတ္ထုတွေရှိနေမည်။ သို့သော် ခေတ်အလိုက် လူငယ်တွေအကြိုက်ပြောင်းလဲမှုပေါ်လိုက်၍ အချစ်ဝတ္ထုရေးဆရာတွေလည်း ပြောင်းလဲသွားတတ်၏။ တစ်ခေတ်က မောင်သာပြည့်၊ မောင်မောင်မြင့်လွင်၊ နောက်တော့ ဖြူမောင်မောင်။

သိပ္ပံထိုက်စာပေ



နောက် ငြိမ်းကျော်၊ သုမောင်၊ နွမ်ဂျာသိုင်၊ မောင်စိန်ဝင်း၊ နောက်တော့  
နေနော်၊ နောက် တာရာမင်းဝေနှင့် မင်းခိုက်စိုးစံ။ သူတို့နောက်က ဝေပျူးသွင်း  
မျိုးကိုမျိုး။

၂၀၀၈-အတွင်းမှာမူ ထူးထူးခြားခြား လူငယ်ဝတ္ထုရေးသမားလေး  
နှစ်ဦးပေါ်ပေါက်လာသည်။ လင်းညိုသွေးနှင့် လူနေ။ သူတို့သည် အချိန်တိုတို  
ကာလလေးအတွင်းမှာပင် ထိုက်သင့်သော အောင်မြင်မှုများရခဲ့သည်။ ခိုင်ခိုင်  
မာမာ ပရိသတ်များရခဲ့သည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင် တကယ့်အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစ  
လူငယ်ကလေးတွေဖြစ်နေတာက အံ့ဩဖို့ကောင်းနေလေသည်။

(၂)

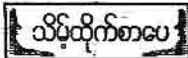
တင့်တယ်၊ အောင်လင်းတို့ ခေတ်စားစဉ်ကာလက လုံးချင်းဝတ္ထုဟု  
ခေါ်သော ဝတ္ထုရှည်များရေးသားနိုင်ရန်အတွက် စာရေးသူတို့သည် မဂ္ဂဇင်းများ  
တွင် ဝတ္ထုတိုများရေးကာ လက်ရည်သွေးခဲ့ကြသည်။ ပရိသတ်စုဆောင်းခဲ့ကြ  
သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တချို့သည် လုံးချင်းဝတ္ထု  
စတင်ရေးခြင်းဖြင့် ပွဲထွက်ခဲ့ကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များကို ဖြတ်သန်းစရာ  
မလို။ တချို့က ဝါသနာမပါ၍လော၊ မရေးတတ်၍လောမသိ။ ဝတ္ထုတိုရေးလေ့  
ရှိတာမတွေ့ရ။ တချို့ကတော့ ဝတ္ထုရှည်များဖြင့် လုံးချင်းလောကသွင်  
အောင်မြင်မှုကို ထူထောင်ခဲ့ပြီးမှ ထိုအားကိုးဖြင့် အတိုလောကထဲ တိုးစင်လာ  
သည်။ တချို့မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာများကလည်း သူတို့အရှိန်အဝါကို မဂ္ဂဇင်း  
အတွက် အသုံးချရန် ထိုဝတ္ထုတိုကို ဖော်ပြကြသည်။ သို့သော် တကယ်ဝတ္ထုတို  
မရေးတတ်သူများမှာ ရည်ရှည်မခံ။ သူတို့အောင်မြင်မှုကာလကုန်ဆုံးသည်နှင့်  
မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်လောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်သာဖြစ်သည်။ တကယ်  
ဝတ္ထုတိုရေးတတ်သူများသာ တည်တန့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ တချို့အောင်မြင်  
သော လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ရေးသူတချို့ကမူ ဝတ္ထုတိုရေးရန် စိတ်ဆန္ဒရှိဟန်မတူ။  
ဝတ္ထုတိုရေးတာမတွေ့ရ။ ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်း ရေးခြင်းဖြင့်သာ အပြီးသတ်သွား  
ကြသည်။ လူနေနှင့် လင်းညိုသွေးတို့ကမူ ထိုသို့မဟုတ်။ ဝတ္ထုတိုရေးရန်  
အာရုံစိုက်စားကြပုံရ၏။ စိတ်ကူးရည်ရွယ်ချက်လည်း ထားရှိကြပုံရ၏။ ယခု  
သူတို့နှစ်ယောက်တွဲကာ ဤဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေနှုန်း  
ကြီးစားခြင်းက သက်သေခံ၍နေလေသည်။

(၃)

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် လက်ရှိသည်။ ကြိုးစားအားထုတ်ချင်စိတ် ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးပင် လုံးချင်းဝတ္ထုလောကတွင် ရရှိသည့်အောင်မြင်မှု လောက်နှင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေကြမည်ပုံမပေါ်။ သူတို့ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ကြည့် သောအခါ ကြိုတင်တွေးဆထားသလိုပင် အများစုမှာ အချစ်ကိုအခြေခံသော ဝတ္ထုတွေဖြစ်နေ၏။ (လူနေ၏ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ပုံပြင်ထဲကရယ်သံနှစ်ပုဒ်မှာ ချွင်းချက်ဖြစ်၏) သူတို့၏ လုံးချင်းစာအုပ်များတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသည့် သဘာဝ အတိုင်းပင်၊ လူနေက Plot ခေါ် ဇာတ်ကွက်ကိုအားကိုး၍ လင်းညှို့သွေးက အရေးအသားခေါ် Prose ကို အလေးပြုသည်ကိုတွေ့ရသည်။ လူနေက ဒဿန တစ်ခုခုကို ဖော်ထုတ်ချင်ပုံရ၍ လင်းညှို့သွေးက အတွေးလှလှကို အရေးလှလှ ဖြင့် တန်ဆာဆင်ချင်ပုံရ၏။ သို့သော် သူတစ်ခုဆင်ခြင်ရမည်မှာ သူဝတ္ထုတချို့ သည် (စိတ်နှင့်အသည်းကွဲသာရုံအလွမ်း)ဝတ္ထုတိုဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် မလိုက်အောင် ရှည်လျားနေခြင်းဖြစ်သည်။ တိုခြင်းမှာ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရှိရမည့် အင်္ဂါရပ်များထဲမှ ထူးကဲသည့်အရည်အသွေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော သူတို့လိုလူငယ်တွေက ဝတ္ထုတိုကို စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုခြင်းမှာ ကြိုဆိုလက်ခံရမည့် အချက်ဖြစ်သည်။ တကယ်ဝတ္ထုတိုရေးချင် သည်ဆိုလျှင် (သူတို့ကိုတိုက်တွန်းချင်သည်မှာ)ဝတ္ထုတိုများများ ဖတ်မှတ်လေ့ လာဖို့ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုတိုဟုရေးလျှင်လည်း ဝတ္ထုတိုအင်္ဂါရပ်နှင့် ကိုက်ညီအောင် အားထုတ်ဖို့ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်က မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များတွင် ရေးဖို့ဖြစ် ၏။ အယ်ဒီတာများ၏ အစစ်ဆေးခံ၊ မှတ်ကျောက်အတင်ခံကာ အနုပညာ အရည်သွေးတိုးမြှင့်ဖို့ဖြစ်၏။ မြန်မာစာပေလောက တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းရေးတွင် လူငယ်ဝတ္ထုရေးသူအသစ်များ တိုးပွားလာခြင်းမှာ အဓိကအခြေခံအချက် ဖြစ်ရာ သူတို့နှစ်ယောက်ဝတ္ထုတို ရေးသားလာခြင်းကိုလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြိုဆိုမိပါကြောင်း ။ ။

အားလုံးကို လေးစားလျက်  
 သန္တာန်  
 (စက်တင်ဘာ ၂၀၀၈)



www.burmeseclassic.com

ကျောက်ခေတ်အိပ်မက်

(၁)

ကျောက်ခေတ်တွင်ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်ခေတ်ရှိ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် ဖတ်စာအုပ်ပါပုံစံအတိုင်း တိုနဲ့နဲ့နှင့်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့...

ကျောက်ခေတ်ရဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာမှာပေါ့...။

ကျောက်ခေတ်ယောက်ျားက ကျောက်ခေတ်မိန်းမကိုပြောသည်။

“မိန်းမ ငါ ညကအိပ်မက်မက်တယ်”

။

“မက်ပြန်ပြီ ဒီအိပ်မက်၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလည်း ရှင်အိပ်မက်၊ သေးတယ်လေ။ ဘာတဲ့...၊ နောင်ခေတ်မှာ မီးလို့အမည်တွင်မဲ့ ပူပူလောင် အရာဆိုလားဘာဆိုလား ရှင်ရှာတွေ့တယ်ဆိုပြီးတော့ ဆိုလျှင် ဖုတ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး”

သူ့မိန်းမစကားကြောင့် ကျောက်ခေတ်ယောက်ျားမှာ အားငယ်ကြီးသည်။

“ငါဒီတစ်ခါ တကယ်မက်တာပါဟ”

“ဟဲ့၊ ပြော...ဒီတစ်ခါ ဘာမက်ပြန်ပြီလဲ”

ကျောက်ခေတ်မိန်းမက အသားတချို့ နှာနေရင်းမှ သူ့ယောက်ျားစကားကို နားမထောင်ချင်ထောင်ချင်နှင့် နားထောင်လိုက်သည်။



ထိုအချိန်တွင် ရွာထဲရှိလူများက ဟိုသွားဒီသွားနှင့် အစည်ကားဆုံး အချိန်ဖြစ်သည်။

“ငါက ညက အိပ်မက်မက်တယ်”

“အင်း”

“နောင်တစ်ချိန်မှာ တီဗွီလိုအမည်တွင်မယ့် အရာကြီး ငါတို့ရွာထဲကို ပြုတ်ကျလာလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

သူမိန်းမရဲ့ ဖြေသံမှာ စိတ်ဝင်စားသံမပါ...။

ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ နားထောင်နေပုံရသည်။

ထိုစဉ်

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံကြောင့် အားလုံးလန့်သွားသည်။

လူများ စုစုဝေးဝေးတည်ရှိရာ ရွာအလယ်ကွင်းပြင်ထဲသို့ ကောင်းကင် မှ ဘာလိုလိုညာလိုလို အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပြုတ်ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာကြီးပြုတ်ကျလာတာလဲ...။

ကျောက်ခေတ်လူသားအားလုံးမှာ ထိုအရာကြီးကို ကြောင်ပြီးကြည့် နေကြ၏။ လန့်လည်းလန့်နေကြသည်။ ဘယ်သူမှ အနားမကပ်ရဲကြ...။

ဤတွင် ခုနကစကားပြောနေသော ကျောက်ခေတ်ယောက်ျားမှာ ထိုအရာဝတ္ထုကို မြင်သွားပြီးအံ့သြဝမ်းသာသွားကာ-

“မိန်းမ၊ အဲ့...ဒါ ငါ...ငါအိပ်မက်မက်တဲ့ တီဗွီဆိုတဲ့ဟာပေါ့”

သူမိန်းမက မယုံသေး...။

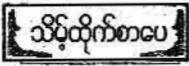
ကောင်းကင်က ပြုတ်ကျလာသော အရာကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေ ကျောက်ခေတ်ယောက်ျားမှာ ကွင်းပြင်ထဲသို့ ပြေးထွက်သွားပြီး...

“ဒါ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ တီဗွီဆိုတဲ့ဟာပေါ့”

ဟုဆိုကာ လူတိုင်းကို လိုက်ပြောလေ၏။

လူတိုင်းက ထိုအရာဝတ္ထုကြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေကြ သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးတကိုင်ကိုင်နှင့် စဉ်းစားသူစဉ်းစား...။ တီးတိုးတီးတိုး နှင့်ပြောနေကြသူများ...။

ဘယ်သူမှ ထိုအရာကြီးကို ဘာလဲဟု မပြောနိုင်ကြ...။ မည်သို့ ဆိုသော် ဘယ်သူမှလည်း ထိုအရာကြီးကို မတွေ့ဘူးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။



www.burmeseclassic.com

“ဒါ တီဗွီပါဗျ။ ကျုပ်ပြောတာယုံပါ”

“အဲ့ဒါကြီးက ဘာလုပ်လို့ရလဲ”

တစ်ယောက်က ဝင်မေးသည်။

သူ့စကားကို အလေးအနက်ထားသောကြောင့် ကျောက်ခေတ်  
ယောက်ျားမှာ ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ထိုသူမေးသည့် မေးခွန်းကိုမဖြေနိုင်ဘဲ  
ဖြစ်နေသည်။

သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ သိတာကလည်း ‘ဒါကြီးက တီဗွီကြီး’ဆိုတာပဲ  
သိသည်။ အခြား ဘာမှမသိ...။

သို့သော် သူတို့အတွက် အဖြေတစ်ခုခုတော့ ရှိမှဖြစ်မည်။

ထိုစဉ်...

“ဂုန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပထမအရာဝတ္ထုနားသို့ အခြားအရာဝတ္ထု  
ကျလာပြန်၏။

အားလုံးက ပြိုင်တူလိုလိုပင် ‘တီဗွီကြီး’ဟုပြောသော ကျောက်ခေတ်  
ယောက်ျားအား ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အခုကျလာတာကကော ဘာကြီးလဲဟု မေးသည့်သဘောပင်...။

ထိုကျောက်ခေတ်ယောက်ျားမှာလည်း အခက်တွေ့နေသည်။

သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ တီဗွီဆိုတာကြီးသာပါသည်။ အခုကျလာသော  
အရာဝတ္ထုကြီးမပါ။

အခုကျလာသော အရာဝတ္ထုအား သေသေချာချာကြည့်လိုက်၏။  
ရှည်မျောမျောပုံစံကြီးဖြစ်ပြီး ကိုင်စရာလိုလို ဘာလိုလိုတွေပါသည်။

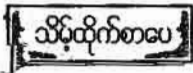
သူမသိ...။

ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူ့သာ ဆက်အိပ်နေမည်ဆိုလျှင်  
ထိုအရာကြီးအကြောင်းကို သိကောင်းသိနိုင်သည်။

အခုတော့ သူ့မိန်းမသူ့ကို စောစောနိုး၍ ‘တီဗွီကြီး’ဆိုသော အရာကြီး  
သာသိလိုက်ရသည်။

‘တောက်’မိန်းမတွေများ မလွယ်ဘူးဟု စိတ်ထဲရေရွတ်လိုက်၏။  
ခဏ ကြာသောအခါတွင် ထိုအရာဝတ္ထုနုစစ်ခုမှာ သူတို့ကို  
ဘာမှအန္တရာယ်မပြုတာ သိသွားသောကြောင့် ထိုအရာဝတ္ထုနုစစ်ခုကို ရဲရဲစွာပင်  
ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ် ကြတော့၏။

“ဟဲ့...အရှေ့ကဟာလေးက ချောနေတာပဲ”



www.burmeseclassic.com

“ဒီမှာဘုလေးနဲ့”

အားလုံး၏စိတ်ထဲတွင် ထိုအရာဝတ္ထုနှစ်ခုမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေတာကြောင့် ပြောမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဤတွင် ကျောက်ခေတ်ကလေးတစ်ယောက်က ဒုတိယကျလာသော အရာဝတ္ထုရှိ ခလုတ်တစ်ခုအား နှိပ်လိုက်မိရာ

• “စိန်ခြူးရဲ့ကြာညောင်...ကြာညောင်”

ဟူသော အသံကြီး ထွက်လာ၏။

အားလုံးဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားကာ ထိုအရာကြီးနှင့် ဝေးရာသို့ဦး တည်ရာမဲ့ ထွက်ပြေးကြ၏။

အသံမှာ ဆက်လက်ထွက်နေဆဲ...။

“စိန်ခြူးရဲ့ကြာညောင်...ကြာညောင်...”

သူတို့မှာ အနားမကပ်ရဲကြတော့...။

သစ်ပင်များနောက်ကသာ ခေါင်းလေးထွက်ပြီး ကြည့်နိုင်ကြ၏။

နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါတွင် ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာတဖြည်း ဖြည်းနှင့် တိုးသွားကာ နောက်ဆုံးရပ်သွား၏။

ပုန်းကွယ်နေသော ကျောက်ခေတ်လူသားများမှာ တစ်ယောက်မျက် နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အသံမထွက်တော့...။

“အော်ရတာ အာခြောက်သွားလို့ထင်တယ်”

တစ်ယောက်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု တစ်ယောက်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

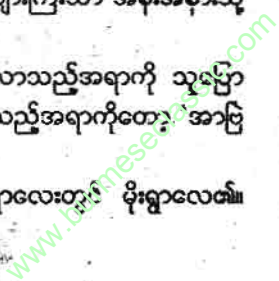
ဤသို့ဖြင့် သူတို့ကျောက်ခေတ်တစ်ရွာလုံးက ထိုပစ္စည်းနှစ်ခုနားသို့ မကပ်ကြတော့...။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် ဒီအတိုင်းပစ်ထား၏။

အိပ်မက်မက်သော ကျောက်ခေတ်ယောက်ျားကြီးသာ အနီးအနားသို့ မယောင်မလည်နှင့် သွားသွားကြည့်တတ်၏။

ကျောက်ခေတ်တစ်ရွာလုံးက ပထမကျလာသည့်အရာကို သူပြော သည့်အတိုင်း ‘တီဗွီကြီး’ဟုခေါ်ပြီး ဒုတိယကျလာသည့်အရာကိုတော့ ‘အာဗြ ကြီး’ဟု ခေါ်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုကျောက်ခေတ်ရွာလေးတစ် မိုးရွာလေ၏။



အားလုံးက စိုးရေခံသွံ၊ ရေချိုးသူချိုးနှင့် အလုပ်ရှုပ်ကာ 'တီဗွီကြီး' နှင့် 'အာဗြဲကြီး'ကို မေ့သွားကြ၏။

အိပ်မက်မက်သော ယောက်ျားသာလျှင် တခါတရံ လှမ်းကြည့်တတ်၏။ ထိုစဉ် 'အာဗြဲကြီး'မှ 'တပြစ်ပြစ်'နှင့် မြည်သံများထွက်လာ၏။

ထိုအသံကို စတင်သတိထားမိသောသူမှာ အိပ်မက်မက်သော ယောက်ျားဖြစ်၏။

“ဟေ့ ဒီမှာ ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး”

သူက အားလုံးကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

အားလုံးမှာ သူ့အနားသို့ ဝိုင်းအုံလာကြကာ 'အာဗြဲကြီး'ကိုကြည့်ကြ၏။ 'အာဗြဲကြီး'ဆီမှ အသံများသည် ပိုမြည်လာပြီး ညွှန်လိုလို ဘာလိုလို များထွက်လာ၏။

“ဘာနဲ့လဲ”

“မခံဖူးဘူး”

“ဘာ”

“ဒီအနံ့ မခံဖူးဘူးလို့ပြောတာ”

ထိုစဉ် 'အာဗြဲကြီး'ဆီမှ ပူပူလောင်လောင် နီနီတောက်တောက်များ ထွက်လာ၏။

“ဟင်”

အားလုံးလန့်သွားကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

အိပ်မက်မက်လာသော ကျောက်ခေတ်ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ အံ့သြပြီးကျန်ခဲ့၏။

“ဒါ...ဒါ။ ငါ အိပ်မက်မက်တဲ့ မီးလို့ခေါ်တဲ့အရာပဲ”

သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ သူ့အိမ်ဘက်ဆီသို့ပြေးသွားကာ

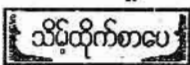
“မိန်းမရေ...၊ ငါ ငါ့အိပ်မက်လာကြည့်ဦး။ မိန်းမရေ။ မီးကို ငါတွေ့

ပြီဟ”

ဝမ်းသာအားရ ကမူးရှူးထိုးနှင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ သူ့မိန်းမအားခေါ်၏။ ထိုစဉ် 'အာဗြဲကြီး'ဆီမှ မီးတောက်မှာ မိုးရေကြောင့် ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ကျောက်ခေတ်ယောက်ျားက သူ့မိန်းမအား ခေါ်လာသော အခါတွင်-

“ဘယ်မှာလဲ ရှင်ပြောတဲ့မီး”

“အင်း...စောစောကလေးတင်ရှိတယ်”



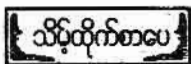
www.burmeseclassic.com

ဘေးနားမှာဝိုင်းကြည့်နေသော သူ့ကျောက်ခေတ်အဖော်များအား  
မေး သော်လည်း ဘယ်သူမှရေရေရာရာ မပြောနိုင်ကြ...။

သူ့မိန်းမမှာ စိတ်ဆိုးသွားပြီး သူ့ယောက်ျားအား “ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်၊  
အားအားရှိ အိပ်မက်ပဲမက်နေတာပဲ” ဟု ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောကာ  
ထွက်သွား၏။

သူ့မှာသာ ထိုနားတစ်ဝိုက်တွင် မီးကိုလိုက်ရှာရင်း ကျန်ခဲ့၏။

လူနေ



ဗုတ်စုစာအုပ်



စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိပါသည်။

ထိုစာအုပ်၏အမည်မှာ 'မှတ်စုများ'ဟု အမည်တွင်၏။

စာအုပ်၏ မူရင်းပိုင်ရှင်သည် အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်ခဲ့ဟန်တူသည်။

ထို့ကြောင့် စာအုပ်ထဲတွင် အကြောင်းအရာမျိုးစုံပါဝင်ပြီး ဗဟုသုတမျိုးစုံလည်း ပါဝင်သည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လက်ရှိစာအုပ်ပိုင်ရှင် မှာ ထိုစာအုပ်လေးကို အရမ်းချစ်သည်။

တစ်ခုခုမသိသည့် အခါမျိုးတွင် ထိုစာအုပ်လေးနှင့် ဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် စာအုပ်ပိုင်ရှင်သည် ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည်။

သူကလေးနှစ်ယောက်၏ ကိစ္စဖြစ်သည်။

သူကလေးနှစ်ယောက်မှာ လွန်စွာဆိုးပြီး နောက်ဆုံးထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင်ဖြစ်လာသောအခါတွင် သူ၏စာအုပ်လေးနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ရန် စာအုပ်လေးအား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဗျို...စာအုပ်လေး”

“ပြောဗျ ကျုပ်ပိုင်ရှင်ရဲ့”

“စာအုပ်လေး သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်ကလေးတွေက အတော်ဆိုးတယ်၊ အဲ့ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

စာအုပ်လေးက ခေါင်းမရှိသော စာရွက်များကို တဖျတ်ဖျတ် ညှိပ်ကာ-

“အင်း...အတော်လေးတော့ ခက်မယ်ဗျ၊ ကလေးဆိုတာကလည်း ပြောရဆိုရ သိပ်လက်ပေါက်ကပ်တယ်...ဒါပေမယ့်”

“အဲ...လုပ်စမ်းပါဦး”

“ကလေးတွေ သူ့အလိုအလျှောက် မဆိုးလာအောင် နူးညံ့လာအောင်တော့ လုပ်လို့ရမယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“အင်း”

စာအုပ်ပိုင်ရှင်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

“တစ်ခါတုန်းက သိပ္ပံစမ်းသပ်မှုလေးတစ်ခု ပြုလုပ်တယ်”

“ဘယ်လို စမ်းသပ်မှုလဲ”

“အခန်းနှစ်ခန်းမှာပေါ့၊ ပန်းပင်လေးတစ်ပင်စီ ထည့်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ အဲ့ဒီအပင်လေးနှစ်ပင်ကို ရေ၊ လေ၊ နေ၊ မြေဩဇာ အတူတူ ပေးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပထမပန်းပင်ရှိတဲ့ အခန်းမှာ ဆူဆူညံညံ သီချင်းတွေကို ကတ်ဆတ်နဲ့ ဖွင့်ပေးထားတယ်။ ဒုတိယပန်းရှိတဲ့ အခန်းမှာတော့ တေးသွားအေးအေးလေးတွေ ဖွင့်ပေးထားတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်လဲ”

“နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ သီချင်းဆူဆူညံညံတွေ ဖွင့်ထားတဲ့ အခန်းက သစ်ပင်ဟာ ညှိုးကျသွားပြီး သီချင်းအေးအေးလေးတွေ ဖွင့်ထားတဲ့

www.burmeseclassic.com



အခန်းက သစ်ပင်ကတော့ ကြီးထွားရှင်သန်နေဆဲပဲတဲ့”

စာအုပ်လေးက သူ့စကားကို သူနိဂုံးချုပ်သည်။

“အပင်တောင်မှ ဆူညံဆူညံတွေမကြိုက်ရင် လူသားဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေက ပိုတောင်ကြိုက်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကလေးတွေကို နူးနူးညံ့ညံ့ဆက်ဆံပြောဆိုသင့်တယ်။ ပြီးတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကလေးတွေကို နူးညံ့တဲ့ဂီတလေးနဲ့ ထိတွေ့ပေးသင့်တယ်။”

စာအုပ်ပိုင်ရှင်မှာ စာအုပ်လေး၏စကားကို အတော်သဘောကျသွားသည်။

ထိုအတိုင်းပဲ လုပ်ကြည့်သည်။ ကလေးတွေ တိုးတက်လာတာ ကိုတွေ့ရ၏။

“ကျေးဇူးပဲ စာအုပ်လေးရေ”

“မလိုပါဘူး ကျုပ်ပိုင်ရှင်ရယ်၊ ဒါက ကျုပ်တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား”

စာအုပ်ပိုင်ရှင်သည် စာအုပ်လေးကို တရိုတသေနဲ့ သိမ်းဆည်းထား၏။ ထိုကိစ္စပြီးနောက်ပိုင်းမှာ စာအုပ်ပိုင်ရှင်သည် စာအုပ်လေးနှင့် မဆွေးနွေးဖြစ်တာ အတော်ကြာသွားပြီဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ စာအုပ်ပိုင်ရှင်က စာအုပ်လေးကို

“စာအုပ်လေး”

ဟု ညှိုးငယ်သောအသံနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

Jaymar ...ကျုပ်ပိုင်ရှင်”

“အင်း...ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

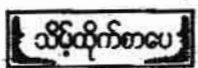
စာအုပ်ပိုင်ရှင်မှာ ဒါ့တုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေသည်။

“ပြောပါ ကျုပ်ပိုင်ရှင်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

“ငါ...ငါ...”

ထိုသို့စပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို ဝှေ့ကြည့်သည်။

“ငါ...နောက်မိန်းမလိုချင်တယ်”



www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

ဟု စာအုပ်လေးက တအံ့တဩ မဖြစ်သွားပါ။ ထုံးစံအတိုင်း-

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ”

ဟုပြောသည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ဟင်”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုရင်”

“ကောင်း...ကောင်းပါ့မလား”

စာအုပ်ပိုင်ရှင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

စာအုပ်လေးက

“ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ့် ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ။ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုတော့ ပြောပြမယ်”

“အေး...လုပ်ပါဦး”

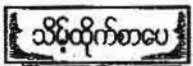
“လူတစ်ယောက်က သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အန္တရာယ် မရှိတဲ့ မီးခြစ်တစ်ဖူး ဝယ်ခိုင်းတယ်”

“အင်း”

“သူ့ သူငယ်ချင်းကလည်း ဝယ်လာပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက် နှစ်ရက်ကြာတော့ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်တွေ့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူက သူ့ သူငယ်ချင်းကို ‘ဟေ့ကောင်...မင်းရဲ့အန္တရာယ်မရှိတဲ့ မီးခြစ်က ခြစ်လို့မရပါလား ဆိုပြီးဟော့ အပြစ်တင်တယ်။ အဲဒီတော့ သူငယ်ချင်းက သူ့ကိုပြန်ပြောတယ်။ ‘ဟုတ်တယ်လေ ခြစ်မရဘူးဆိုမှတော့ ဒီထက် အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ မီးခြစ်ရှိဦး မလား’တဲ့”

စာအုပ်လေး၏ စကားကို စာအုပ်ပိုင်ရှင်မှာ မည်သို့မျှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေ၏။

“ကဲ... အဲဒီမီးခြစ်၊ လက်ဝယ်ရှိခြင်းဟာ ကောင်းလား၊ မကောင်းဘူး လားဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပေတော့”



www.burmeseclassic.com

စာအုပ်လေးက ထိုသို့ပြောပြီး သူတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲကို ရပ်လိုက်သည်။  
နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအကြောင်းကို မဆွေးနွေးဖြစ်တော့ဘဲ စာအုပ်ပိုင်ရှင်ဆီမှာ  
'နောက်မိန်းမယူမယ်' ဆိုတဲ့ စကားလည်း ထွက်မလာတော့။

အဲဒီလိုနဲ့ နေလာလိုက်တာ နှစ်တွေကြာတော့ စာအုပ်လေးကို ချစား  
လာ၏။ အချိန်ကာလ၏ တိုက်စားမှုကြောင့် စာအုပ်လေးမှာ ဟောင်းနွမ်း  
စုတ်ပြတ်လာသည်။

စာရွက်တစ်ချို့မှာ ရိရူးလာပြီးပြုစုတ်ကာ စာအုပ်တစ်ခြား စာရွက်  
တစ်ခြားနှင့် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထုံးစံအတိုင်း တစ်နေ့-

“စာအုပ်လေး...ရေ”

“ပြောလေ...ကျုပ်ပိုင်ရှင်”

“ငါ့သမီးလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ကွ။ အဲ့ဒါ 'ဘာဆေး  
ထိုက်ရမလဲ’

“အင်း...”

စာအုပ်လေးမှာ ‘အင်း...အဲ’ ဖြစ်နေသည်။

“မြန်မြန်ပြောပါကွ”

“ကျုပ်ရဲ့ ဆေးကဏ္ဍကို ချစားသွားပြီဗျ...တစ်ခုမှ မကျန်တော့ဘူး”

“မင်း...မမှတ်မိဘူးလား”

“ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

“ဟာကွာ”

စာအုပ်ပိုင်ရှင်မှာ ဒေါသထွက်သွားပြီး စာအုပ်လေးကို အဝေးသို့  
ခွင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဘုတ်”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဖုံးတောထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် စာအုပ်ပိုင်ရှင် ဘာမေးမေး စာအုပ်လေးမှာ ပြန်

မဖြေနိုင်သဖြင့် ဖုံတောထဲတွင်သာ နေရသည်။

နှစ်တွေကြာညောင်းခဲ့လေပြီ...။

စာအုပ်လေး၏ ကိုယ်အပေါ်တွင် ဖုံများဖြင့် မြင်မကောင်း ။ မကောင်းဖြစ်နေသည်။

သူရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ ဖြစ်နေသည်။

ညိမ်ငယ်စိတ်တွေ တဖွ ဖွား ဝင်နေသည်။ ယခင်ခေတ်ကောင်း ခဲ့စဉ်က အချိန်နဲ့ ယခုခေတ်ပျက်ကို နှိုင်းယှဉ်ကာ ဘဝရဲ့အနိမ့်အမြင့်ကို သံဝေဂရနေမိသည်။

အစဉ်အမြဲ နုပျိုနေရင်ကောင်းမှာပဲဟု သူတွေ့မိသည်။ စာအုပ်စင် အမြင့်ကြီးပေါ်မှာရှိသော စာအုပ်အသစ်ကလေးများက သူ့ကို အဖိုးကြီး ဟု လှောင်ပြောင်နေကြသည်။

သူရင်ထဲ ဆိုနှင့်လာသည်။ မနေ့ကဝယ်လာသည့် စာအုပ် အသစ်လေး ကလည်း သူ့ကိုလျှာထုတ်ပြနေ၏။

ယခုအခါတွင် သူသည် အဖိုးမတန်သော စာအုပ်အဟောင်း ကြီးဖြစ်နေပေပြီ...။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာလေ၏။

“ရှာမတွေ့လို့မဖြစ်ဘူးကွ။ အရမ်း အရေးကြီးတယ်”

တစ်ဦးမှာ သူပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးမှာ သူပိုင်ရှင်၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

“အေးပါကွာ၊ ငါရှာပေးပါမယ်”

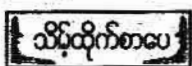
သူပိုင်ရှင်၏ စကားသံဖြစ်သည်။

“ငါပြောရမယ့် အကြောင်းအရာက နည်းနည်းတော့ရှားတယ်။ ရှာ ကြည့်ပါဦးကွာ”

သူတို့ ဆက်ရှာကြပြန်သည်။

စာအုပ်အသစ်ကလေးများက သူတို့အထဲမှာ ရှာဖွေသောကြောင့် များစွာဂုဏ်ယူနေဟန်ရှိသည်။

အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ရှာတွေ့ပုံမရပါ...။



www.burmeseclassic.com

စာအုပ်အသစ်လေးများမှာ စော့ချွေးပြန်လာကြသည်။ သူတို့ တွေ့က  
အသစ်ကလေးတွေဆိုတော့ ဒီလူကြီးရှာနေသည့် အကြောင်း အရာတွေကို  
သိကြ...။

ထိုစဉ်-

“ဒီစာအုပ်လေးက ဘာစာအုပ်လေးလဲကွ”

“စာအုပ်အစုတ်လေးပါ။ ချစားလို့ လွင့်ပစ်ထားတာကြာပြီ”

ပိုင်ရှင်သူငယ်ချင်းက စာအုပ်လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘မှတ်စုများ’ ဟု ရေရွတ်၏။

စာရွက်တစ်ရွက် နှစ်ရွက်လှန်ကြည့်သည်။ အရမ်းဟောင်းနွမ်းနေ၍  
သေချာကိုင်ကြည့်ရသည်။

“ဟင်”

ပိုင်ရှင်သူငယ်ချင်းထံမှ အာမေဇိုတ်ထွက်သွားသည်။

စာအုပ်စင်ပေါ်မှ စာအုပ်အသစ်လေးများက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေ  
ကြသည်။ ‘ဘာလဲဟ’ ဆိုသည့် အကြည့်...။

“ငါတို့ရှာနေတဲ့အကြောင်းအရာတွေ ဒီအထဲမှာ အပြည့်အစုံ ပါတယ်  
ကွ”

“အို”

စာအုပ်လေး အရမ်းပျော်သွားသည်။

စာအုပ်စင်ပေါ်မှ စာအုပ်လေးတွေကို ‘မာန’ အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်  
လိုက်သည်။

သူတို့တွေက စာအုပ်လေးကို အားကျသလို ပြန်ကြည့်သည်။ မည်သို့  
ဆိုသော်-

ပိုင်ရှင်၏သူငယ်ချင်းမှာ အရေးပါအရာရောက်သူ ပညာတတ်ကြီး  
တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဟောပြောပွဲတိုင်းတွင် စာအုပ်လေးမှာ ထိုလူကြီးနှင့်အတူပွဲသက်  
ရလေ့ရှိသည်။

ယခုအခါတွင် သူသည် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေတဲ့ စာအုပ် လေး  
တစ်အုပ် မဟုတ်တော့ပါ...။

အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး အသုံးဝင်နေဆဲ စာအုပ်လေးဖြစ်ပါသည်။

# ပုံပြင်ထဲကရယ်သံ

(၁)

တစ်ခါတုန်းက ရွာလေးတစ်ရွာမှာ အရယ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပကြ တယ်။

ပြိုင်ပွဲမှာ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ရှိပါတယ်။

တစ်ဖွဲ့မှာ တစ်ချိန်လုံး ရယ်နေရပါတယ်။

နောက်တစ်ဖွဲ့မှာ အဲ့ဒီရယ်နေတဲ့အဖွဲ့အား စကားမျိုးစုံ၊ အကြောင်း အရာမျိုးစုံသုံး၍ သူတို့ရယ်တာရပ်သွားအောင် ပြုရပါတယ်။

အဲ့ဒါကို အရယ်ပြိုင်ပွဲလို့ ခေါ်ကြတယ်။

အရယ်ရပ်တဲ့အဖွဲ့ (သို့) အရယ်ရပ်အောင် မရနိုင်မီတဲအဖွဲ့က ရွံ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စပြိုင်ကြပါလေရော...။



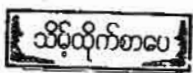
(၂)

“ဟား...ဟား...ဟား”

အဖွဲ့ (၁) ၏ ရယ်သံများက ပရိတ်သတ်များကို လွှမ်းမိုးသွား  
တယ်။ စပြီ...။ ဒီအချိန်ကစပြီး သူတို့မရပ်မနားရယ်မောရတော့မယ်။ အဖွဲ့

(၂)ကလူများ ခေါင်းခြင်းဆိုင်လိုက်ကြတယ်။

သူတို့ကို အရယ်ရပ်အောင် ဘယ်လိုပြောမလဲပေါ့...။



(၃)

အဖွဲ့ (၂) က သူတို့ရယ်တာရပ်သွားအောင် မေးခွန်းပျိုးစုံ စမေး  
ပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် အဖွဲ့(၁)က သူတို့မေးခွန်းတွေကို ပြန်မဖြေဘူး။ ရယ်စော  
လျက်ပင်...။

အဖွဲ့ (၂) စိတ်ပျက်သွားတယ်။

နောက်တစ်နည်း စဉ်းစားရပြန်တယ်။

(၄)

အဖွဲ့ (၂)က ကွင်းပြင်ကြီးထဲသို့ ကက်ဆတ်ကြီးတစ်လုံး မ,ချ လာတယ်။ ပြီး...ရယ်နေတဲ့ အဖွဲ့ရော၊ ပရိတ်သတ်တွေပါကြားအောင် ကတ် ဆက်ဖွင့်လိုက်တယ်။

တရားခွေတစ်ခွေဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကဲ လိုက်ဆိုကြ၊ အရှင်ဘုရား”

“အရှင်ဘုရား”

“တပည့်တော်တို့သည်”

“တပည့်တော်တို့သည်”

အဖွဲ့(၁)၏ ရယ်သံများ ရပ်မသွားသည့်အပြင် ပရိတ်သတ်များကပင်

အဖွဲ့ (၂) ကိုကြည့်ပြီး ရယ်လာကြတယ်။

(၅)

အဖွဲ့ (၁) ရဲ့ ရယ်မောသံတွေက ပိုမြိုင်လာတယ်။ အဖွဲ့ (၂) က  
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လျက်...။

(၆)

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

အဖွဲ့ (၂) ၏ ငိုသံများက တစ်ကွင်းလုံး ပြည့်လျှံသွားတယ်။  
သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က သူတို့ငိုရင် ရယ်နေတဲ့အဖွဲ့က ကြောင်ပြီး  
နှစ်တန်သွားမယ်ပေါ့...။

မဖြစ်ခဲ့...။

ပိုပြီးတော့တောင် ရယ်လာသလိုခံစားရတယ်။

(၅)

အဖွဲ့ (၂) မှာ ဘာဆက်လုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့...။

(၁)

နောက်ဆုံး အဖွဲ့ (၂) မှာ အကြံတစ်ခုခုသွားတယ်။

(၉)

ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အဖွဲ့ (၁) ရယ်သံများနှင့် ပြည့်နေသည်။ နှစ်ဖွဲ့လုံးမှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရသည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အဖွဲ့ (၂) ထဲမှ တစ်ယောက်က အားလုံးကြားလောက်အောင် အော်ပြောသည်။

“ငါတို့ သူတို့အဖွဲ့ကို ထိုင်ကြည့်ကြမယ်”

“ဟင်”

ဤသို့ဖြင့် အဖွဲ့ (၂)မှာ ကွင်းပြင်ထဲတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အဖွဲ့

(၁) အား ထိုင်ကြည့်နေလေ၏။

အနေအထားမှာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သည်။



(၁၀)

ခဏကြာသောအခါတွင် အဖွဲ့ (၂) ထဲက တစ်ယောက်က ပြော

သည်။

“သူတို့ရယ်နေတဲ့အသံတွေက မစစ်တော့ဘူးက”

“ဘယ်လို”

သူတို့ပြောနေကြသည့် စကားသံများအား တစ်ကွင်းလုံး ကြားနေရ

သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘဝမှာ တစ်ချိန်လုံး ရယ်မောနေရတဲ့ လူရှိ  
လို့လား။ ရယ်နေရင်လည်း အဲ့ဒါ ဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်တဲ့အရယ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အို”

“ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

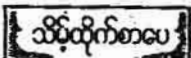
“ဒါက ပုံပြင်တစ်ခုဆိုရင် သူတို့တွေရဲ့ရယ်သံဟာ အစစ်ဖြစ်နိုင်

တယ်”

“ဟင်”

ပရိတ်သတ်တွေ၏ အားပေးသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အဖွဲ့

(၁) ကလည်း သူတို့၏ရယ်သံများကို ဝေဝေဝေဖြစ်သွားသည်။ အစစ်လား၊ အတုလားပေါ့...။



(၁၁)

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ရယ်သံများကို စစ်ဆေးရန်အတွက် ရယ်မောခြင်းကို  
ရပ်လိုက်ကြသည်။

လူနေ

# အနုပညာတစ်ပုဒ်



ကျောင်း၌ သူမကို စတွေ့ချိန်မှာ ကျွန်တော်ဝမ်းသွားနေပါတယ်။ သူမသိပ်လှပါတယ်။

ပန်းတို့ပွင့်ဖူးစမှာ ရနံ့တို့တလှိုင်လှိုင်ထွက်သလို သူမအနားက ဖြတ်ကူးစမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အလွမ်းတို့ တဖြိုင်ဖြိုင်ကြွေကျခဲ့ရပါတယ်။

သူမက ဆံပင်တို့ ဝဲခါသွားအောင်ပြုတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ လွယ်အိတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် မိပါတယ်။ သူမကို လွမ်းနေတုန်းမှာပဲ ဝမ်းတို့က တလဲဟော ထွက်ချင်လာ တယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျောင်းရဲ့အိမ်သာကို ဝမ်းသာစွာနဲ့ပဲ ပြေးခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် မကျေနပ်ခဲ့ပါ။

သူမက စံပယ်ဖူးလေးလို ချစ်စရာကောင်းသလောက် ကျွန်တော် က စာကလေးလောက်ပဲ လှခဲ့သူပါ။

ထိုအတွေးတို့ တွေးမိချိန်တုန်းက ကျွန်တော်အိမ်သာထဲမှာပါ။ သူ့ကို ချစ်တဲ့ အချစ်ရယ်... မခံမရပ်နိုင်လို့ ထွက်လာတဲ့ ရင်ထဲက အညစ်ရယ်ဟာ သွားဆုံမိတယ် ထင်ပါရဲ့...။

ကွန်တော့နားမှာ ကောင်းကင်ကြီးပြိုကျသလို ဖြစ်နေတယ်။ အကြား  
 မတော်တဲ့ လူတချို့တောင် တံခါးခေါက်ပြီး 'တိုးတိုးလုပ်' ဟု ဆိုသွားကြတယ်။  
 အချစ်ရယ်... ကိုယ်ဟာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ နက္ခတ်နဲ့ မွေးလာတဲ့  
 ကောင်မပါ။ အဲ့ဒါ သိပ်ဆိုးတဲ့နက္ခတ်လို့ တစ်ချို့က ဆိုကြတယ်။  
 ဒါနဲ့ ကိုယ်ကြောက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဗေဒင်  
 ခေးကြည့်တာပေါ့...။

“မင်းမွေးတဲ့ နက္ခတ်က အချစ်ကြောက်တဲ့ နက္ခတ်ပဲ”

“ဗျာ၊ တကယ်လား ဆရာ”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်”

“ယတြာချေလို့ မရဘူးလား ဆရာ”

“အင်း...”

ဗေဒင်ဆရာ အနည်းငယ်အခက်တွေ့သွားပုံရတယ်။ နောက်ဆုံး

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့

“မရဘူးကွ”

လို့ဆိုတယ်။

ဘာပြောကောင်းမလဲ အချစ်ရယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက ကိုယ်စိတ်ဓာတ်  
 ကျတာ အရမ်းပဲ။

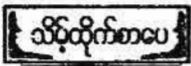
ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း ရှုပ်ရှင်တွေထဲက မင်းသားတွေစိတ်ဓာတ် ကျတဲ့  
 အိုက်တင်ယူပြီး ဘောင်းဘီထဲလက်နှိုက်ကာ ပလက်ဖောင်းဘေးက လျှောက်နေ  
 ခဲ့မိတယ်။

တကယ်ပါ။

အဲ့ဒီတုန်းက ကိုယ်ကြေကွဲတာ လရောင်ကိုမြင်ဖူးတဲ့ လူသားတိုင်း  
 သိပါတယ်။

ကိုယ်ဆိုမိတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင်ရှိတယ်။ ဘာတဲ့...

နလုံးသားမှာ



www.burmeseclassic.com

အလွမ်းရှိတယ်ဆိုရင်  
 အခြား ဘယ်နေရာမှာရော  
 အလွမ်းနေထိုင်ပါသေးသလဲ။  
 ပြောပြပါလေ  
 တစ်ချိန်ကျရင်  
 သူရှိတဲ့နေရာကို  
 ရှောင်သွားချင်လို့ပါ။

နောက်ဆုံး ကိုယ်အကြံ တစ်ခုရသွားတယ်။ ကိုယ့်ကိစ္စကို ပေဒင်ဆရာ  
 မကူညီနိုင်ရင် နတ်ဆရာဆီသွားမယ် ဆိုပြီးတော့ပေါ့။

ကိုယ် ဟယ်ရီပေါ်တာကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် နတ်  
 ဆရာကို ကြောက်နေတယ်။

ဘာမှမဆိုင်မှန်းတော့သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ လူတွေ  
 ဟာ မဆိုင်တာပြောရင် အထင်ကြီးခြင်းခံရတယ်ဆိုလို့ ပြောကြည့်တာပါ။

အဲ့ဒီလိုနဲ့ ကိုယ် နတ်ဆရာဆီရောက်သွားတယ် ဆိုပါတော့...။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အဲ့ဒီလို...အဲ့ဒီလို ကိစ္စကြောင့်”

“ဪ၊ အေး၊ သိပြီ ခဏစောင့်”

ဆိုပြီးတော့ လူငယ်တွေ ဟစ်ဟော့စတိုင်အတိုင်း လက်ကားယား

ခြေကားယား လုပ်နေလေရဲ့...။

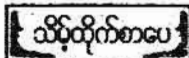
ကိုယ်လေသွားတယ်...။

သူက ‘က’ကြီးနဲ့ စရမယ့် ‘ကိစ္စ’ ကို ‘ရ’ ကောက်နဲ့ ‘ရစ်’ နေတဲ့  
 အတွက် ကိုယ်က ‘တဝမ်းပူ’ နဲ့ တင်းသွားတာပေါ့...။

ထားလိုက်ပါ။ သူက ဆက်ပြောတယ်။

“မှော်ဝင်နေတယ်” ...တဲ့။

ကိုယ်နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။



မှော်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ ရေကန်ထဲက မှော်ကိုပြောတာ  
လား။ ကိုယ်သူ့ကို ကြောက်လို့ ပြန်မပေးခဲ့ပါဘူး။

ဒါနဲ့ သူက နောက်ဆုံးစကားဆိုတယ်။

“မင်းရဲ့ချစ်သူက မင်းကို ပြန်ချစ်လာစေချင်တာမှတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို မင်းကိုယ့်ပါးကိုယ် ပြန်နမ်းနိုင်တဲ့တစ်နေ့ မင်းရဲ့ချစ်သူ  
က မင်းကို ပြန်ချစ်လိမ့်မယ်”

“အို”

တကယ်တမ်းပြောရရင် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိရက်နဲ့ ကိုယ်ပျော်သွားတယ်။  
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်မှာမျှော်လင့်ချက်ရှိသွားလို့လေ။

ကိုယ့်ပါးကိုယ်ပြန်နမ်းနိုင်တဲ့နေ့...။

ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ပါ... ချစ်သူ။

ဒါနဲ့ ကိုယ့်ပါးကိုယ် ပြန်နမ်းနိုင်အောင် နေ့တိုင်းပဲ လေ့ကျင့်နေ  
ခဲ့မိတယ်။ အနမ်းသည် တစ်ခါတစ်ခါ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ကိုယ်ကတော့  
ဒီလိုခံယူထားတယ်။

အလွမ်းသည် အလွမ်းအတိုင်းနေပါစေ။

အနမ်းအား မနှောင့်ယှက်ရ။

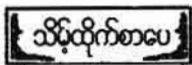
နားမလည်ဘူးထင်တယ်...ချစ်သူ။ ဒီလိုပါ။

ချစ်သူအား နမ်းဖူးသည် အနမ်းတို့သည် ရင်၌ခွေးထွေးနေချိန်  
တွင် အလွမ်းသည် အနမ်းအား ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုရဟု ဆိုလိုပါ  
တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ လေ့ကျင့်လာခဲ့လိုက်တာ အခုထိ ကိုယ့်ပါးကိုယ် မနမ်းနိုင်  
သေးပါဘူး...။

တစ်နေ့မှာပေါ့...။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။



www.burmeseclassic.com



ကိုယ်လည်းပျင်းနေတာကြောင့် သူနဲ့စကားပြောဖြစ်တယ်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မကျင်ပု”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ငပုတော”

ကိုယ်ဆက်မမေးရဲတော့ဘူး။ ကိုယ်နောက်မေးတဲ့မေးခွန်းတိုင်း မှာ

‘ပု’ တာတွေကိုပဲ ပြောနေမှာစိုးလို့လေ။

ဒါနဲ့ သူက ကိုယ့်ကိုပြန်မေးပါရော...။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မောင်လှရှည်”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ရေတာရှည်”

သူလည်း ထပ်မမေးတော့ပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့ဘေးက လူကြီးတစ်ယောက်က ဝင်မေးတယ်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ” ...တဲ့။

“အမေးအဖြေလုပ်တုန်းကစားနေတာလေ”

လို့ ကိုယ်က ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မသိပါဘူး။ မင်းက အဲဒီကောင်မလေးကို သမ္မာကျမ်းစာထဲက

အတိုင်း မင်းရဲ့နံရိုးတစ်ဖက် ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးနေတာလားလို့ပါ”

“ဟင်”

ကိုယ်တကယ်တွေဝေသွားတာပါ။

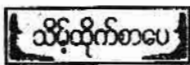
ဒါဆို သမ္မာကျမ်းစာထဲကအတိုင်း မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ နံရိုးတစ်ဖက်

ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ဘုရားသခင်သည် ယောက်ျားတည်းဟူသော လူ၏နံရိုးတစ်ဖက်

အား ထုတ်ယူ၍ မိန်းမတည်းဟူသော လူအား ဖန်ဆင်း၏လို့ သမ္မာကျမ်းစာ

ထဲမှာပါတယ်။



www.burmeseclassic.com

ဒါနဲ့ ကိုယ် မင်းကိုနမ်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။  
မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ နံရိုးဆိုရင် မင်းရဲ့ပါးတစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း  
တစ်ခုပဲပေါ့။

အဲဒါဆို နတ်ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ပါးကိုယ် နမ်းနိုင်ရင် ...။  
တစ်နေ့ မင်းကိုတွေ့တော့ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ကိုယ်နမ်းလိုက်မိတယ်။

“ခွတ်”

“ချွန်း”

တို့ယ်က နှာခေါင်းနဲ့ပဲ နမ်းခဲ့တာကို မင်းက လက်ဝါးနဲ့ ပြန်ရိုက်  
ထယ်တယ်...။ ထားပါလေ...။

မင်းက ကိုယ့်ရဲ့နံရိုးတစ်ဖက် မဟုတ်ဘူးလား...။ ဒါဆို ကိုယ့် နံရိုး  
တစ်ဖက်ရော...။

တစ်နည်းပြောရရင် ကိုယ့်ရဲ့ပါးတစ်ဖက်ရော...။ သေပြီ...။

ကောင်မလေးရေ... ငါ့ရဲ့ပါးတစ်ဖက်မှန်မမှန် မိန်းကလေး အားလုံးကို  
လိုက်နမ်းကြည့်ရမယ်ထင်ပါရဲ့...။

# စိတ်ကူးအိပ်မက်ဗျော်လင့်ချက်



မြို့တော်အင်္ဂါရပ်များစုံလင်စွာဖြင့် နေချင်စဖွယ် တင့်တယ်လှပသော မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ရှိပါ၏။ ထိုမြို့တွင် လတ်ဆတ်သော လူငယ်ဆန်မှုတို့ဖြင့် ချင်သန်နေကြသည့် လူငယ်လေးသုံးယောက်ရှိလေသည်။

သံယောဇဉ်၏ ခက်ဆစ်ကို ရေရာစွာ မဖွင့်ဆိုတတ်သော်ငြားလည်း သူတို့သုံးယောက် အတွဲညီလျက် ပေါင်းဖက်နေကြသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။ သူတို့သုံးယောက်အား လူအများစုက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

ထိုသူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး ကောင်လေးက 'မျှော်လင့်ချက်' ဆန်၍ ဒုတိယကောင်လေးက 'စိတ်ကူး' ဆန်ကာ အငယ်ဆုံး ကောင်လေးကတော့ 'အိပ်မက်' ဆန်၏။

အသက်အကြီးဆုံးကောင်လေးက တစ်နေ့ သူ့မိဘစီစဉ်ပေးသည့် ထုပ်ငန်းကို လုပ်မည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ယခုအချိန်မှာ လွတ်လပ်ပေါ့ဖီး စွာ ချင်သန်နေသူဖြစ်သည်။ ဒုတိယကောင်လေးက အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ရှိပေ

မယ့် သူနှင့်ကိုက်ညီမည့်အလုပ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် ရွေးချယ်ရင်း စိတ်ကူးထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်သေးသူဖြစ်သည်။ အသက်အငယ်ဆုံး ကောင်လေးကတော့ လက်ရှိသူလုပ်နေရသည့် အလုပ်ကိုသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေ သူဖြစ်သည်။ ထိုကောင်လေးသည် ဘယ်ကိစ္စတွင်မဆို ဖြစ်ပျက်နေစဉ်မှာ သူတစ်ပါးထက် ပိုမိုရှားသွပ်လေ့ရှိပေမယ့် ပြီးပြတ်သွားတာနှင့် အိပ်မက်တစ်ခု ဝေ့ လွယ်လွယ်ကူကူ မေ့မစ်တတ်သောကြောင့် သူ့ကိုအိပ်မက်ဆန်သူဟု ပြောကြား၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် စရိုက်လက္ခဏာချင်း ကွာဟသကဲ့သို့ အသွင် သဏ္ဍာန်ချင်းလည်း မတူညီကြချေ။ မျှော်လင့်ချက်ဆန်သူက အရပ်ရှည်၍ စိတ်ကူးဆန်သူက အရပ်ပူပြီး အိပ်မက်ဆန်သူကတော့ အလယ်အလတ်။ အသားရောင်တွင်လည်း မျှော်လင့်ချက်ဆန်သူက ညို၍ စိတ်ကူးဆန်သူက ခြောက် အိပ်မက်ဆန်သူကတော့ အလယ်အလတ်သာ။ မျှော်လင့်ချက်ဆန်သူက ပိန်၍ စိတ်ကူးဆန်သူက ဝကာ အိပ်မက်ဆန်သူကတော့ မပိန်မဝပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်တွင် မျှော်လင့်ချက်ဆန်သူက ယောက်ျားဆန် ဆန်ကြည့်ကောင်းပြီး စိတ်ကူးဆန်သူက မိန်းမချော့ချော့၍ အိပ်မက်ဆန်သူ ကတော့ သာမန်ပင်။ စိတ်ကူးဆန်သူသည် အမြဲစမတ်ကျအောင် ပြင်ဆင်နေ ထိုင်လေ့ရှိပြီး အိပ်မက်ဆန်သူမှာ အခါများစွာ သပ်ရပ်အောင် နေလေ့ရှိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖြစ်သလိုပင်နေတတ်ကာ မျှော်လင့်ချက်ဆန်သူကတော့ တပိုကမ္ဘီအနေဆုံးဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်မှာ အားနာ တတ်ပြီး သူတစ်ပါးအား အလွန်ကူညီသူဖြစ်သည်။ သူသည် သိမ်ငယ်စိတ်ဖြင့် သူထက်သာသူများကိုပေါင်းပြီး ဂုဏ်ယူတတ်၏။ စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်က အပေါင်းအသင်းမဝပေမယ့် ကိုယ်ကျိုးကို နည်းနည်းမှ အနာမခံသူဖြစ်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လာလျှင် သူသာ အမှန်ဟု ကောက်ချက်ချတတ်၏။ အိပ်မက် ဆန်သောလူငယ်ကတော့ သူတတ်နိုင်သည့် အကိုင်အတာအထိသာ သူတစ်ပါး

ကို ကူညီသူဖြစ်သည်။ သူ မတတ်နိုင်ပါက အပြတ်ငြင်းပယ်ပစ်တတ်၏။  
 သူတို့သုံးယောက်သည် ပေတရာပေါ်မှာ မိုင်ချီသောလမ်းတွေ  
 လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဂစ်တာတွေခေါက်ခဲ့ကြ  
 သည်။ သုံးယောက်ထိုင်စကားပြောရင်း မိုးလင်းခဲ့ဖူးသည့် ညများစွာလည်း  
 ရှိကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပေမယ့်  
 လူတိုင်းတွင် မိမိတို့၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ချို့အား လျှို့ဝှက်တတ်သည့် အကျင့်  
 သည်ကို သဘောပေါက်သဖြင့် တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက်မစစ်စု  
 မစွက်ဖက်ဘဲ အကန့်ကိုယ်စီဖြင့်သာ နေကြသည်။ သူတို့သည် လူတစ်ယောက်  
 ၏ တန်ဖိုးကို သယ်လို ပေတံမျိုးနှင့်မှ တိုင်းတာ၍မရနိုင်မှန်းသိသောကြောင့်  
 တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးစားစွာ ဆက်ဆံကြသည်။ သူတို့သည် တစ်  
 ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ကြသည်။ ထိုနားလည်မှုကြောင့်ပင် အများ  
 တကာအားကျရလောက်အောင် သူတို့၏ ပတ်သက်မှုက ခိုင်မြဲနေခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် အသွင်အပြင် အနေအထားအရ ခြားနား  
 သော်လည်း သန့်စင်သက်ဝင်စွာ တွယ်ငင်နှောင်ဖွဲ့နေသူတွေဖြစ်ပါသည်။ သုံး  
 ယောက်စလုံးတွင် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိကြပေမယ့် အစိတ်  
 အားဖြင့် သူတို့သာ တွဲကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက တွဲလာကြသည့် ငယ်  
 သူငယ်ချင်းများတော့ မဟုတ်ကြပါ။ သူတို့၏ ပတ်သက်ခြင်းက ဟိုကျွတ်ရာ  
 တစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ပင် ရိုးရှင်းလှပလေ၏။





လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ကပေါ့။ ဤမြို့ငယ်လေး၌ ကြက်ပျံမကျ  
စည်ကားလှသည့်ပွဲတော်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုပွဲတော်နောက်ဆုံးညတွင် ပွဲတော်မှ မွန်းကြပ်ဆူညံမှုများနှင့်  
တင်းဝေးရာ လမ်းဘေးအုတ်ခုံပဲ့လေးတစ်ခု၌ ကောင်လေးတစ်ယောက်သည်  
အေးဆေးသက်သာထိုင်၍ လမိုက်ည၏ ကြယ်ဖြူတွေကို နှစ်ခြိုက်စွာ  
ငေးမောကြည့်နေ၏။ ထိုကောင်လေးမှာ အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ် ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်အနည်းငယ် လင့်လာသောအခါတွင် သူထိုင်နေရာ အုတ်ခုံပဲ့  
လေးဆီသို့ ဂီတာတစ်လက်ကိုထမ်း၍ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။  
ထိုကောင်လေးမှာ စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အုတ်ခုံပဲ့လေး၏ အစွန်းတစ်ဖက်ဆီတွင်  
စကားမပြောဘဲ ထိုင်နေကြသည်။ စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်က ဂစ်တာကို  
ဖွဖွတီး၍ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တိုးသက်စွာ ညည်းသည်။ ဒါကို အိပ်မက်လန်  
သော လူငယ်က ညနှင့်တွဲဖက်၍ ခံစားနေ၏။

သိပ္ပံထိုက်စာပေ

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကင်းသည့် ညဉ့်၏ အပိုင်းအခြားတစ်နေရာသည် နီလွန်းရောင်တို့ဖြင့် လင်းနေလျက် ပွဲတော်မှ အသံသဲ့သဲ့နှင့် ဂစ်တာ လက်ခတ်သံမှန်မှန်သာ ပျံ့လွင့်နေ၏။ မကြာခင်မှာပင် ဂစ်တာကို မက်မောသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကလည်း ဂစ်တာသံကို မှန်းဆ၍ သွားရေစာတွေ တသွယ်သွယ် စားရင်း ထိုနေရာသို့ရောက်လာပြန်၏။ ထိုကောင်လေးမှာ မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်ဖြစ်ပါသည်။

နှုတ်သွက်သည့် မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်ရောက်လာပြီး စကားဆိုမှ အခြားနှစ်ယောက်ကလည်း စကားစပြောကြသည်။ ဤအချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အိပ်မက်ဆန်သောလူငယ်နှင့် စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်တွင် သိသာသောမာနရှိကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ၏။ မာနဆိုသည်မှာ အနည်းနှင့်အများသာ ကွဲပြား၍ လူတိုင်းတွင်တော့ ကိုယ်စီရှိကြစမြဲပင်။ မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်ကတော့ သူ့မာနကို သေသပ်ကျနစွာ ဖုံးကွယ်ထားတတ်တာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မာနဆိုတာကလည်း လိုအပ်သော အခါတွင် ထုတ်နှုတ်သုံးစွဲမှသာ အကျိုးရှိသည်အရာဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် အုတ်ခုံပွဲလေးမှာ မျှဝေထိုင်ရင်း သီချင်းတွေဆိုကြသည်။ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ကြသည်။ သူတို့ သိရှိတွေ့တောမိသလောက် လောကသဘာဝ၊ ကွဲပြားသောဘုရားသခင်ခွဲခြားမှု၊ လူတို့၏ စိတ်၊ ဂီတ၏ သဘောတရား၊ သံစဉ်စီးဆင်းမှုရစ်သမ်တွေအကြောင်း ပြောကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် စကားဝိုင်းပီပြင်လာတာနှင့် လူငယ်တို့၏ အကျင့်အတိုင်း ကိုယ်ပြောချင်သည့် အကြောင်းအရာကိုသာ အားသန်စွာ ဆက်လက်ပြောဆိုကြပြန်သည်။ ညဉ့်ယံ၏ ပြောင်းလဲမှုနှင့်လိုက်၍ သူတို့၏ ရင်းနှီးမှုကလည်း ရင့်သန်လာ၏။ ထိုညက သူတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ရေးလေးတောင် မမေးဖြစ်လိုက်ကြပါ။

လူငယ်တို့၏ ခင်မင်မှုက ဆန်းကြယ်၏။ အရက်တစ်လုံး၊ စားတစ်ပိုင်း၊ ရန်ပွဲတစ်ပွဲနှင့်ပင် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေကဲ့သို့ အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သွားတတ်၏။



သူတို့သုံးယောက် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားစေဖို့  
အတွက်လည်း ညတစ်ညတည်းဖြင့် လုံလောက်ခဲ့ကြပါသည်။





နားလည်မှုဖြင့် တွယ်တာနေကြသော သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်  
 ၏ ပတ်သက်မှုသည် ထာဝရအေးငြိမ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။  
 သို့ငြား မထင်မှတ်သော ဝဲဂယက်လေးက သူတို့သုံးယောက်ကြားတွင်  
 ဝင်ရောက်လှုပ်ခတ်သွားလေ၏။

တစ်နေ့မှာ အိပ်မက်ဆန်သောလူငယ်က လျှို့ဝှက်ထားသောသူချစ်သူ  
 ကောင်မလေးကို ခေါ်ဆောင်လာပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး  
 သည်။ ထိုကောင်မလေး၏ ပြည့်စုံခြင်းအလှက ရိုးသန်စွာ ထည်ဝါတောက်ပ၏။

သူတို့သုံးယောက်တွင် မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်မှာ ချစ်သူရှိ၍  
 စိတ်ကူးဆန်သောလူငယ်မှာတော့ စိတ်ကူးဖြင့် ရှေးချယ်ရာမှ တိုးမတက်သော  
 ကြောင့် ချစ်သူမရှိချေ။ အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်ကတော့ ယခုမှ သူချစ်သူကို  
 ပွဲထုတ်ပြလိုက်တာဖြစ်သည်။

ရက်ကာလအတန်ကြာသောအခါ အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်သည်  
 မမျှော်လင့်သော ပြဿနာကိုရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ ပြဿနာမှာ သူချစ်သူကို  
 စိတ်ကူးဆန်သောလူငယ်က တိတ်တဆိတ်ချစ်ခွင့်ပန်နေခြင်းပင်။ ထိုကိစ္စကို

မယုံကြည်ချင်ပေမယ့် သူ့ချစ်သူကိုယ်တိုင်က ပြန်ပြောပြတာနဲ့ သူ့လက်ခံလိုက်ရ တော့သည်။

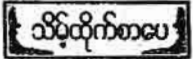
ထိုပြဿနာကို အိပ်မက်ဆန်သောလူငယ်သည် ဘယ်လိုကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းရမလဲဆိုသိဖြစ်သွား၏။ တချို့တစ်လေသော ပြဿနာတို့တွင် ကျားကစား သကဲ့သို့ အပြင်လူက ပိုမြင်တတ်သည်ဆိုသောအချက်ကို သူ့တွေးမိလိုက်သဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်ထံသွားကာ ပြဿနာကို ဖွင့်ဟလိုက်၏။ သို့သော် မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်ထံမှ အံ့ဩဟန်မှတစ်ပါး ကျေနပ် လောက်သော အဖြေစကားကို မကြားခဲ့ရချေ။

တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ပုံမှန်ဆုံဖြစ်ကြသည့် သူတို့သုံးယောက်သည် အစဉ် အလာပျက်လာ၏။ စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်ကလည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကို ရှောင်နေပြီး ကောင်မလေးထံမှ အချစ်ကိုရရန်သာ အတွင်တွင် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိ၏။ ကောင်မလေးကလည်း ကိစ္စမှန်သမျှကို သူမချစ်သူအား ပြန်ပြောပြသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ကြားသိရတိုင်း အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်မှာ နာကျင် ခံခက်ဖြစ်ရ၏။

မကြာခင်မှာပင် စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်သည် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ၏ ချစ်သူကိုကြာခိုသော ကြာကူလီကောင်အဖြစ် လူငယ်တွေ့ကြားမှာ ရစရာ မရှိအောင် နာမည်ပျက်ကာ သတင်းပြန့်နှံ့သွား၏။

ထိုသတင်းများကို ကြားတော့ အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်မှာ အံ့ဩ သွားသည်။ ထိုသတင်းကို သူ့ဖြန့်တာမဟုတ်။ သူငယ်ချင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် ထိုကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင် လျှို့ဝှက်ထားသလို ချစ်သူကိုလည်း နှုတ်ပိတ် ထားတာဖြစ်သည်။ မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် သူ လိုက်လံစုံစမ်းကြည့်တော့ ထို သမားကို ဖြန့်သူမှာ မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်ဖြစ်နေ၏။ သူ ထပ် ဆင့်အံ့ဩရပြန်သည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်တာပါလိမ့်ဆိုသော အတွေး လှိုင်းတို့ဖြင့် သူ့စိတ်တွေ နောက်ကျသွားရသည်။

ပြဿနာ၏ အပြင်လူဟု ထင်ထားသည့် မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်သည်လည်း အတွင်းလူစစ်စစ် ဖြစ်နေချေပြီ။



www.burmeseclassic.com

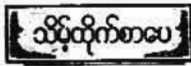
ဤသို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မဆုံ  
 မတွေ့ကြတော့ပါ။ အပေါင်းအသင်းများက အထင်သေးရွံရှာစိတ်ဖြင့် ဝိုင်း  
 ပယ်ထားသည့် စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်မှာရုတ်စိတ်ကြောင့် အပြင်မထွက်  
 တော့ဘဲ အထီးကျန်ဆန်မှုကို ဂစ်တာလေးနှင့်သာ အဖော်ပြုနေ၏။ မျှော်  
 လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်ကတော့ သတင်းတွေကို လိုက်ဖြန့်ဖြူး ဖြန့်နေ၏။  
 အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်ကလည်း သူ့အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကိုနှစ်ထားရင်း  
 ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန် နည်းလမ်းရှာဖွေနေ၏။

တစ်ချိန်တုန်းက ထိုင်ခုံအပွဲလေးမှာ မျှဝေထိုင်ခဲ့ကြသော သူတို့  
 သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ကွဲကွာသွား  
 ကြလေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုရှိကြသော သူတို့  
 သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အဖွဲ့လေးပြိုကွဲသွားတော့ အားလုံးအံ့အားသင့်ကြ၏။  
 တကယ်တော့ နားလည်မှုဆိုတာ ကိုယ့်အတ္ထနှင့်ယှဉ်လာလျှင် ကွယ်  
 ပျောက်သွားတတ်သည့် အရာမျိုးသာဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်မှာ ပြဿနာကို တအံ့အနွေးနွေးဖြင့် ပစ်  
 မထားချင်ပေ။ လူတွေက သူ့ကိုမျှဝေခံစား နားလည်ပေးနိုင်သူဟူ၍ ချီးကျူး  
 ကြသော်ငြားလည်း ဤအဖြစ်အပျက်က သူမရင့်ကျက်သေးကြောင်း  
 လှစ်ဖော်ပြသလိုက်၏။ ရင်ရင်းပုစ္ဆာမို့ သူ့အဖြေရှာဖို့ ခက်နေသည်ပါသည်။

ဘယ်တော့မဆို စိတ်ကူးဖြင့် ရွေးချယ်ရာမှ အဆင့်မတက်သည့်  
 စိတ်ကူးဆန်သော သူငယ်ချင်းမှာ သူ့ချစ်သူကိုမှ လက်တွေ့အကောင်အထည်  
 ဖော်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ပွင့်အန်ထွက်လာသည့် ထိုအချစ်ကို သူ  
 အပြစ်ယူသင့်ပါသလား...။

မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော သူငယ်ချင်းကလည်း ဘာသဘောနှင့် ကိုယ့်  
 သူငယ်ချင်း မကောင်းကြောင်းတွေ လျှောက်ကြေငြာနေရသနည်း။ လူငယ်  
 တကာ အားကျသည့် သူတို့အဖွဲ့လေးကို လူအများကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်အောင် လှစ်  
 နေခြင်း၏ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်က ဘာလဲ...။



www.burmeseclassic.com

သူတို့ နှစ်ယောက်နေရာတွင်ဝင်၍ အဖက်ဖက်က တွေးတော၍ ခံစားကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအလစ်အငိုက်မှာပင် အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်သည် သူ ထုံးစံတွေ့ထင်မထားသည့်ဘက်မှ ထိုးနှက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။ သူ စိတ်ချပျံ့ကြည်ထားသော ချစ်သူက သူ့ကိုစွန့်ခွာသွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်း ဖြစ်ရက်က သူ့တွင် သူ့အပြင် အခြားချစ်သူတစ်ယောက် ရှိနေသေးကြောင်း သတင်းအစီအစဉ် သိလိုက်ရသောကြောင့်ဟုဆိုသည်။ သူမဘက်က ဖြူစင် သထောက် သူတတ်က ဖြေ့စင်သဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာကာ နာကြဉ်းမုန်းတီး သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်သည် သိပ်သည်းမှုများဖြင့် နာကျင် ထိခွဲလွှားလေသည်။ ထိုသတင်းမှာ အမှန်မဟုတ်ပါ။ ချစ်သူအား မစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ပက်ဆိုသော အမှန်တရားကိုလည်း ပြောမပြလိုက်တော့ပါ။ လောက မှာ ရှင်းခါမှ ပိုရှုပ်သွားမည့်အရာတွေ ရှိသေးကြောင်းလည်း သူသိသွား၏။ ယခုအချိန်မှာ အရာအားလုံးကို သူကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွား လေပြီ။

ဘယ်ကိစ္စမဆို ပြီးပြတ်သွားတာနှင့် အိပ်မက်တစ်ခုလို မေ့ပစ်တတ် သည်ဟု လူတွေပြောကြသော သူသည်... ဤကိစ္စကိုလည်း အိပ်မက်တစ်ခု ကဲ့သို့ လွယ်လွယ်ကူကူ မေ့ပစ်လိုက်နိုင်သည်ပမာ... လူတွေရှေ့မှာ ဟန်ဆောင် ပြုပေးမည် ဖြစ်လေသည်။



အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်သည် သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး နံညီအောင် ဖန်တီးပြီး ပြဿနာကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှင်းလေသည်။

ဤတွင် စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်က သူ့အမှားကိုဝန်ခံသည်။ သူသည် ကောင်မလေးကိုချစ်စိတ်ကြောင့် သူငယ်ချင်းစည်းဘောင်အား ချီးဖောက်ပြီး မဆင်မခြင် ချစ်ခွင့်ပန်မိသည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန် ၏ နောက်နောင် ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်တော့ပါဟုလည်း ကတိပေးသည်။

မျှော်လင့်ချက်ဆန်သော လူငယ်ကိုလည်း ဘာကြောင့် ကိုယ့် သူငယ်ချင်း အရင်းအချာ၏ မကောင်းကြောင်းကို လူတကာလိုက်ပြောရတာလဲ ဟုမေးတော့ ရှက်စိတ်ပေါ်လာပြီး နောင်တရစေချင်လိုပါဟု ဖြေလေသည်။

ထိုအဖြေကို ကျန်နှစ်ယောက်စလုံးက မယုံကြည်ကြပါ။ သို့ရာတွင် စိတ်ကူးဆန်သော လူငယ်က ကိုယ့်အမှားနှင့်ကိုယ်မို့ ငြိမ်နေခြင်း ဖြစ်သလို အိပ်မက်ဆန်သောလူငယ်ကလည်း 'မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်' ဆိုသော

ခေါင်းစဉ်အောက်မှ သူနှင့်သူတို့အဖွဲ့လေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရန် အတွက် ငြိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တော့ အိပ်မက်ဆန်သော လူငယ်က 'သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အားနည်းချို့ယွင်းချက်ကို အပြစ်မတင်ဘဲ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့' ဟု ပြောပြီး သူတို့သုံးယောက် အရင်လိုပင် ပြန်နေကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းသွားကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့သုံးယောက်ကြားတွင် အက်ကြောင်းတစ်ခုတော့ စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထိုအက်ကြောင်းမှာ သံသယဖြစ်ပါသည်။

လင်းညှို့သွေး

(Idea မဂ္ဂဇင်း)

(၁)

မင်းလေးဟာ

ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေပေါ်မှာ

မနားတမ်း လှုပ်ဝဲကခုန်နေတဲ့

စကားပြောကောင်းသော လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်ပါ။



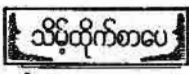
(၂)

မေလရဲ့ အနှောင်းပိုင်း မိုးတိမ်တွေဟာ ကောင်းကင်တစ်ခွင်မှာ  
ဝေမှိုင်းအုံ့ပျံလို့...။ နာဂစ်မုန်တိုင်းရဲ့ ချိုးဖဲ့မှုကြောင့် ငါရောက်ရှိနေတဲ့ ပန်းခြံလေး  
ဟာ လှပဝေသာမှုတွေ ယုတ်လျော့နေတယ်။ မြင်ကွင်းထဲမှာတော့ ကြည်နူး  
ပျော်ရွှင်နေကြတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲလေးတွေ။ ငါကတော့ တစ်ယောက်တည်းရယ်။  
မုန်တိုင်းဒဏ်မှာ မပြိုမလဲ တည်ရှိနေဆဲ ခရေပင်အိုကြီးရဲ့ အမြစ်တွေပေါ်  
ငါမှီထိုင်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲကနေ ဖုန်းလေးကို ထုတ်ကိုင်လိုက်  
တယ်။ အဲဒီအခါ...နယ်ပယ်တစ်ခုက သိသာစွာ လစ်ဟာလို့...။

လွမ်းလိုက်တာ လိပ်ပြာလေးရယ်...။

“အလွမ်းဆိုတာ ပူလောင်တယ် ကိုကိုရဲ့။ သတိရတယ်ဆိုတာ  
လေးက အေးမြတယ်”

ဟုတ်တယ်။ မင်းပြောဖူးသလိုပါပဲ။ အခုဆို မင်းကိုလွမ်းစိတ်ကြောင့်  
ငါ့မှာ ပူလောင်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် ခံစားမှုတွေက သတိရခြင်းမှာတင်  
ရပ်တန့်မနေတော့ ငါဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။ ငါ့အလွမ်းတွေက မီးတောက်



www.burmeseclassic.com

လိပ်ပြာချိတ် တောင်

တစ်ခုဆိုရင် ငြိမ်းအေးဖြေဖျောက်စေနိုင်သူ တစ်ယောက်တည်းအောင်  
ငါ့အတွက် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီလေ။

“ကိုကိုကို ချစ်ရတာလေ ပူလောင်မှုတွေ မရှိဘူး။ အေးချမ်းမှု  
ခံစားရတယ်။ ကိုကိုနဲ့အရာရာကို အေးအတူပူအမျှ ခံစားချင်တယ်”

အတိတ်မှာ မင်းခဏခဏပြောတဲ့ အဲဒီစကားဟာ ငါ့စိတ်ကို  
မောင်းနှင်တဲ့တွန်းအားတစ်ခုပေါ့။ အခုတော့ မင်းဟာ နာဂစ်ရဲ့ နောက်လိုက်  
အဖြစ်နဲ့ ငါ့ရင်ကစိမ်းလန်းတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းတွေကို ဖြိုလှဲပစ်ခဲ့တယ်။ ငါ  
မထင်ရက်ခဲ့ဘူး။ အကြီးအကျယ် သွေးပျက်သွားမိတယ်။ ဘယ်အရာ မဆို  
အမြဲဖက်တွယ်မထားချင်တဲ့ ငြီးငွေ့လွယ်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မင်းဟာ  
တစ်ချိန်မှာ ငါ့ဘဝထဲက အလိုအလျောက် ရွေ့လျား ပျက်ပြယ်သွားလိမ့်မယ်လို့  
တော့ အသိဉာဏ်အရ ငါတွက်ဆခဲ့ဖူးပါတယ်။

“တစ်ချိန်ကျရင် ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ရတာ မင်း ပျင်းလှာလိမ့်မယ်။  
အဲဒီအခါကျရင် မင်းဟာတခြားအသစ်တစ်ယောက် ထပ်ရွာလိမ့်မယ်။  
ဒါမှမဟုတ် မင်းကိုချဉ်းကပ်လာတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိမ့်မယ်။  
သေချာတာကတော့ ကိုယ့်ကိုမင်းစွန့်ခွာသွားလိမ့်မယ်”

အဲဒီစကားကို ငါပြောတုန်းက မင်းလက်မခံခဲ့သလို မယုံကြည်  
ဟန်နဲ့ ငါ့ကိုတောင် အပြစ်ဖို့ခံသေးတယ်လေ။ ငါဟာ ပရောဟိတ် တစ်ယောက်  
မဟုတ်ပေမယ့် အခုတော့ ငါ့ရဲ့ဟောပြောချက်တွေ မှန်ခဲ့ပြီမို့လား...။ ဒါဟာ  
ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝတရားတစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် မင်းရဲ့ဥပေက္ခာဟာ  
ငါ့အပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိ မြန်ဆန်ပြင်းထန်စွာ ပြောင်းလဲလာခဲ့လိမ့်မယ်လို့  
ကြိုတင်မတွေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကို ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်မယ်  
ဆိုရင်တောင် မင်းအပေါ်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့ သံယောဇဉ်မှာ ကြီးမားတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်း  
တွေ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာတော့ သတိထားကြည့်ရင် မင်းသိမှာပါ။ အဲဒီ  
မျှော်လင့်ခြင်းတွေဟာ ထင်မှတ်မထားတဲ့ အလစ်အငိုက်မှာ တိုက်ခိုက်သွင်း  
ရတာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

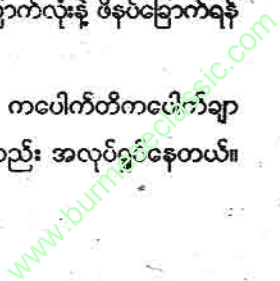
“ကိုကို... အနည်းဆုံး တစ်ရက်ခြားတစ်ခါတော့ တစ်ယောက်ကို ယာက် မဖြစ်မနေ ဖုန်းဆက်ကြမယ်နော်”

မင်းပြဋ္ဌာန်းတဲ့ ဥပဒေကို စတင်ချိုးဖောက်သူဟာလည်း မင်းပဲဖြစ် တယ်။ သဘောထားကြီးသလိုနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေ မှာ ငါဟာ အဆိပ်ဆူးတွေ ခင်းကျင်းထားတဲ့ ခရောင်းလမ်းတွေပေါ် ခြောက် တင်အက်ကွဲစွာ တစ်ကိုယ်တော် နင်းလျှောက်နေရတာပေါ့။ မင်းအတွက် နားလည်မှုနဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာတွေဟာ ငါ့အတွက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်တုတ်မိနေတဲ့ အသက်ရှူကြပ်စရာ ကြိုးတွေပါပဲ။ အပေါ်ယံမှာ ရယ်သံ တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လောင်ကျွမ်းမှုတွေကို မင်းကတော့ သိရှာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကာလတွေဟာ မှန်တိုင်းကို ကြိုဆိုတဲ့ကာလတွေပါပဲ။

“ကိုကိုနဲ့ စကားပြောရင် ကိုကိုအသံကြားနေရရင် ကိုကို အချစ် တိုယုံတယ်။ ကိုကိုနဲ့ စကားမပြောရရင် ကိုကိုအသံမကြားရရင် ကိုကိုချစ် ထာ တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးပူမိတယ်”

မင်းရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားမှန်သမျှကို ငါဟာ ရတနာမြေပုံတစ်ချပ်လို သိမ်းမှတ်ထားသူပါ။ ဒါကြောင့် မေလရဲ့ မိုးမရွာတဲ့ တစ်မနက်မှာ ငါ့ဆီဖုန်း မဆက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ မင်းဆီကို တကူးတကအချိန်ယူပြီး ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ ပြက္ခဒိန်စာမျက်နှာပေါ်မှာတော့ စနေလို့ အမည်တွင်တာပေါ့။ အဲဒီမနက်ရဲ့ ရာသီဥတုဟာ (တစ်ညနေလုံးမိုးစွေမှာ သူမဟုတ်သလိုပုံမျိုးနဲ့) သာယာနေတယ်။ အဲဒီမနက် အစောပိုင်းမှာ ခပ်ပျစ်ပျစ်လက်ဖက်ရည် ပေါ့စိမ့်တစ်ခွက်ကိုသောက်ရင်း နိုင်ငံတကာမှာ လူအများအပြား လက်ခံသုံးစွဲနေ ကြတဲ့ EDWARD BE BONO ရဲ့ ဒဿနဦးထုပ်ခြောက်လုံးနဲ့ ဖိနပ်ခြောက်ရန် ဟာ ငါ့ခေါင်းထဲ ရောက်နေတယ်။

ဦးထုပ်ခြောက်လုံးနဲ့ ဖိနပ်ခြောက်ရန်ကို ကပေါက်တိကပေါက်ချာ အတွေးတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင်း ငါတစ်ယောက်တည်း အလုပ်ခွင်နေတယ်။



လိပ်ပြာချိတ် တောင်

နောက်တော့ ဦးနောက်ခြောက်လာတာနဲ့ ဦးနောက်ဆေးတဲ့အနေနဲ့ ဘာလည်း  
တော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ ငါထထွက်လာခဲ့တယ်။ မုန်တိုင်းဝင်မှုပြ  
တဲ့ နောက်ပိုင်း နေ့ရက်တွေမှာ မှိုင်းညှို့အေးစက်နေတဲ့ ရာသီဥတုဟာ ဒီနေ့  
မနက်တော့ ထူးထူးခြားခြား သာယာနေတာ သတိပြုမိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့  
မင်းဆီငါ ဖုန်းဆက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်ထိတော့ ကြေးနန်းကြိုးနဲ့ လေလှိုင်းတွေ  
က မင်းရဲ့ဥပေက္ခာကို သယ်ဆောင်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်ထင်မိပါ့မလဲ။ ငါဟာ  
နံ့အသုပါ လိပ်ပြာလေးရယ်...။

ဖုန်းဆက်တော့ တစ်ဖက်က ပြန်ပြောတယ်။ “သူမရှိဘူး” တဲ့။

ငါ့အတွက် ထူးဆန်းသွားတယ်။ ဒီလိုနေ့ ဒီလိုအချိန်တွေ မင်း  
ဘယ်မှသွားလေ့သွားထမရှိတာ မင်းအပြောအရ ငါသိနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့်  
ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး အချိန်အနည်းငယ် ကြာတဲ့အခါမှာ  
ထပ်ခေါ်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း...

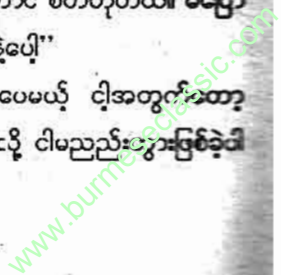
“အပြင်သွားတာ ပြန်မရောက်သေးဘူး” တဲ့။

ဖြေကြားသူရဲ့အသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ ငါ့သံသယ  
စတော့တာပဲ။ ခက်တာက ဒီနေ့မှ ငါ့ရဲ့သတိရခြင်းတွေကလည်း ပိုပြီးတော့  
သည်းထန်နေတယ်။ (အဲဒီအချိန်ထိ အလွမ်းဆိုတာကြီးက ပီပီပြင်ပြင် ရုပ်လုံး  
ပေါ် မလာသေးဘူး)။ ငါဟာ စောင့်ဆိုင်းခြင်းမှာ စိတ်ရှည်ပစ်လိုက်တယ်။  
အချိန်အတော်ကြာတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖုန်းထပ်ခေါ် လိုက်ပြန်တယ်။

ငါ့ကို နှိပ်စက်မယ့် အဖြစ်မှန်ဟာ အဲဒီမှာ ပေါ်ပေါက်လာပါတော့  
တယ်။

“သူက မပြောချင်လို့တဲ့။ အဲဒါကြောင့် မရှိဘူးလို့ ပြောခိုင်းနေတာ။  
ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး။ ကြားကခေါ်ပေးရတဲ့လူတောင် စိတ်တိုတယ်။ မပြော  
ချင်ရင် အစကတည်းက ဖုန်းနံပါတ် ပေးမထားနဲ့ပေါ့”

ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒီ့ထက်မပိုခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက်အတော့  
ပြည့်စုံလုံလောက်သွားခဲ့တယ်။ ရက်စက်လိုက်တာလို့ ငါမည်ည်းဘွားဖြစ်ခဲ့ပါ



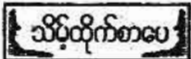
...ဘာ ရက်စက်မှုတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။ လူဆိုတာ မိမိရဲ့စိတ် ကျေနပ်မှု  
 ...သာ အဓိကရွေ့တန်းတင်တတ်တဲ့၊ ခံစားမှုနောက်ကို ကောက်ကောက်  
 ပါအောင် လိုက်တတ်တဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်လား...။ ငါဟာလည်း လူပီသစွာ  
 အသိဉာဏ်ရှိရှိနဲ့ မိုက်လုံးကြီးနေမိတယ်။ ဆင်ခြင်တုံတရားက ခွင့်လွှတ်နားလည်  
 ပေးနိုင်ပေမယ့် နှလုံးသားမှာတော့ ဝုန်းတိုင်းကျနေတယ်။ မုန်တိုင်းဟာ ငါ့  
 အတွက် တစ်ကွက်စာသီးသန့် တိုက်ခတ်လို့နေဆဲပါပဲ။

မေလ ၁၃ ရက်။ စနေနေ့...။ အဲဒီနေ့ဟာ ငါ့ရင်ထဲကို မီးလိုဝင်  
 မွေ့သွားတယ်။

နာဂစ်ရဲ့ ဂယက်တွေက လှိုင်းထနေတုန်း။ မုန်တိုင်းရဲ့ ဆိုးကျိုးတွေ  
 ကို လူထုက သုတ်သင်ဖယ်ရှားပစ်နေတုန်း။ မငြိမ်သက်သေးတဲ့ လေတိုက်နှုန်း  
 ထဲမှာ လွင့်ပါလာတဲ့ မြတ်နိုးသူရဲ့ ဥပေက္ခာ။ လိပ်ပြာလေးရယ်...မင်းကို ငါ  
 အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး။ မင်းငါ့ကို မုန်းတာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်ပါတယ်။  
 မင်း ငါ့ကိုမချစ်တော့တာပါ။ အရင်လို ငါ့ဆီမှာ မင်း မသာယာတော့တာပါ။  
 ထားပါ...။ သွားပါ...။ တော်ရာမှာ မင်းပျော်ရာရှာပါ။ ဟောင်းနွမ်း ရိုးအိစ  
 ပြုနေတဲ့ ဒီကောင့်ရင်ကို ခြေစုံကန်ခဲ့ပါ။ ငါဟာ... အသံမမြည်ဘဲ ကျွဲကွဲခဲ့ပေါ့။

“ကိုကို စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာ တအားစိုးတယ်။ ပြီးတော့လေ ကိုကိုက  
 တစ်ခုခုဆို စိတ်ကအရမ်းထိခိုက်လွယ်တယ်။ အဲဒါကို နည်းနည်းထိန်းပေါ့”

ဘယ်လိုထိန်းရမှာလဲ...။ သင်ကြားပေးစမ်းပါဦး။ အခုအချိန်မှာ  
 ဒဏ်ရာရနေတဲ့ သားရဲတစ်ကောင်လို ဆောက်တည်ရာကင်းမဲ့နေတဲ့ ငါဟာ  
 ဘယ်လိုချည်နှောင်မှုမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိမှာလဲ...။ ငါ့ကို  
 စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးတယ်ဆိုတဲ့ မင်းကိုယ်တိုင်ကပဲ ငါ့ကိုချောက်နက်ထဲ တွန်းချခဲ့  
 တာလေ။ ယုံကြည်စရာ ရှားပါးလွန်းတဲ့ လောကမှာ ဝမ်းနည်းလွယ်တဲ့ ခံစားမှု  
 ဝါဒီသမား ငါ့အတွက်တော့ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အန္တရာယ်တွေ ပြည့်နှက်နေတာပဲ။  
 အခုဆို ငါ့ကြယ်စင်တွေ ပျက်သုဉ်းလို့ ငါ့ရဲ့စောင့်မျှော်ခြင်း နတ်သမီးလည်း  
 ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီ။ ကြေကွဲခြင်းဆိုတဲ့ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ကြီး



www.burmeseclassic.com

ထဲမှာ ငါဟာ သေလုပျောပါး ကူးခတ်နေရတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မောဟိုက်တုန်ရီ... ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေက ပြတ်သိပ်ညှပ်လို့... နေရထိုင်ရ တာ မွန်းကြပ်လိုက်တာ လိပ်ပြာလေးရယ်...။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်းနေတာဆိုတော့ စားရသောက်ရ တာ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစားကို ပုံမှန်စားနေရ။ စာရေးတာ ကိုလည်း အတိုင်းအတာနဲ့ရေးပေါ့။ အရမ်း အိပ်ရေးပျက်မခံနဲ့။ ကျန်းမာမှ ကိုကိုလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်လို့ရမှာလေ”

အနုပညာဆိုတဲ့ ရူးသွပ်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ ငါဟာ ငါတွယ်တာတဲ့ မိသားစုနဲ့ ဇာတိမြေကိုစွန့်ခွာပြီး သူစိမ်းတစ်ရံတွေကြားထဲမှာလာရောက် ရှင်သန်နေတာပါ။ တစ်ယောက်တည်းသမားဖြစ်တဲ့ ငါ့အတွက်တော့ မင်းရဲ့ အကြင်နာစကားသံတွေဟာ အထီးကျန်ဆန်မှုကို ချေဖျက်ပေးတဲ့ ဆေးဝါးတစ် လက်ပါပဲ။ အခုတော့ ငါ့ရဲ့နားဝင်ဝိယံဖြစ်စဉ်တစ်ခုဟာ အနာတရနဲ့ ကြေမှု စုတ်ပြဲခဲ့ပါပြီလေ။

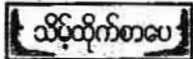
တစ်ချိန်က မင်းပေးပို့ခဲ့တဲ့ ကြည်နူးစရာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဟာလည်း အခုအချိန်မှာတော့ ငါ့ဝိညာဉ်ကို ချောက်လှဲနဲ့တဲ့ တစ္ဆေတွေ ဖြစ်နေတယ်။

နွမ်းနယ်မောပမ်းမှုတွေနဲ့ ငါ့ခန္ဓာကို အိပ်ယာပေါ် လှဲသိပ်ဖို့ ပြင်တဲ့ အခါ...မင်းကိုယ်သင်းနဲ့တွေ့ သုတ်လိမ်းထားတဲ့ မင်းရဲ့လက်ရာ ခေါင်းအုံးဖုံး ကလေးက ကြိုဆိုနေတယ်။

အစာစားပြီးလို့ သွားတိုက်မယ် ပြင်တဲ့အခါ...မင်းပေးထားတဲ့ သုံးစွဲ လက်စ သွားတိုက်ဆေးပူးနဲ့ အပြာရင့်ရင့် သွားတိုက်တံကလေးက ကြိုဆိုနေ တယ်။

မျက်နှာသစ်ပြီးလို့ မျက်နှာသုတ်မယ် ပြင်တဲ့အခါ... မင်းပေးထားတဲ့ အဖြူရောင်မျက်နှာသုတ်ပုဝါကလေးက ကြိုဆိုနေတယ်။

ခိုက်ဆာလို့ စားစရာရှာဖွေကြည့်တဲ့အခါ...ဒီကနေ့အထိ မစားရက်



www.burmeseclassic.com

လို့ ပလတ်စတစ်အိတ်အကြည်တစ်လုံးနဲ့ အလှသက်သက် ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ မင်းရဲ့မုန့်ထုပ်ကလေးတွေက ကြိုဆိုနေတယ်။

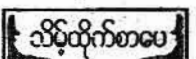
ရင်တစ်ခုလုံးဟာ ပြာကျမတတ် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်လာလို့... ဝေဒနာတွေ သက်သာလိုသက်သာငြား ငါယုံကြည်အားသန်ရာ အနုပညာနဲ့ ဖြေဖျောက်ကုစားဖို့ပြင်တဲ့...အခါ...စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရတာက... မင်းပေးထားတဲ့ ခဲတံလေး...။

ဖွဲ့စည်းပုံပျက်နေတဲ့ ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ လွင့်ပြာတုန်ခါလာတယ်။ မင်း ထားရစ်ခဲ့မယ့် တစ်နေ့မှာ ကျန်ရစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ လွမ်းချင်းတွေကို မင်း ပေးထားတဲ့ ခဲတံလေးနဲ့ ရေးခြစ်ရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်အဖြစ်နဲ့တောင် ငါမမြင် မက်ခွင့်ခဲ့တာ... အခုတော့ ငါ့ရဲ့ကြောက်လန့်မှုတွေဟာ တကယ်ပဲ အသက်ဝင် လာခဲ့ပါပြီ။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ည (၈:၄၀) ခန့်မှာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ မင်းနဲ့ငါဟာ ၂၀၀၈ ခုနှစ် မေလ ဆယ့်ခုနှစ်ရက်နေ့ မနက် (၉:၃၀) ခန့်ကပဲ ကန့်လန့်ကာတစ်ခုရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီကို မသိမသာ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ အခြေအနေအရ ငါ့ရဲ့ကန့်...တ် ချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် မင်းရဲ့လုပ်ဆောင်မှုတွေနဲ့သာ အဓိက သက်ဆိုင်တာပါ။ ငါဟာ ခံစားမှုအရာမှာ နူးညံ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ပျော့ညံ့သူတစ် ယောက် မဟုတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိအပ်တဲ့ မာနမျိုးတော့ ငါ့မှာ အလိုအလျောက်ရှိနှင့် နေပြီးသားပါ။ ထိုက်သင့်လိုအပ်တဲ့ တောင်းခံမှုမျိုးကလွဲလို့ အောက်ကျပြီးမှ ရလာမယ့်အချစ်တစ်ခုကို စစ်မှန်မှုလို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ဒါကို မင်းနားလည်ဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မယ်။

“လိပ်ပြာလေး...”

ငါ့ရဲ့အခေါ်အဝေါ်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်တဲ့ မင်းဟာ အခုတော့ ငါ့ရင်ခွင်ဆီကနေ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီလေ။ မင်း ယုယစွာ စိုက်ပျိုးတပ်ဆင်



www.burmeseclassic.com

ပေးခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းတောင်ပံတွေကိုလည်း မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ရိုက်ချိတ်သိပ်လှ သွားခဲ့တယ်။ လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ မင်းကို ငါမတားဆီးတော့ပါဘူး။ အခုဆို မင်းနဲ့ပတ်သက်ခြင်းရဲ့ ရလဒ်အဖြစ် မင်းပေးထားတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း လေးတွေရယ်၊ မင်းဓာတ်ပုံ ၂၄ ပုံရယ်၊ သေသပ်ဝိုင်းစက်တဲ့ မင်းလက်ရေးနဲ့ ရေးသားထားတဲ့ စာ ၂၁ စောင်ရယ်၊ မင်းရေးဆွဲပေးထားတဲ့ (ငါနဲ့မတူတဲ့) ငါ့ရဲ့ပုံတူဆိုတဲ့ ခဲပန်းချီပုံလေးရယ်၊ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင်အောင် ငါ နှလုံးသားမှာ ကြားယောင်နေဦးမယ့် မင်းအသံလေးတွေရယ်၊ ပျက်စီးခြင်းရဲ့ အပိုင်းအစအဖြစ် ကျိုးကြေသွားတဲ့ ငါ့ရဲ့တောင်ပံတွေနဲ့ ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ သင်္ကေတ တွေသာ ငါ့ဆီမှာ ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အရင်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အိမ်ခန်းဟာ အခုမှ ကွက်လပ်တစ်ခုဖြစ်နေသလို ခံစားရတယ်။ အစိမ်းရောင်လွမ်းနေတဲ့အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်းဟာ အလွမ်းရဲ့လက်အောက်မှာ ကျရောက်နေတယ်။ ငါတစ်ခုခုလုပ် ဖို့ ကြံရွယ်လိုက်တိုင်း မင်းရဲ့စက်ကွင်းက မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့လည်း မင်းကငါ့စိတ်မှာ ရှိနေပြန် တာပဲ။ ဒီတော့မှ ထိတ်လန့်တကြား သတိပြုမိလိုက်ပါတယ်။ ငါဟာ ထွက် ပေါက်မဲ့တဲ့ လိပ်ပြာဝက်ဘာထဲမှာ ပိတ်မိနေပါပကောလား...။

“နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုတာက ခွဲခွာခြင်း။ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ နှုတ် မဆက်ဘူး။ ကိုကိုက နှုတ်ဆက်ရမယ့် လူမှမဟုတ်တာ။ တစ်ချိန်မှာ အတူတကွ ပေါင်းဆုံရမယ့်လူပဲဟာ”

ငါ့ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လေထုထဲ မြောက်တက်စေတဲ့ စကားလုံး ချီချီတွေပါပဲ။ အခုအချိန်မှာတော့ ငါ့ကို မသေရုံတမယ် ညှဉ်းဆဲထိုးသတ်နေတဲ့ ထက်နက်တွေဖြစ်သွားပြီ။ နှုတ်ဆက်လေ့မရှိတဲ့ မင်းဟာ နှုတ်ဆက်စကားမဆို ဆဲ ငါ့ကိုတိတ်တိတ်ကလေး ချန်ထားရစ်ခဲ့တယ်။ မင်းရဲ့မျက်ကွယ်ပြုမှုမှာ ငါဟာ ကြိုးဆွဲခံခဲ့ရတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ပေါ့။ ခံပြင်းစရာကောင်းလှပေမယ့် နှုတ်ဆက် အသုံးမကျမှုတွေအတွက် ငါဟာ နောင်တမရနိုင်ဘူးဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဆက်ပြီး



တော့လည်း တစ်ကိုယ်တော် မိုက်ရူးရဲဆန်နေတုန်းပဲ။ အဲဒီအတွက် အကျိုး ခံစားခွင့်မရရှိဘူးဆိုရင်လည်း ခံစားမှုသက်သက်နဲ့ ရှင်သန်နေတာမို့ ငါနောက် ဆုတ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပျော်ရွှင်စရာတွေ ပုံဖော်ထားတဲ့ လိပ်ပြာသံစဉ်ဟာ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျွမ်းပဲ့ခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်မှာ အတူတကွ ဂိုင်းဆုံကြမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ လည်း တစ်ခြမ်းပဲ့နေတဲ့ စွယ်တော်ရွက်လို အင်္ဂါမစုံစွာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရပါပြီ။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာရာဟာ လေးနဲ့လောင်းပြီး လေးနဲ့လျော်တဲ့ ကစားပွဲတစ်ခုလို ပါပဲ။ အဲဒီကစားပွဲမှာ ခံစားမှုအစစ်ကို လောင်းကြေးတင်မိတဲ့ ငါ့ကိုက ရှူးတာပါ။ အခုတော့ နှလုံးသားခမျာ လောင်ပီးကျခဲ့ရပြီပေါ့။

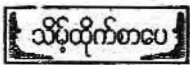
“See You ...”

ဖုန်းချခါနီးတိုင်း အပြန်အလှန်ပြောနေကျ ဝေါဟာရလေးကို ငါ့နှုတ်က တိုးဖွဖွရွတ်ဆိုလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ နံပါတ်တစ်ခုမှ မနှိပ် ရသေးတဲ့ဖုန်းလေးကို ပိတ်ပြီးအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ တဆစ်ဆစ်နဲ့ပေါ့...။

ပူနွေးစွတ်စိုမှုနဲ့အတူ ငါ့အမြင်တွေ ဝေဝါးလာတယ်။ ငါ့ရင်ခွင်ဟာ မုန်တိုင်းဒဏ်သင့်ခဲ့တဲ့ မြို့ပျက်တစ်ခုလိုပါပဲ။ ဘာတစ်ခုမှ အထားအသို မမှန် တော့ဘူး။ တွေ့မြင်သမျှ အရာရာတိုင်းဟာလည်း ငါ့အတွက်တော့ အလွမ်းရဲ့ အထောက်အကူပြုပစ္စည်းတွေသာ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ငါဟာ ကယ်ဆယ်သူမဲ့ နေတဲ့ ဒုက္ခသည်တစ်ဦးပါ လိပ်ပြာလေးရယ်...။

ကောင်းကင်ဆီကနေ မိုးဖွဲလေးတွေ ခုန်ဆင်းလာကြတယ်။ ချစ်သူ စုံတွဲလေးတွေဟာ ထီးတစ်လက်တည်းရဲ့အောက်မှာ ပိုမိုနီးစပ် သွားကြတယ်။ တစ်ယောက်တည်းသမား ငါကတော့ ခရေပင်ကြီးအောက်ကနေ ထထွက်လာခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ငါ့ကိုယ်ပေါ် ခုန်ဆင်းလာကြတဲ့ မိုးရေစက်တွေနဲ့အတူ ငါ့မျက်ရည်တွေဟာ အလွယ်တကူပဲ ရောထွေးသွားပါတော့တယ်။

လိပ်ပြာလေးရယ်...ငါတို့အဖြစ်ကိုသာ အသေအချာသိချင် မင်းကို



www.burmeseclassic.com

ဒီလောက်ထိ စွဲလမ်းတကြီး ချစ်နေမိတဲ့ ငါ့ကိုအပြစ်တင်ကြလိမ့်မယ် ထင်ခါနီး ဒါပေမယ့် ငါ့ရုမစိုက်ပါဘူး။ မင်းကိုငါ ဆက်ချစ်နေဦးမှာပါ။ ဟုတ်တယ်...။ အပြင်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးမဆုံဘူးတဲ့ တယ်လီဖုန်းထဲက ကောင်မလေးကို ငါဟာ အရှုံးအမူး ဆက်ချစ်နေဦးမှာပါ။ ဒါဟာ မသေချာမှုတွေ များပြားသော လောကမှာနေထိုင်တဲ့ ငါ့ရဲ့သေချာမှု သစ္စာတရားတစ်ခုပါပဲ။

မိုးက ပိုပြီးသည်းလာပါတယ်။ ပန်းခြံလေးဟာ မိုးရေစက်တွေကြောင့် အေးမြသွားပေမယ့် ငါကတော့ ပူလောင်နေဆဲ...။ နာတာရှည်မယ့် ဝေဒနာတွေ စိုစိုရွဲရွဲနဲ့ မိုးရွာထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း လှမ်းလျှောက်လို့နေမြဲ...။

အင်း...အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ဖြင့် ရင်ကိုထွင်းပြီး ဒီအကြောင်း တွေကို လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် အသက်သွင်းရပေဦးမယ်။

(၃)

လိပ်ပြာလေးရေ...

ဘယ်ရာသီ သက္ကရာဇ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်

ငါ့ရင်ဘတ်ကို တူးဆွတဲ့အခါ

တဆာဆာ အော်မြည်နေတဲ့

အကွရာတစ်ခု ထွက်ကျလာပါလိမ့်မယ်။

အဲ့ဒါ မင်းနာမည်ပါပဲ။

'အချစ်' တဲ့...

အဲဒီဆက်သွယ်ချက်နဲ့ပဲ

ငါဟာ မင်းဆီမှာ တစ်ရစ်ပြီးတော့တစ်ရစ်

နှစ်ပြီးရင်း နှစ်နေခဲ့တယ်။

အခုတော့ဖြင့် ငါ့အိပ်မက်တွေဟာ

အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် ခုတ်ထစ်ခံလိုက်ရပေ။

လင်းညှို့သွား

(Heart မဂ္ဂဇင်း)

သိပ္ပံထိုက်စာပေ

www.burmeseclassic.com

စိတ်

□

စိတ်...။

အမှုန်အမွှားတွေ တဖွားဖွား။

ဘယ်သွားနေသလဲ။ ပြန်လာစမ်း။

လတ်ဆတ်သော လေနုအေးက နှာသီဖျားအဝလေးကို ကလုံ

ကြည်စယ်သွား။ ဝင်သက်...။

ဟောင်းနွမ်းသော လေနွေးနွေးက နှာသီဖျားအဝလေးကို တို့ထိ

သွား။ ထွက်သက်...။

စိတ်အာရုံစုစည်းမှု...။

မနောအာရုံ၏ ရှင်းသန့်တည်ငြိမ်မှု...။

သမာဓိ။

“နန္ဒရေ နန္ဒ”

အာရုံတွေ ကစဉ့်ကလျား လွတ်ထွက်သွားသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာ သော အထိမကျမှုကို ဆင်ခြင်မှုအသိဖြင့် ထိန်းချုပ်လိုက်၏။

“နန္ဒရေ”

“လာပြီဗျို့”

အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ မိဘတွေရှိစဉ်က သူတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်သည် ကိုတင်မြင့်အား ပြာပြာသလဲ အမှုအယာဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်။

“နန္ဒ...လုပ်စမ်းပါဦးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့မိန်းမ မနက်ကတည်းက ဗိုက်နာနေတာ အခုထိ မီးဖွားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေလို့ကွ။ အဲ့ဒါ မင်းကိုလာခေါ်တာ”

“ဪ”

“နန္ဒ... မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ။ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့”

ကိုယ့်အတွက်ဆိုရင် အလျှင်မလိုတာ ဘယ်သူများ ဖို့လို့လဲ...။ နားလည်မှုအသိဖြင့် အဝတ်ပင် မလဲတော့ဘဲ လိုက်လာခဲ့သည်။

ကိုတင်မြင့်အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မီးနေခန်းထဲမှ အော်ဟစ် ညည်းညူသံများအား အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ ဆန္ဒမိန်းမ စိမ်းရွှင်ရွှင် ကလည်း ရီဝေဖွယ် ပျံ့သင်းလျက်ရှိ၏။

ဝါးကြမ်းခင်းထားသော အိမ်လေးပေါ် သူ့အသာအယာ လှမ်းတက် လိုက်သည်။ ရောက်ရှိနေကြသော အမျိုးသမီးကြီးငယ်တွေက မနည်းလှ။ လက်သည် ဒေါ်လုံးလည်း ပျာယာခတ်နေပြီ။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေသာလို ပါက ယခုအချိန်ဆို ခေတ်မီဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းကြီးတွေဆီ ရောက်နေကြသောက် ပြီ။ အခုတော့ ရေတိမ်တိမ်မှာ နှစ်နေသူတွေမို့ ကောက်ရိုးတစ်ရှိုင်သဖွယ် သူ့ကိုလာအားကိုးတာပေါ့။

“ကိုတင်မြင့်... ကျွန်တော့်ကို ရေသန့်သန့် တစ်ခွက်ထောက်”

ကိုတင်မြင့် ခပ်လာပေးသော ရေခွက်ကို ကိုင်ပြီး ဘုရားစင်ရွှေ သို့ သူသွားလိုက်သည်။ မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားတော်မြတ်အား ခိုသေစွာ ကန်တော့ပြီး ရေခွက်ကိုကိုင်လျက် အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ခုနစ်ခေါက် ရုတ်ဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘုရား၌သစ္စာဆို၏။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် သိတတ်သောအရွယ်မှစ၍ ယနေ့ ဤအချိန်အထိ ငါးပါးသောသီလတော်မြတ်အား မကျိုးမပေါက် စောင့်ထိန်းခဲ့ပါသည်။ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် မီးမဖွားနိုင်သော အမျိုးသမီးသည် ဤပရိတ်ရေအားသောက်သုံးပြီးသည်နှင့် လွယ်ကူချောမွေ့စွာ မီးဖွားနိုင်ပါစေသား အရှင်ဘုရား”

သစ္စာဆိုပြီးတာနှင့် ရေခွက်ကို ကိုတင်မြင့်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုတင်မြင့်... ဒီရေကို အဝတ်တန်းတွေနဲ့ ယုတ်ညှိနိမ့်ကျတဲ့ ပစ္စည်းတွေရှိတဲ့အောက်က မယူဘဲ တခြားနေရာက ယူသွားပြီး ခင်ဗျား မိန်းမကို တိုက်လိုက်ပါ”

ကိုတင်မြင့်က ရေခွက်ကို ယူပြီးထွက်သွား၏။ များမကြာမီ၌ မီးနေခန်းထဲမှ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအသံများ တိတ်သွားချိန်မှာတော့...

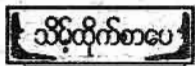
“မွေးပြီတော့ မွေးပြီ။ မိန်းကလေးဟေ့”

လက်သည် ဒေါ်လုံး၏အော်ပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မီးနေခန်းအပြင်ဘက်မှ ကိုတင်မြင့်သည် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာဖြင့် စွေ့စွေ့ခုန် နေလေတော့၏။

“နန္ဒရယ်... ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

“ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့ဗျာ။ ဘုရားသခင်ကိုသာ ကျေးဇူးတင်ပါ”

တဖွဖွပြောနေသော ကိုတင်မြင့်၏ ကျေးဇူးတင်စကားက မြင့်မြင့်တာ



www.burmeseclassic.com

သူတတ်သိသလောက်ကလေး၏ ဇာတာကို တွက်ချက်ပေးပြီးတော့မှ ထိုအိမ်က ပြန်လာခဲ့လေသည်။

မိမိအိမ်ကို ပြန်ရောက်သည်အထိ မီးနေသည်အမျိုးသမီး၏အော်ဟစ် ညည်းညူသံများက စိတ်အာရုံထဲမှာ လွှမ်းမိုးနေဆဲ...။

ခေါင်းထဲမှာလည်း မေးခွန်းတွေ ပလုံစီနေသည်။

???

??

?







□

“မောင် ဘာသဘောနဲ့ ဒီစကားကို ပြောရတာလဲ”

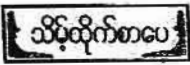
“ရှေ့မဆက်ချင်တော့လို့ပေါ့ သိင်္ဂီရယ်။ ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရ  
စေကွာ”

“မောင့်လို လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ဖျားက ဒီလိုစကားမျိုး  
ကြားရတာ သိင်္ဂီဖြင့် သိပ်အံ့ဩမိတယ်”

“သိပ်မအံ့ဩပါနဲ့ သိင်္ဂီ။ နည်းနည်းပဲ အံ့ဩပါ။ ရှေ့ဆက်ရမယ့်  
ဘဝလမ်းမှာ ဒီထက်အံ့ဩစရာတွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်”

ကော်ဖီကိုပင် အရသာခံကာ မသောက်နိုင်ပါ။ တစ်ဖက်ပိုင်းမှ  
အသံများကိုသာ သူမ နားစွင့်နေမိသည်။

“စိတ်ချပါ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး မေသိင်္ဂီနဲ့ နန္ဒဟာ ချစ်သူတွေ  
ဆုံးမဟုတ်တော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ပါတော့”



www.burmeseclassic.com

ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ 'မေသီဂီ' ဆိုသော အမျိုးသမီးထွက်သွားသည်။  
ယောကျ်ားလေးဘက်မှစ၍ ပြတ်တာခံရသော ခံစားချက်ကို မိန်းမသားချင်းမို့  
သူမ စာနာသနားမိပါသည်။

'နန္ဒ' ဆိုသောအမည်ကိုလည်း သေချာမှတ်သားပြီး အမြင်ကတ်စွာ  
ဖြင့် ထိုလူငယ်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမကို စိုက်ကြည့်နေ  
သော စူးလက်သည်အကြည့်အား ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။

“ခင်ဗျား နားရွက်ကွေ့ကို ပြန်ခေါက်သိမ်းလိုက်ဦး။ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်း  
အထိ ရောက်နေတယ်။ တက်နင်းမိမှာစိုးလို့ ပြောတာနော်”

“ဟင်...”

ပြောပြီးတာနှင့် ကျသင့်ငွေကိုရှင်းကာ ထိုလူထွက်သွားသည်။ သူမ  
သာ အံ့ဩမင်သက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်...။





□

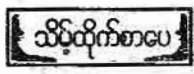
“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“မမ အရမ်းနာနေသလားဟင်”

ချွေးဒီးဒီးကျလျက် မချိမဆန့် ညည်းညူနေသော အစ်မ (ဝမ်းကွဲ) ဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း သူမသနားလာသည်။ အစ်မမိုက်နာနေသည်ဆိုသဖြင့် မနက်ကတည်းက ဒီအိမ်မှာ သူမရောက်နေတာဖြစ်သည်။

“အမယ်လေး အမေရဲ့။ ဗိုက်ထဲက အရမ်းလှုပ်နေတယ်။ နာလိုက်တာ”

“မွေးခါနီးမို့လို့ပါ ညီမလေးရယ်။ ခဏလေးကြိတ်မိုတ်နေလိုက်ပါ”  
သားဖွားဆရာမက နှစ်သိမ့်ရှာသည်။ အရေးထဲကျမှ အန်တီမြ  
ဇာလည်း သားဖွားဆရာမတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက်နှင့် ဆရာလေးတဲ့  
သွားခေါ်ဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။



www.burmeseclassic.com

“သမီးလေး နေသာရဲ့လားဟင်”

အန်တီမြ ပြန်ရောက်လာပြီ။ သူမလည်း အခန်းအပြင် ထွက်လိုက်သည်။

“ဆရာလေး ထိုင်ဦးနော်”

သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အန်တီမြပြောသော ဆရာလေး ဆိုတာကို သူမက ဖွားသီလရှင်ဟု ထင်ထားတာ။ အခုတော့ ဖွားသီလရှင်မဟုတ်ဘဲ လူရွယ်တစ်ဦး ငြစ်နေသည်။ ထိုပြင် ထိုလူမှာ ‘နန္ဒ’ ဆိုသူဖြစ်နေသောကြောင့် သူမ အံ့အားသင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အန်တီမြကတော့ ထိုလူကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေတာတွေ့ရသည်။ ထိုလူက အန်တီမြထံမှ ရေတစ်ခွက်တောင်းပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကွတကွတဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ထိုလူကို သူမ ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီး၍ မရပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စာနာခြင်းကင်းမဲ့စွာဖြင့်တစ်ဖက် သတ်ဖြတ်သွားသူက အခုလိုမျိုးတွေ လုပ်နေတာမြင်ရတော့ သူမ စိတ်ထဲမှ ရှုံ့ချနေမိသည်။



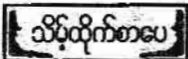
“အန်တီမြ...ဘယ်က ပေါက်လွှတ်ပဲစားကို ခေါ်လာတာလဲ”

“ဟဲ့... လှိုင်းသီတာ...နင် ဆရာလေးကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကြားသွားမှဖြင့်ကွယ်... ဒီဆရာလေးက အရမ်းစွမ်းတာဟဲ့။ ငါ့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ”

“ဘယ်လိုတွေများ စွမ်းလို့လဲ အန်တီမြရဲ့”

သူမက ရွဲ့ပြီး မေးလိုက်တာပါ။ ဒါကို အန်တီမြက “အတည်ဖြေသည်။”

“ဆရာလေးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စွမ်းတာ။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို တခြားမြို့က လူတွေတောင် သူ့ဆီဆေးလာကုကြတယ်။ အာဖတ်လျှာစက်ရှိတယ်ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ရောဂါသည်တွေကို သူက သူ့လက်ကလေးတံတွေးစွတ်ပြီး သပ်ချပေးလိုက်တာ။ အဲ့ဒါဆို ကောင်းသွားချော”



www.burmeseclassic.com

“ဟင်... ရွံ့စရာကြီး”

သွားပုံမှန်မတိုက်သူဆိုပါက အာပုတ်စော်နံ့လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။  
ခဏကြာတော့ ထိုလူပေးသော ရေခွက်ကို အန်တီမြက ယူပြီး  
အစ်မကိုသွားတိုက်လေသည်။ မီးမဖွားနိုင်သည့်ကြားထဲ ဆီးသွားချင်လာပါက  
တစ်ဒုက္ခဟုပင် သူမ ဝေးမိလိုက်၏။

တိုက်ဆိုင်မှုပေးလားတော့မသိ။ ထိုလူပေးသော ရေကိုသောက်ပြီး  
မကြာမီတွင် အစ်မသည် ကလေးကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားနိုင်ခဲ့၏။

“ယောက်ျားလေးဟေ့ ယောက်ျားလေး။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ချစ်စရာကြီး”

အဖေမရှိတော့သည့် အသစ်စက်စက်တူလေးကို သူမသနားမိ ပြန်  
သည်။ အန်တီမြကတော့ သူ့သားအရွယ်ကို ဆရာလေး ဆရာလေးနှင့်ပါးစပ်က  
မချ။ ဟိုငတ်ကလည်း နားအရသာခံကောင်းနေပုံရသည်။

“ဆရာလေးရယ်... လက်စလေးနဲ့ ကလေးရဲ့ ဇာတာလေး တွက်ချက်  
ပေးခဲ့ပါဦး”



သူက သူမကိုမြင်ပေမယ့် မှတ်မိဟန်လည်းမပြ။ မမှတ်မိဟန် လည်း  
မပြ။ ပုံမှန်အတိုင်းပင်။ သူက စာရွက်နှင့် ဘော်လပင်တောင်း၍ ဟိုလျှောက်ခြစ်  
ဒီလျှောက်ခြစ် လုပ်ပြီးမှ ...

“အင်း...ကလေးက ကျားဇာတာရှင်လေးဗျ။ နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်မှာ  
မွေးတာဆိုတော့ လေးဂဏန်းသမားပေါ့။ ပညာနတ်ဘုရား အီရာစိုးမိုးတဲ့  
မကာရရာသီမှာ ဖွားမြင်သူလေး ဖြစ်တာကြောင့် ဉာဏ်ပညာထက်မြက်မှာ  
တော့ သေချာတယ်။ ဉာဏ်ကောင်းသူတွေဖြစ်ပေမယ့် မကာရ ရာသီဖွားတွေရဲ့  
ပညာရေးလမ်းခရီးကတော့ မချောမွေ့တတ်ဘူး။ သူဟာ လူအများကြီးနဲ့  
နေရတာထက်စာရင် တစ်ယောက်တည်းနေရတာကို ပိုနှစ်သက်လိမ့်မယ်။  
အေးတိအေးစက်လို့ ထင်ရပေမယ့် ဇွဲသိပ်ကြီးမယ့် ကလေးပါ။ တစ်ခုရှိတာက  
သူက သူများတွေအပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းကောင်း သူ့အပေါ်  
ပြန်ကောင်းတဲ့လူကတော့ အင်မတန် ရှားပါလိမ့်မယ်။ ဒါက မကာရရာသီဖွား  
တွေရဲ့ ထုံးစံပါပဲ”

“အဲဒီ မကာရဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“အဲ...”

ပြောနေရင်းတန်းလန်း အန်တီမြက ဖြတ်မေးလိုက်သဖြင့် သူတွေဝေ သွားသည်။

“မကာရကို အန်တီမသိရင် တစ်နည်းပြောပြမယ်။ အထွန်းဖွား ဆိုတာကိုကော့ အန်တီသိမှာပေါ့။ အထွန်းဖွားမြင် ကျော်ဇော်ထင် မြန်ခွင် ဖြစ်ဘစ်လွှားဆိုတဲ့ အထွန်းဖွားလေ”

“အင်း...ကြားဖူးပါတယ်ကွယ်”

သူက အန်တီမြအား ကလေးအကြောင်းပေ့ကို ဆက်လက် ပြောပြ နေသည်။ စုံတာတော့ အစုံပဲ။

“ဒါက ကျွန်တော်သိသလောက် ပြောပြတာပါ။ တခြား ဆရာသမား တွေဆိုကိုလည်း သွားမေးဦးပေါ့။ ကလေးက နုသေးတာကြောင့် အခုလောလော ဆယ်မှာတော့ အင်္ဂါရုပ်ဖတ်နည်းနဲ့ ပြောလို့ မကောင်းသေးဘူး”

“အင်္ဂါရုပ်ဖတ်ဆိုတာက ဘယ်လိုဥစ္စာမျိုးလဲကွဲ့”

“အင်္ဂါရုပ်ဖတ် အတတ်ပညာဆိုတာက လူတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး ဟောတာကို ပြောတာပါ။ ဥပမာ- အန်တီကို ပြောရရင် အန်တီဟာ မိဘတွေချန်ထားခဲ့တဲ့ အမွေတွေနဲ့ လင်ယောက်ျားရဲ့ ရှာဖွေ ကျွေးမွေးမှုအောက်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေလာခဲ့ရတဲ့သူ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး ရှာဖွေရုန်းကန်ခဲ့ရပုံ မပေါ်ဘူး”

ဟော...အန်တီမြ အပျင်းကြီးတာတွေ ပေါ်ကုန်ပြီ။

“ဟုတ်လိုက်တာကွယ်။ ဘာကိုကြည့်ပြီး ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲဟင်”

“ခြုံပြီးကြည့်ရတာပေါ့ အန်တီရယ်။ အသိသာဆုံးကတော့ အန်တီရဲ့ နားရွက်ပေါ့။ ပြီးတော့ အန်တီရဲ့လည်ပင်းကိုကြည့်ပြီး ပြောရရင် အန်တီဟာ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ်သူတစ်ယောက်မှန်းလည်း သိသာပါ တယ်”

“ဟယ်... မှန်လိုက်တာကွယ်”

‘နန္ဒ’ ဆိုသူနှင့် အန်တီမြ ပြောဆိုနေသော စကားများကို နားထောင်ပြီး သူ့ကို သူမရှိန်လာသည်။ သူက အန်တီမြမေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေပေးပြီးမှ ပြန်သွားလေသည်။

သူပြန်သွားသောအခါ အန်တီမြက တဖွဖွဖြင့် ချီးကျူး၍မဆုံး တော့။ မှန်လိုက်တာတွေ၊ တော်လိုက်တာတွေ ထပ်နေတာပဲ။

အမြင်တောင် ကတ်လာသည်။ ဘယ်သူ့ကို မှန်းတော့မသိ။



□

“ဟယ်...ဒီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးပါလား”

ဘုရားစင်ရှေ့၌ တွေ့သည့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူမကောက်ယူလိုက်သည်။ ဖွင့်ကြည့်တော့ ‘နန္ဒ’ ဟူသောအမည်ဖြင့် လိပ်စာတစ်ခုရေးထားတာ မြင်ရသည်။

“ဟိုလူ ထွက်ကျကျန်ခဲ့တာ ထင်တယ်...”

စိတ်ကူးတော့ ကောင်းသားပဲ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ လိပ်စာပါတော့ ကောက်ရသူက (ပြန်ပေးချင်ရင်) ပြန်ပေး၍ ရတာပေါ့။

အိတ်အတွင်း သူမစစ်စုကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပိုက်ဆံတွေအပြင် စာရွက်ဖြူနွမ်းနွမ်းလေးတစ်ရွက်ကို တွေ့သဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ညီညာ



သပ်ရပ်သည့် လက်ရေးတို့ဖြင့် ရေးထားတာကြားပြီဖြစ်ပုံရသော စာများကိုလည်း သူမ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဣန္ဒြေ၏ ဖိုက်ဆစ်ကား ဣန္ဒြေနှင့် ပြုလုပ်ခဲ့ရတဲ့ ဓမ္မဇယု၊ ယုင်သူသည် ယခုဘဝအထိ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ကြားကာလ ဘဝများ ထိတိုင်ရောက် မောက္ခန်းဖြစ်ပါက ဣန္ဒြေ၏ ကျေးဇူးပြု ခံနားဖြစ်ပါက ဣန္ဒြေ၏မယားဖြစ်ပါစေဘူး။

၇၉

“ဟယ်...သွားပါပြီဟယ်။ ငါ့ကိုက ရှည်တာပါဟယ်”

စာကိုဖတ်ပြီး သူမ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အခုမှ မထူးတော့။ လက်လွန်သွားပြီပဲ ဥစ္စာ။ ကျိန်စာမသင့်ပါစေနဲ့ဟုသာ မအိမ်လည်ကြီးဖြင့် ဆုတောင်းရပေတော့မည်။

အန်တီမြကိုလည်း ဒီပိုက်ဆံအိတ်အကြောင်း မပြောပြတော့ဘဲ ထိုလူအိမ်သို့ သူမကိုယ်တိုင် သွားပို့ပေးရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။



□

“ကိုနန္ဒ...ကိုနန္ဒ”

ပြန်ထူးသံမကြားရ။ အိမ်တံခါးကြီးကတော့ ဖွင့်လျက်သား။

“ကိုနန္ဒ...ကိုနန္ဒ ရှိပါသလားရှင်”

“ရှိလောက်ပါတယ်။ ဝင်ချင်ရင် ဝင်ခဲ့လေ။ တံခါးဖွင့်ထားသားပဲ”

“အဲ...”

သူမ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ထိုင်၍စာအုပ်ဖတ်နေသော နန္ဒအား အခန့်သား တွေ့လိုက်ရသည်။ တော်တော်နောက်တဲ့ လူပဲ...။

“ခင်ဗျား ပိုက်ဆံအိတ် လာပေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့မှန်း သိကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်တော့ လာပေးမှာပဲဆိုပြီး အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ထားတာဗျ”

“ဟင်”

တကယ်အပျင်းကြီးတဲ့လူပဲ...။ ပိုက်ဆံအိတ်ကျန်ခဲ့တာ သိပါ လျှောက် နှင့် ပြန်လာမယူဘဲ လာပေးမည့်သူကို တံခါးဖွင့်ပြီး စောင့်နေသတဲ့။ အံ့ရော...။

“ထိုင်ချင်ရင် ထိုင်ဦးလေ”

“အင်”

သူမ နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ။ ခုနကလည်း ဝင်ချင်ရင် ဝင်ခဲ့တဲ့။ အခုလည်း ထိုင်ချင်ရင် ထိုင်ဦးလေတဲ့။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်လာပေးတဲ့ လူကို ဝင်ခဲ့ပါတို့ ထိုင်ပါဦးတို့ မရှိဘူး။ ရော...ဒီမှာ ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ်”

ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူမကမ်းပေးတော့ နန္ဒက ထယူရင်း စကားပြန် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားမဝင်ချင် မထိုင်ချင်တာကြီးကို အတင်း ဝင်ခိုင်းထိုင်ခိုင်းသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါဗျာ။ ကဲ...ဒါဆိုလည်း ထိုင်ပါဦး”

သူပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။ သူမ ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။

“အင်း...ခင်ဗျားကလည်း မိန်းမလှတစ်ယောက်ပါပဲလား”

နန္ဒစကားကြောင့် သူမစိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ကျိန်စာ ကြီးကို သတိရပြီး ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်သွားသည်။ အခု အချိန်ဆို ဒီလူမှာ ကျေးကျွန်တွေ မယားတွေ ဘယ်လောက်တောင်များ ရနေပါလိမ့်...။ သူမကကော နံပါတ်ဘယ်လောက်မှာလဲ...။

တွေးရင်း အသည်းယားလာ၏။

“ခင်ဗျား ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်လောက် နောက်ဘက် သိမ်းပေးပါ လား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခင်ဗျားနားရွက်ကို ကြည့်ချင်လို့ပါ”

အန်တီမြတုန်းကလို အင်္ဂါရပ်ဖတ်နည်းဖြင့် ကြည့်ဟောမေးမလို့

ဖြစ်ရမည်။ သူမ နားရွက်တွေပေါ်အောင် ဆံပင်တွေကို နောက်ဘက်သို့ ထုန်သိမ်းပေးလိုက်၏။

“ခေါင်းလေးတစ်ချက် မော့ပါဦး”

သူမ ခေါင်းမော့လိုက်တော့ နန္ဒက သူမလည်ပင်းကို ကြည့်ပြန်သည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်...။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေပြီ။

“လျှာလေးတစ်ချက် ထုတ်ပြပါဦး”

သူမ လျှာထုတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့ကို ပြောင်ပြသလိုဖြစ်နေတာကို တော့ အားနာသား။

“ထပ်ပြီး ဆန့်ထုတ်လို့ရသေးလား”

“ရရရှူး...ရာရေရုံးရဲ”

မရတော့ဘူး။ ဒါအရှည်ဆုံးဘဲဟု ပြောလိုက်တာပါ။ လျှာထုတ်နေရင်း ပြောရသဖြင့် စကားက မပီခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း...ခင်ဗျားလျှာက အနေတော်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း စကားကို သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်တာပေါ့”

“ရာ...အဲ...ဘာ”

လျှာက ပြတ်ခနဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

“ဪ...ခင်ဗျားနားရွက်ရှည်တာကို မြင်ဖူးလို့ လျှာလည်းရှည်လားလို့ ကြည့်တာပါ”

ဒါဆို သူမကို သူမှတ်မိတာ သေချာပြီ။

“ရှင် ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မလျှာကို ကြည့်တာလဲ”

“ဒါက ဒီလိုပါ။ တစ်ချို့လူတွေက စကားများတဲ့လူတွေ၊ စပ်စုတဲ့လူတွေကိုဆိုရင် လျှာရှည်တယ်လို့ ပြောကြလို့ပါ။ ကျွန်တော်တွေကြည့်မိတော့ လျှာရှည်တဲ့လူတွေက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး စကားကို များများသွက်သွက် ပြောနိုင်မှာလဲဗျ။ လျှာကြီးသယ်ရတာနဲ့တင် လေးနေမှာ။ လျှာ အရမ်းရှည်လင် စကားတောင်ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲ့ဒီအတွေး မှန်မမှန်သိချင်လို့ ခင်ဗျားကို လျှာထုတ်ခိုင်းပြီး ကြည့်မိတာပါ”

“အမ်”

လျှာကြည့်ချင်တာများ ကိုယ့်လျှာကိုယ်တော့ မှန်ထဲပြန်မကြည့်ဘဲ သူများလျှာကိုမှ ထုတ်ပြနိုင်သည်။ တော်တော်ကို မဟုတ်တဲ့လူ...။

သူမကို စပ်စုတတ်သူဟု စောင်းပြောချင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါဆို ရှင် ကျွန်မ နားရွက်တွေ လည်ပင်းတွေကို ကြည့်တာကကော ဘာသဘောလဲ”

“ချေးရိုမရို သိချင်လို့ပါ”

“ဘာ...ဘာ...”

“ဒီလိုပါ။ တချို့မိန်းကလေးတွေက အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင်တော့ လှတပတနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးတွေပါပဲ။ သေချာကြည့်လိုက်ရင်တော့ လည်ပင်းမှာ ဂျီးအရစ်တွေ၊ နားထဲမှာ နားဖာချေးတွေနဲ့ပျ။ အရမ်းရွံ့ စရာ ကောင်းတာ။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကလည်း လှတပတလေးဆိုတော့ ဘယ်လို နေမလဲဆိုပြီး ကြည့်မိတာပါ”

“အင်”

သူမပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မလုံဖြစ်သွားမိ၏။ အခုမှ စစ်ဆေး ရေးမှူးနှင့် လာတွေ့နေသည်။

“ဒါဆို...ဒါဆို ရှင် ကျွန်မကို အင်္ဂါရုပ်ဖတ်နည်းနဲ့ ဟောပေးမလို့ ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အဲဒီလို ပြောမိလို့လား” သွားပါပြီ...။

သူမကတော့ အင်္ဂါရုပ်ဖတ်နည်းဖြင့် ကြည့်နေတာမှတ်ပြီး နား ရွက်တွေလှန်ပြ၊ ခေါင်းတွေမော့ပြ၊ လျှာတွေထုတ်ပြလိုက်ရတာ...။

“တွေးရင်း ရှက်တောင်ရှက်လာသည်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ...။”

“ခင်ဗျားက အဲဒီပညာတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“မိန်းကလေးပဲ ဥစ္စာ၊ စိတ်ဝင်စားတာပေါ့ရှင်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား မွေးသက္ကရာဇ် ပြော”

“၁၉၅၂ ခုနှစ် မေလ ၂၄ ရက်”

နန္ဒကာ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားက ခွေးဇာတာရှင်ပဲဗျ”

“ရှင်”

“ပြီးတော့... မေထုန်ဖွား”

“အို”

“ဘာလဲ...မယုံလို့လား။ ကြိုက်တဲ့ဆရာဆီ သွားမေး။ ၁၉၅၂ မေလ ၂၄ မှာ မွေးတဲ့ခင်ဗျားဟာ ခွေးဇာတာရှင် မေထုန်ဖွား စစ်စစ်ပဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ခြောက်ဂဏန်းသမားဆိုတော့...”

“တော် တော်ပါတော့ရှင်။ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ။ ယုံလည်း ယုံပါပြီ”

ကြားရတာ နားရှက်စရာတွေချည်းပါပဲ။ ဒါတောင် တော်သလင်းလတို့၊ ပြာသိုလတို့မှာ မွေးတာမဟုတ်၍ တော်သွားသေးသည်။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ ရှင်ကကော ဘာဇာတာရှင်လဲ”

“နဂါး”

ဟွန်း...သူ့ကျတော့ နဂါးတဲ့။ သူများကျတော့ ခွေးတဲ့။ တော်တော် မတရားတဲ့ လူ...။

“နန္ဒာရေ...နန္ဒာ...”

“ဝင်ချင်ရင် ဝင်လာခဲ့လေ”

ညော်သည်တွေ ရောက်လာသဖြင့် သူမလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်မကြည်လင်။ အမေ့ကိုသာ အပြစ်တင်ချင်နေမိသည်။

မွေးမှမွေးတတ်ပလေတယ် အမေရယ်...ခွေးဇာတာရှင် မေထုန်ဖွားတဲ့

လေ...။





ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ သူမဝင်သွားသောအခါ 'မေသီဂီ' ဆိုသော အမျိုးသမီးအား တစ်ယောက်တည်း ငူငူငိုငို ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ဝေဒနာတွေကို လာဖြေသိမ့်နေတာ ထင်ပါရဲ့။

စိတ်၏ စေခိုင်းမှုဖြင့် သူမ ခြေထောက်တို့က ထိုစားပွဲပိုင်းဆီရောက် သွားသည်။

“ကျွန်မ ထိုင်မယ်နော်”

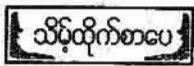
မေသီဂီက သူမကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသေး သည်။ ပြီးမှ ...

“ထိုင်ပါ”

မေသီဂီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် သူမဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ပုံပေါက်နေပေမယ့် တော်တော်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဝါသနာ

“ရှင် ကိုနန္ဒကို သတိရနေတာလား”

မေသီဂီက သူမကို အံ့သြဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။



www.burmeseclassic.com

“ရှင်က ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲတဲ့နေ့က ဒီခုံလေးရဲ့ ဟိုဘက်ကန်မှာ ထိုင်နေတာ ကျွန်မလေ”

“ဪ... ရှင်နဲ့သူကကော တော်တော်ရင်းနှီးလား”

“မရင်းနှီးပါဘူး။ ကျွန်မက ကိုနန္ဒကို စိတ်ဝင်စားနေသူတစ်ယောက်

ပါ”

“ရှင်”

စကားပြော လောသွားပြီ။

“ဒီလိုပါ...ကျွန်မက ကိုနန္ဒရဲ့ biography ကို ဆိုလိုတာပါ”

“ဪ”

ဒီတော့မှ မရွှေချောက သက်ပြင်းချသည်။ သံယောဇဉ် မပြတ် နိုင်သေးမှန်း သိသာလှ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခုအချိန်မှာ ကျွန်မအသိချင်ဆုံးနဲ့ စိတ် အဝင်စားဆုံး အချက်ကတော့ သူ ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ဖြတ်သွားတာလဲ ဆိုတာကိုပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြ တဲ့ ချစ်သူတွေမို့လို့ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိခဲ့ဘူးလေ”

မေသီဂီက ရင်တွင်းမှ လှိုက်တက်လာသော ကြေကွဲသံဖြင့် ပြောနေ သည်။ မေသီဂီပြောသော စကားတွေက သူမအား ရုတ်တရက် ဖမ်းစားခိမ်း သွင်းလေသည်။

နန္ဒက မေသီဂီကို ဘာကြောင့်အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ...။ ထိုအဖြေကို သူမလည်း သိချင်လာမိသည်။







ပဟေဠိတို့ကို ပေါ်ပေါက်စေသူ နန္ဒ၏ အိမ်သို့ သူမနောက်တစ်  
ကြိမ် ရောက်ရပြန်ပါပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အိမ်တံခါးက ပိတ်ထားသည်။

“ကိုနန္ဒ...ကိုနန္ဒ...”

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ လူမှရှိပါ့မ  
လား...။

“ကိုနန္ဒ... ကိုနန္ဒ...”

အိမ်တံခါး ပွင့်သွားသည်။

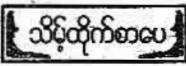
“ဪ... ခင်ဗျားကိုး။ ကျွန်တော်လည်း ပိုက်ဆံအိတ် မပျောက်  
ပါဘူး။ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်မ ကိုနန္ဒကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း လာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အပြင်မှာပဲ ထိုင်စကား ပြော  
ရအောင်”

ခြံဝင်းထဲမှ သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ နန္ဒက သွားထိုင်သည်။ ဒါကြောင့်  
သူမလည်း လိုက်ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ...ဘာမေးမှာလဲ။ မေး”



www.burmeseclassic.com

“ရှင် မေသီဂီကို ဘာကြောင့် အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

နန္ဒမုက်နာက ထင်မှတ်မထားသော မေးခွန်းအား ကြားလိုက်ရ သတဲ့သို့ ငိုငင်တွေ့သွားသည်။

“ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သိချင်တာလဲ”

“ဒီကိစ္စကို သိချင်တာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ကိုနန္ဒ။ မေသီဂီလည်း ရှင်ရဲ့အဖြေကို သိချင်နေတာ။ သူနဲ့ကျွန်မ ဆုံပြီးပြီ။ အခုဆိုရင် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ချစ်သူရဲ့စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတာကြောင့် သူ့အရပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကြပ်နေတယ်။ အပြစ်ဒဏ်ခံရသူဘစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာကြောင့် အပြစ်ပေးခံရသလဲဆိုတာကိုတော့ သိခွင့်ရှိသင့်ပါတယ်ရှင်”

နန္ဒမုက်နာက ညှိုးရော်သွားသည်။

“သူမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့် ရှင်သူ့ကို ဖြတ်ပစ်ရတာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ပါ”

“အဲဒီ အကြောင်းက ဘာလဲ”

သူမက နန္ဒမုက်နာကိုကြည့်၍ မေးတော့ နန္ဒအကြည့်တို့က အဝေး သို့ ငေးသွားလေသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့လက်မထပ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကို ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ ဆက်ပြီးလက်မတွဲသင့်ဘူးလို့ ထင်လို့ပါ”

“ရှင်က မေသီဂီကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မေသီဂီကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဆိုတာကြီးကို ကျွန်တော်ရဲ့ မုန်းသွားမိလို့ပါ”

“ဘယ်လို...”

သူမ ကြောင်သွားသည်။ နန္ဒက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

“အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေကိုယ်ပန်ဆောင် မိန်းမရဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေကို မြင်တွကြားသိပြီးကတည်းက အဲဒီအတွေး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲရောက်လာတာ။ အိမ်ထောင်သည်တွေရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို တွေးပြီး ကျွန်တော်ရင်တွေ မောလာတယ်။ ဘယ်မှာလဲ... ပျော်ရွှင်မှုစစ်စစ်ဆိုတာ...”

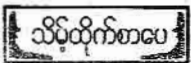
“အဲဒီလို အတွေးမျိုးသာ ရှင်အဖေနဲ့ အမေမှာရှိခဲ့ရင် ရှင်လူဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ကိုနန္ဒ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစဉ်အလာတွေနောက်ကို လျှောက်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားဘူး။ မျက်ကန်းတွေသွားတဲ့ နောက်ကို မျက်လုံးကောင်းတဲ့လူတွေက လျှောက်လိုက်ပြီး မျက်ကန်းတွေ ချောက်ထဲချော်ကျတာနဲ့ မျက်လုံးကောင်းတဲ့ လူတွေကကော လိုက်ခုန်ချရထော့မှာလား။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေကိုပဲကြည့်လေ... သူတို့ဟာ အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ၊ သားသမီးတွေအပေါ် ပူပင်သောကတွေနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်ရှာဖွေရင်း သေသာသွားကြတယ်။ စစ်မှန်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို မခံစားရဘူး။ ငြိမ်းချမ်းမှုဆိုတဲ့အရသာကို သူတို့ သိမသွားကြဘူး။ ပူလောင်ပြီး မတည်မြဲတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအတုအယောင်တွေကို သာယာနေသရွေ့ကတော့ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ချွမ်းမတွေ့မှာ သေချာတယ်။ အခု ကျွန်တော် ရှာဖွေနေတာက ငြိမ်းချမ်းမှုပဲ”

“ဒီလောက်တောင် ငြိမ်းချမ်းချင်နေရင်လည်းရှင် ဘုန်းကြီး ဝတ်လိုက်ပါလား”

သူမက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောတော့ နန္ဒက ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော် ဝတ်ပါသေးတယ်။ တချို့လူတွေက သက်သာချင်ရင် ဘုန်းကြီးဝတ်ကြဆိုပြီး စကားကို မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီစကားဟာ ရေသာခိုအချောင်လိုက်ချင်သူတွေအတွက်တော့ မှန်ရင်မှန်ပါလိမ့်မယ်။ တကယ် ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ စော်ကားလိုက်တာပဲ။ သံဃာတော်တွေအဖို့ ဝိနည်းတော်နဲ့အညီ နေထိုင်ရတာ အရမ်းကိုခက်ကြပ်



www.burmeseclassic.com

ခက်ခဲလွန်းပါတယ်။ အရမ်းလည်း ပင်ပန်း ဆင်းရဲပါတယ်။ အဲဒီလို ဝိနည်းနဲ့ အညီ မနေနိုင်တာကြောင့် ဘုရားအရေတော်ကို လိမ်ညှာပြီးမခြံချင်လို့ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာတာပါ။ ပါရမီနည်းတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာမဆို စိတ်သာအဓိကဆိုတဲ့အချက်ကို ကျွန်တော် ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ငြိမ်းချမ်းမှုလမ်းစဉ်ကို ဆက်လိုက်နေတာ”

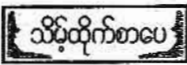
“ဒါဆို ရှင်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းလိုမှုအတွက် မေသီဂီကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ ပေါ့လေ ဟုတ်လား?”

သူမမေးတော့ နန္ဒက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေသီဂီတစ်ယောက်တည်းကို မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားအပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါ၊ ပါသေးတယ်။ သူတို့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာက ကျွန်တော် လူအများကြီးနဲ့ မဆက်ဆံချင်တော့လို့ပါ။ လူဆယ်ယောက်နဲ့ဆက်ဆံရင် ဆယ်ယောက်ရဲ့ အပူတွေက ကိုယ့်ကိုကူးစက်တယ်။ ငါးယောက်နဲ့ဆက်ဆံရင် ငါးယောက်ရဲ့အပူတွေက ကိုယ့်ကိုကူးစက်တယ်။ ဒါကြောင့် အပူတွေ နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းလာအောင် လုပ်နေတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်ဟာ အတ္တမဆန်သက်သက်ပဲ ကိုနန္ဒ။ ရှင်လုပ်ရပ်တွေက တစ်ဖက်သက်ဆန်လွန်းနေပြီ”

“အတ္တမဆန်တဲ့လူ ဘယ်သူများရှိလို့လဲ။ အတ္တမဆန်ပါဘူးဆိုတဲ့ လူကို ကျွန်တော့်ဆီခေါ်လာခဲ့စမ်းပါ။ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ အဲဒီလူရဲ့ အတ္တပေါ်လွင်အောင် လုပ်ပြပါမယ်။ ကျွန်တော့် အယူအဆလုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ လူမှုရေးစည်းဘောင်အမြင်အရ ကြည့်ရင်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားသခင်တောင်မှ သူတောင်းဖားနဲ့ အနိုင်ခံရသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ကြီးကျယ်တည်ဝါသူ မဟုတ်တာကြောင့် အခြားလူတွေ အတွက်တော့ ထိုက်သင့်တဲ့ ဣန္ဒြေမူကလွဲလို့



www.burmeseclassic.com

ထူးထူးခြားခြား စွမ်းဆောင် မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့တွေ ကြိုက် သလို ပြောကြပါစေ။ ကျွန်တော်က ရှုမစိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အမှန်တရားကို ရှာဖွေနေတာမှ မဟုတ်တာ။ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေနေတာလေ။ ကျွန်တော်က မတတ်နိုင်တာကြီးကို အထင်ကြီးအောင် ညှာဝါမလုပ်ဘဲတတ်နိုင်သလောက် ကိုသာ အကောင်းဆုံးလုပ်ပြချင်တဲ့လူပါ”

ကြားရတာတွေက သူမအတွက် အထူးအဆန်းတွေချည်းဖြစ် နေသည်။ နန္ဒက သူမကိုကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော် လေ့လာထားတဲ့စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုလမ်းစဉ်ရဲ့ သဘော တရားကို ခင်ဗျားနားလည်အောင် နည်းနည်းပြောပြမယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသမျှမိန်းမတွေထဲမှာ အလှဆုံးပဲလို့ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာ သွားမှာပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူမ ရိုးသားစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒါ သဘာဝပဲလေ။ နန္ဒက...

“ဒါပေမယ့် ဒီစကားဟာ အမှန်မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ရှင်”

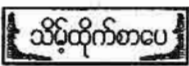
“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသူတွေထဲမှာ ခင်ဗျားထက် လှတာတွေ ရှိသေးသလို ခင်ဗျားထက် ရုပ်ဆိုးတာတွေလည်း ရှိတယ်လေ။ အဲဒီအချက်ကို အခြေခံပြီး ကျွန်တော်တွေ့မိတာက စိတ်ချမ်းသာမှုဟာ အမှန်တရားနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ ဒါကို ခင်ဗျား လက်ခံသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သေချာစဉ်းစားပြီးမှ သူမ အဖြေပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။

“ဒီအတွေးအခေါ်ရဲ့ လမ်းစကို ရှင် ဘယ်ကဘယ်လို ရလိုက် တာလဲ”

“ဆိုကရေးတီးတို့၊ ပလေတိုလို့ လူသိများတဲ့ အရစ္စတိုကလီတို့ ခေတ်တုန်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သရေစီမေကပ် အယူအဆက ဗုဒ္ဓဘာသာ”



www.burmeseclassic.com

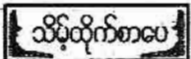
“သရေစီမေကပ် အယူအဆဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“သရေစီမေကပ် အယူအဆဆိုတာက မတရားတာက တရား  
တာထက် ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆပါ။ ကျွန်တော် တွေးထားတဲ့ ဥပမာနဲ့  
ပြောရမယ်ဆိုရင်... ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားဆီကနေ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းကို  
မနက်ဖြန်ပြန်ပေးပါမယ်ဆိုပြီး ယူသွားမယ်။ ခင်ဗျားကလည်း မနက်ဖြန်မှာ  
လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီပိုက်ဆံပေးစရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အပေါ်  
ယုံကြည်မှုနဲ့ ပေးလိုက်တာ။ ဒါကို ကျွန်တော်က ပြန်လာ မပေးတော့ဘူး။  
အဲဒီကိစ္စမှာဆိုရင် ခင်ဗျားက တရားတယ်။ ကျွန်တော်က မတရားဘူး။  
ဒါပေမယ့်လို့ ကျွန်တော်က မတရားမှုနဲ့အသာရလိုက်လို့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းပြီး  
စိတ်ချမ်းသာရပေမယ့် တရားသူ ခင်ဗျားကတော့ နစ်နာဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတာ  
ကြောင့် အကျိုးယုတ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ ဒါဟာ အနာဂတ်ဘဝကို မေ့ထား  
ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ဘဝရဲ့ မှားယွင်းနေတဲ့ အမှန်တရားကို သိသိသာသာ ဖွင့်ပြလိုက်တဲ့  
အယူအဆတစ်ခုပဲ။ ဒီ အယူအဆက အစွန်းတော့ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်  
ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအယူအဆကို ဆင့်ပွားတွေးတောပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုလမ်းစ  
ကို တွေ့ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီလမ်းစကို အခြေတည်ပြီး ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်အနေနဲ့  
အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ်းချမ်းအောင် ဆက်ကြိုးစားဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထား  
ပါတယ်”

နန္ဒ၏ ပြတ်သားခိုင်မာနေသော အမူအယာကြောင့် သူမ သက်  
ပြင်းဖွဖွချလိုက်မိသည်။

“ဒါလိုဆို မေသီဂီက သနားစရာလေးပေါ့ရှင်”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တစ်ချို့ကိစ္စတွေမှာ တစ်ဖက်မှာပြည့်ဖို့  
တစ်ဖက်က ဖဲ့ပေးလိုက်တာတွေ အများကြီးပါ။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ  
နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေဟာ စိတ်မဆင်းရဲရမှာတွေကို စိတ်ဆင်းရဲ မပူပင်ရ  
မှာတွေကိုကျတော့ ပူပင်ပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုစစ်စစ်ဆိုတာကိုတော့ မေ့  
လျော့နေကြတယ်။ အတူအယောင်တွေကြားထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေပြီး



www.burmeseclassic.com

ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေဖို့ သူတို့မစဉ်းစားကြဘူး”

လေးနက်တည်ကြည်စွာပြောနေသော နန္ဒကိုကြည့်ရင်း ပိုက်ဆံ အိတ်ကိစ္စကို သူမ သတိရမိလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်ကို တစ်ခုမေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ... မေးလေ...”

“ဟိုဥစ္စာ... ရှင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ရေးထားတဲ့ ကျိန်စာကလေး... အဲ့ဒါ...”

သူမ စကားမဆုံးခင် နန္ဒက ရယ်လေသည်။

“အဲဒီစာက ရေးထားတာကြာပါပြီဗျာ။ အရင်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်လွန်းအားကြီးလို့ နောက်ပြီး ရေးထည့်ထားတာပါ။ ဘာဆန္ဒမှ မပါ၊ပါဘူး။ ဆန္ဒမပါရင် ကျိန်စာဆိုတာ မသွင်ပါဘူးဗျာ။ အဲ... ဆန္ဒသန်ရင်တော့ မေတ္တာတောင် စူးတယ်ဗျ”

ဒီတော့မှ သူမစိတ်ထဲ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေတာ ပေါ့ပါးသွားသည်။ မေသီဂီ၏ ကိုယ်စားလှယ်အနေနှင့်ကတော့ မပေါ့ပါးနိုင်သေးပါ။

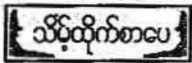
“ကိုနန္ဒ... ရှင်တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ နေသွားတော့မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခံယူချက်ကို ပျက်သုဉ်းစေမယ့် အကြောင်းအရာတွေ ပေါ်မလာဘူးဆိုရင်ပေါ့လေ”

“ရှင်ခံယူချက်ကို ပျက်သုဉ်းစေမယ့် အကြောင်းအရာတွေ ဆိုတာက ဘာတွေလဲ”

“အဲ့ဒီ အကြောင်းအရာဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ခင်ဗျားလို သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ပါတယ်။ ဒါကြောင့်...ခင်ဗျားသိချင်တာလည်း သိရပြီပဲဥစ္စာ။ ပြန်ပါတော့ဗျာ”

အိမ်ရှင်က ပေါ်တင်ကြီးနှင့်လွှတ်နေသဖြင့်သာ သူမပြန်လာခဲ့ရသည်။ သိချင်တာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် အမျှင်မပြတ်ချင်သေးပါ။



အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ အာရုံတွေ ထွေပြားကာ အတွေးများစွာသိပ္ပာယ်လျက်ရှိ၏။

နန္ဒ၏ လုပ်ဆောင်ပုံက သာမန်ထက် ကဲနေပြီလား...။

သူ့ အနေအထားက မှန်ကန်ပါရဲ့လား...။

သူ့ ခံယူချက်က စစ်မှန်မှု ဟုတ်ရဲ့လား...။

ဒါဆို...

ဘယ်မှာလဲ... ငြိမ်းချမ်းမှု

ဘယ်မှာလဲ... ပျော်ရွှင်မှုစစ်စစ်ဆိုတာ

ဘယ်မှာလဲ...

???

??

?

လင်းညိုသွေး

(idea မဂ္ဂဇင်း)



# အသည်းကွဲသာရုံအလွမ်း



လေပြည်က ထင်းရှူးရနံ့ထွတ်ပျံ့နေသည်။ မြင်ကွင်းက မြူနင်းဖွဲ  
တွေကြားမှာ ကဗျာဆန်နေပါ၏။ ယူရီဟန်နှင့် မြို့ငယ်လေးက စူးရှသော  
မာကျူရီမီးရောင်အောက်မှာ ဝိုးတဝါးအိပ်မောကျလျက်ရှိလေသည်။

ကလောမြို့လေးသည် အရင်တစ်ခေါက်ရောက်တုန်းကအတိုင်းပင်။  
ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မပြောင်းလဲ။ စိုပြေစိမ်းလန်းလှပမှုတွေက မှုန်ရီအေးစိမ့်  
စွာဖြင့် လတ်ဆတ်နေပြီ။

ရင်ခုန်သံတွေ သဲသဲမဲမဲနှင့် အဝေးပြေးကားကြီးပေါ်မှာ ဆင်းပြီးသည်  
နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိရာ နေရာသို့ လှမ်းကြည့်  
လိုက်မိ၏။ ညရောင်အောက်တွင် ဆိုင်ကလေးက မှောင်နေသည်။ ဒီအချိန်ဆို  
နေမမကြီး အိပ်ယာထက်မှာ ကွေးကောင်းနေတုန်းပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။

တစ်နှစ်လောက် ကြာခဲ့ပြီမို့ ယခုပြန်တွေ့လျှင် ကျွန်တော့်ကို နေ  
မမကြီး မှတ်မိပါတော့မလား မသိ။ အရင်တစ်ခေါက် ဒီမြို့လေးကို ကျွန်တော်  
လာစဉ်တုန်းက ထိုဆိုင်မှ သံဗူးဘီယာများ၊ ဝိုင်ပုလင်းများအား ဝယ်ယူသုံးစွဲ  
နေကျ။ အိမ်ကို ဖုန်းပြန်ဆက်လျှင်လည်း ထိုဆိုင်မှ ဖုန်းကိုသာ အသုံးများ၏။  
အဲဒီတုန်းကတော့ တော်တော်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

သိပ္ပံထိုက်စာပေ

နေမမကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့် သစ္စာ၏ အကြောင်းအရာများကို လည်း စိတ်ဝင်စားပေးနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးက အရင်တုန်းက ရည်းစားတွေ ဘာတွေ လုံးဝ ထားတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ် ရိုးရိုးအေးအေးလေး။ လိုက်တဲ့သူတွေကတော့ ပေါ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မကြေဘူး။ ခဏအလည်လာတဲ့ တစ်နယ်သား မင်းနဲ့ကျမှ ကြွသွားတာ ကောင်လေးရေ။ ငါဖြင့် တကယ်အံ့ဩတယ်။ ဗမာလေးက တော်တော်အချူကောင်းပုံရတယ် နော့”

ထိုကဲ့သို့ပင် ပြုံးစရာနှင့်ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်စွာ ကလိတတ်၏။ သစ္စာ ၏ အကြောင်းများကို သိလိုဖောဖြင့် ကျွန်တော်မေးတိုင်းလည်း စိတ်ရှည်လက် ရှည် ပြောပြတတ်ပါသည်။

“ဒီမြို့မှာတော့ ပန်သစ္စာကို မသိတဲ့လူမရှိလောက်အောင်ပါပဲ။ သူက အခမ်းလှတယ်လေ”

သိပ်မကျယ်ဝန်းသော ကလောမြို့လေးရှိ စရိုက်စုံ၊ ဘာသာစုံ၊ လူမျိုးစုံ၊ ဘဝစုံသော လူများကြားမှာ ပအိုနီနီလေးဖြင့် သစ္စာ၏အလှက လင်းလက်တောက်ပလွန်းနေတာ အမှန်ပါ။

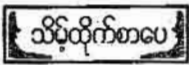
ထိုသို့သော မြို့၏ကျက်သရေဆောင် အလှမကိုဋ်လေးအတွက် လည်း နေမမကြီးက စိုးရိမ်စွာ စိတ်ပူပင်တတ်ပါသေးသည်။

“ကောင်လေး...မင်း ပန်သစ္စာကို တကယ်ချစ်တာကော ဟုတ်ရဲ့ လား။ မင်းသူ့ကို တကယ်ကော လက်ထပ်ယူမှာလား”

“သစ္စာကို ကျွန်တော်တကယ်ချစ်တာပါ မကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် အယ်တော့မှ လက်ထပ်ဖြစ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

တစ်ပါးသူနားလည်ရန်ခက်ခဲသော ထိုစကားကို နေမမကြီး ဘဝင် မကျခွဲမှန်း ကျွန်တော်ရိပ်စားမိပါသည်။

“မင်းတို့ မြေပြန့်သားတွေက အပြောကောင်းသလို ကြောက်စရာ လည်းကောင်းတယ်။ ငါတို့မြို့မှာ မြေပြန့်သားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာကြည်း



www.burmeseclassic.com

စရာ သာကေတွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေလေးကြောင့်တော့  
ကလေးမှာ ရင်နှင့်စရာဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်ထပ်မတိုးပါစေနဲ့။ မင်းကိုလည်း  
ဗီလိန်တစ်ယောက်အဖြစ် ငါ့မြင်ချင်ဘူး ကောင်လေး”

နေမကြီး၏ သတိပေးမှုဆန်သော စကားသံများကို ယနေ့ အချိန်ထိ  
ကျွန်တော်အမှတ်ရနေဆဲပါပဲ။





ကျွန်တော်နှင့် အသက်သိပ်မကွာသော - အစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်သူ သဲမြတ်နိုးတို့ မိသားစုထံသို့ အလည်သွားရင်း သစ္စာနှင့်တွေ့တာ ဖြစ်သည်။  
 အရာရာသည် အမည်နာမသတ်မှတ်ရန် ခက်ခဲသော အခြေအနေ တစ်ရပ်ဖြစ်၏။

ကလေးကို ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ အစ်မဖြစ်သူ သဲမြတ်နိုးက ချစ်စရာကောင်းသော သူ့သူငယ်ချင်းလေး ပန်သစ္စာနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက် ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ချင်း သိကျွမ်းခဲ့ကြ၏။

ကိုယ့်ခံယူချက်နှင့် ကိုယ်မို့ မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမြဲဆင်ခြင်နေထိုင်လေ့ရှိသော ကျွန်တော်သည် သစ္စာနှင့်တွေ့သောအခါတွင် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းတို့ ကင်းမဲ့သွားရသည်။ မြင်မြင်ချင်းပင် သစ္စာအပေါ် ကျွန်တော်၏စိတ်နှလုံးတို့ ညွတ်တိမ်းယိုင်ဆင်းခဲ့၏။ မြင်တွေ့ဖန် များလာသည် နှင့်အမျှ သံယောဇဉ်တို့က တစ်စထက်တစ်စ များပြားလာကာ မျိုသိပ်နိုင်မှု စွမ်းရည်တို့ပြိုလဲသွားလေတော့၏။

မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်လျှင် အတွေ့အကြုံမရှိဘဲ နှုတ်နှည်း သော ကျွန်မဟော်သည် ပုံမှန်မဆန်သည့် ပရမ်းပတာခံစားချက်များကို အစ်မ

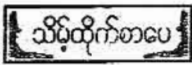
ဖြစ်သူ သဲမြတ်နိုးအား ပြောပြလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ သဲမြတ်နိုးပင် အံ့အား တသင့်ဖြစ်ခဲ့၏။

သဲမြတ်နိုး တအံ့တသင့်ဖြစ်တာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။ တကယ်ဆန်း တာက ကျွန်တော်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် မိန်းကလေး တစ် ယောက်ကို စတင်စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ ဒါပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်ကို။ သစ္စာနှင့်တွေ့မှ ကျွန်တော်၏ရင်ခွင်အရိုင်းက မုန်တိုင်းဝင်မွေ့တာ ခံလိုက်ရသကဲ့ သို့ ခံစားမှုတွေ ကစဉ့်ကလျား ကျဲပြန့်သွားတာ ဖြစ်သည်။ သို့ပါသော်လည်း ထိုခံစားမှုများကို ကိုယ်တိုင်မပြောရဲသဖြင့် သဲမြတ်နိုးမှတစ်ဆင့် သစ္စာအား ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ရသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း ရက်တွေမှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်သည် မျက်နှာပူ၍ သစ္စာကိုရှောင်နေမိသေး၏။ သစ္စာစိတ်ဆိုးမှာကို လည်း တိတ်တဆိတ် ကြောက်လန့်နေမိပါသည်။ မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့၍သာ ဖွင့်ဟလိုက်ရတာ။ မျှော်လင့်ချက်တို့က မရဲတရဲဖြင့် စိုးတထိတ်ထိတ်ရှိလှ၏။

သစ္စာ၏အဖြေကိုလည်း သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သဲမြတ်နိုးမှ တစ်ဆင့်ပင် ပြန်ရခဲ့တာဖြစ်သည်။ သစ္စာထံမှ 'ချစ်တယ်' ဆိုသော အဖြေ စကားကို သဲမြတ်နိုးယူဆောင်လာစဉ်က ကျွန်တော်မယုံရဲနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

ကလောပန်းခြံလေးထဲ၌ သစ္စာ၏နှုတ်ဖျားမှ "သွေးကို သစ္စာ တကယ်ချစ်ပါတယ်" ဆိုသော ဝဲတဲတဲရုတတ အသံလေးကို ကိုယ်တိုင် ကြားလိုက်ရတော့မှ ကျွန်တော်ယုံကြည်ကာ အပျော်ကြီးပျော်မိလေသည်။ အများ အားဖြင့် မှန်တေတေနေလေ့ရှိသော ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့က အပျော်လွန်ကာ ကူခြေမရဖြစ်နေပြီး မြက်စားနေသော နွားတစ်ကောင်အား သွားစမိ၍ (အကျီ အနီရောင်လည်း ဝတ်ထားသော) ကျွန်တော့်ကို နွားလိုက်ဝှေ့သဖြင့် ပန်းခြံထဲမှာ မျက်ကလူးဆန်ပျာ ပတ်ပြေးရသေး၏။

ဒီလိုနဲ့ပင် ... စိန်ပန်းပြာတွေ ခင်းကျင်းထားသော လမ်းကွေ့ပေါ်မှာ လျှောက်ရင်း... ချစ်စရာကောင်းသော ပန်းချယ်ဇီတွေကိုကောက်ရင်း...



www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့် သစ္စာသည် လှပကြည်နူးစွာ ချစ်ရည်လူးခဲ့ကြပါသည်။

စိမ်းလန်းသော ကလောပန်းခြံကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက် ဆုံတွေ့နေကျ နေရာလေးပင်ဖြစ်သည်။ ပန်းခြံလေးအတွင်းမှာ ကလေးလေးတွေလို ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားကြ၏။ မြက်ခင်းပြင်ထက်တွင် ထိုင်ပြီး ချောကလက်ပြားလေးတွေကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ခွံ့ကျွေးကြ၏။

သစ္စာဒါန်းစီးလျှင် ကျွန်တော်အရမ်းလွဲပေးပါက “သွေး... ဖြည်းဖြည်းလွဲ။ အသည်းအေးတယ်။ သစ္စာကြောက်တယ်။ တော်တော့... ရပ်ပါတော့...” ဟု အသံလေး တိမ်ဝင်သွားသည်အထိ အော်တတ်၏။

ကျွန်တော်စီးသောအခါတွင် သစ္စာက “သွေးကို ဂလဲ့စား ချေရမယ်” ဆိုပြီး အရမ်းလွဲလေရာ ကျွန်တော်က မအော်လျှင် မကျေနပ်။

“သွေး ဘာလို့ မအော်တာလဲ။ ကြောက်ပြီးအော်လေ။ သစ္စာ တုန်းကဖြင့် ကြောက်လို့အော်လိုက်ရတာ။ သူ့အလှည့်ကျတော့ စီးကောင်း နေတယ်ထင်တယ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စီးနေတယ်။ မရဘူး... အော်ရမယ်။ သွေးနော်... အော်ဆိုအော်”

ထိုအခါတွင် သစ္စာ စိတ်ကျေနပ်စေရန် ကျွန်တော်ငယ်သံပါအောင် အော်ပြုရ၏။ အဲဒီလိုဆိုပါက သစ္စာသည် ခုန်ဆွခုန်ဆွလေးလုပ်၍ သဘောတွေ ကျနေတတ်သည်။

ပန်းခြံထဲမှ ဝါးပင်လေးများအနီးရှိ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေ ကျ ထိုင်ခုံလေး၏ နောက်ဖိုတွင်လည်း Correction ဖြင့် ‘သွေးသစ်ညှို့+ ပန်သစ္စာ’ ဟုရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးကြသည်။

“သစ္စာကို သွေး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချစ်သွားတာလဲဟင်”

“မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားတာ။ ချစ်တာမှ အရူးအမူးကြီးကို ချစ်မိသွားတာ။ သစ္စာကကော ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုကနေ ချစ်သွားတာလဲ ဟင်”

“အဲ့ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဖိတ်က အလိုအလျောက်ပေါ်လာတာပဲလေ”

သစ္စာသည် ဟန်မဆောင်တတ်သော ရိုးရှင်းသူလေးဖြစ်သည်။ ထို  
ဂုဏ်ခြံပ်တို့ကြောင့်လည်း သစ္စာကို ကျွန်တော် ပိုမိုငြိတွယ်မိတာပါ။

ကျွန်တော်က လူအများစုမတွေးတာမျိုးတွေကို တွေးတတ်ပြီး အလွန်  
တရာဖီစာကြောင်လွန်းသူဟု သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြသည်။ သူတို့ပြောတာ  
ဟုတ်မှန်သည်ဟူ၍လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်သုံးသပ်မိပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်သစ္စာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတော့ သူငယ်ချင်းများ  
စနောက်ပြောဆိုတာကို သတိရပြီး ပြုံးမိသေးသည်။

“ငသွေးရေ... လောကကြီးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောဆိုတွေးတော  
နေထိုင်တတ်တဲ့မင်းဟာ မိန်းမရရင်တောင်မှ လောကနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့  
ကလောက မိန်းမနဲ့ရလိမ့်မယ်ကွ”

ယခုအချိန်မှာ လောကနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု သူငယ်ချင်းတွေ  
နောက်ပြောင်ပြောဆိုလေ့ရှိသော ကလောကမှ အရမ်းလှပပြီး တအားချစ်စရာ  
ကောင်းသိည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။

သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေ ပြောသလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာနိုင်  
မှာ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်၏စိတ်ကို ကျွန်တော်သာ သိပါသည်။





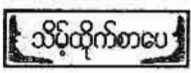


ဟိုတုန်းက မဂ္ဂဇင်းဖတ်လျှင် ကဗျာစာမျက်နှာများအား ကျော်ဖတ်  
လေ့ရှိသည်ဟုဆိုသော သစ္စာသည် ကျွန်တော်ရေးသော ကဗျာများကို  
စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်တတ်လာသည်။

ကျွန်တော်ရေးသော အက်ဆေး၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုနှင့် ကဗျာ  
များပါရှိသော မဂ္ဂဇင်းများကိုလည်း ရှာဖွေဝယ်ယူပြီး အမှတ်တရသိမ်း ဆည်း  
ထားတတ်၏။

“သွေး စာတွေ ကဗျာတွေရေးတယ်ဆိုတာ သစ္စာကို ဘာလို့ မပြော  
တာလဲ။ အခုတောင်မှ သဲသဲပြောပြလို့ သစ္စာသိရတာ။ သွေးက စာရေးဆရာ  
ကြီးဆိုတာ လှူထားတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ကိုယ်က စာရေးဆရာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဝါသနာရှင် စာရေး သူ  
အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကိုယ်စာရေးတာကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမထား  
ဘူး။ အစ်မဖြစ်တဲ့ သဲမြတ်နိုးတောင်မှ မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ဟာ သူ့သိသွားတာ။  
သူငယ်ချင်းတွေတောင် မသိကြဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့စာတွေကို - ဖတ်တဲ့အခါမှာ  
ကိုယ်ရေးတာမှန်းသိပြီး လှူရင်းမို့ အားပေးတာမျိုး မလိုချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုသိလို့  
ချီးကျူးတာထက် ကိုယ်ရေးတဲ့ စာလေးတွေကို ကြိုက်ပြီး ချီးကျူးတာမျိုးကိုပဲ  
လိုချင်တယ်”



www.burmeseclassic.com

ထိုကဲ့သို့သော အယူအဆများကြောင့် သဲမြတ်နိုးက ကျွန်တော် အား 'အတွေးကြောင်'ဟု နောက်ပြောင်လေ့ရှိသည်။

“သစ္စာကတော့ သွေးရဲ့စာတွေကို ဖတ်ဖူးသမျှ အကုန်ကြိုက်တာပဲ”

“အရေးထဲ ပေါက်တူးပေါက်နေပြန်ပါပြီ။ ချောကလက် အဝဝယ် ကျွေးပါ့မယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်နှင့် သစ္စာသည် ချောကလက်အရမ်းကြိုက်ကြတာချင်း လည်း တူ၏။

“ပေါက်တူးပေါက်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တာကို ပြောတာလေကွာ... ရှမ်း တရုတ် မလေးရဲ့”

“သွေးဟာလေ... ကပ်သီးကပ်ဖဲ့ သိပ်အပြောတတ်တာပဲ”

သစ္စာသည် ရှမ်း၊ ဗမာ၊ တရုတ် သွေးသုံးမျိုးစပ်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော် က သူမအား “ရှမ်း ဗမာ တရုတ်သုံးမျိုးစပ်ဆိုတော့ ရှမ်းဗရုတ် မလေးပေါ့” ဟုပြောလျှင် လက်သီးဆုပ် ဖြူဖြူနုနုလေးဖြင့် ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ကို ရှက်ရမ်း ရမ်းကာထုတတ်သည်။

နူးညံ့သူလေး သစ္စာသည် မရေရာသေးသော ကျွန်တော်၏ ဝါသနာ ကို အလေးအနက်ထားသည်။ ယုံကြည်မှုတိုးပွားစေရန် အားပေးစကားများ လည်း ပြောလေ့ရှိပါသည်။

“သွေး ကြိုးစားနော်။ သွေး ကြိုးစားရင် တစ်နေ့မှာ အောင်မြင် ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ”

“ကျော်ကြားမှုကိုတော့ ကိုယ် မမက်မောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အောင်မြင် ချင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့စာတွေကို စာဖတ်သူတွေ အသိအမှတ်ပြုတာ ခံချင်တယ်”

“သွေး ဘယ်လိုကြောင့် စာရေးတာကို ဝါသနာပါသွားတာလဲဟင်”

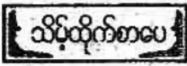
“ဝါသနာဆိုတာ ဗီလိပ်မျိုးပဲ မွေးကတည်းကပါလာပြီးသားလို့ ငါ့ဘယ် ထင်တယ်။ ကိုယ်အမှန်တကယ် ဝါသနာပါတဲ့ အရာဆိုရင် ငါ့ဘယ်ထိုက်

ချောက်ချက်ထို့ ခေနိုင်ပါဘူး။ စာရေးချင်စိတ်တွေ ထကြွလာတာကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်နှစ်ခုကြောင့်ပဲ”

“ဘယ်လို ဆန့်ကျင်ဘက်စိတ်လဲ သွေးရဲ့။ သစ္စာ နားရှင်းအောင် ပြောပြလေ”

“ဒီလိုကွာ... ကိုယ့်မှာက ဟုတ်တာတွေပြောဆိုလုပ်ကိုင်ချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ မဟုတ်တာတွေ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ချင်တဲ့စိတ်ဆိုပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်နှစ်မျိုးရှိ တယ်။ မလုပ်သင့်တာတွေဆိုရင် လုပ်ချင်ပေမယ့် မလုပ်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထား ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အရမ်းပြောချင်တဲ့ စကားတွေရှိပေမယ့် လူ့စည်းဘောင် ထဲမှာမို့ မပြောသင့်လို့ ထိန်းချုပ်ထားရတာတွေ ရှိတယ်လေ။ ဂုဏ်သိက္ခာ အရေးခွဲနဲ့ ဝမ်းကွယ်ထားပြီး ကွယ်ရာမှာ မဟုတ်တာလုပ်နေတဲ့ လူတွေ၊ အပြော တစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးလုပ်နေကြတဲ့လူတွေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကိုသာ သိပြီး သူများ ဘက်ကို မကြည့်တတ်တဲ့ လူတွေ၊ ပြောရရင် အများကြီးပါလေ။ အဲဒီလို ပုံမကျတာတွေ၊ မတရားမှုတွေနဲ့ စီရင်မှုမမျှတတဲ့ လောကကြီးကို ပိုစိုးပက်စက် အရွံ့တိုက်ပစ်ချင်မိတယ်။ အဲဒီလို စိတ်တွေခံစားချက်တွေနဲ့ အပြင်မှာ ကိုယ် ပြောချင် လုပ်ချင်ပါလျက် ပြောခွင့်လုပ်ခွင့်မရတာတွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ ဖွင့်ချပြီး ဇာတ်ကောင်တွေဆီမှာ ထည့်ပြီးတော့ သူတို့ကို လုပ်ခိုင်းတယ်။ အနုပညာကို မြတ်နိုးသူတစ်ယောက်ဟာ သူဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာကို ဖန်တီး နေရရင် စိတ်ဖြေနေရသလိုပါပဲ။ အရာအားလုံးထက် ကိုယ့်အနုပညာ အပေါ်မှာ သာ အာရုံဝင်စားပြီး နှစ်မျောပျော်ဝင်နေတတ်တာမျိုးပေါ့။ အနုပညာဆိုတာ သမရိုးကျအလုပ်တစ်ခုမဟုတ်ဘူး။ ရှင်သန်နေဆဲ နှလုံးသားထဲက ခံစားမှုတွေကို ဦးနှောက်အကူအညီယူပြီး ပင်ပန်းတကြီး ထုဆစ် ဖန်တီးရတဲ့ သိမ်မွေ့မှုပဲ”

ဝါသနာမတူပေမယ့် တစ်ယောက်ခံစားမှုကို တစ်ယောက်ကနားလည် စွာ မျှဝေယူရင်း ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ စကားဝိုင်းလေးများမှာ အငြိမ်း နွေးထွေးလန်းဆန်းနေတတ်လေသည်။



www.burmeseclassic.com



“ဟိုတုန်းက ကလေးမှာ ရင်နှင့်စရာဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ် သွေးရဲ့။ တစ်ခါက လူကြီးတွေ သဘောမတူတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးဟာ ချိန်းတွေ့ရင်း လူကြီးတွေသိသွားလို့ ကြောက်ပြီး နှစ်ယောက်တူ ချောက်ထဲခုန်ချပြီး သတ်သေသွားဖူးတယ်။ ပြီးတော့ မြေပြန့်က လူတစ်ယောက်က သူ့မှာ မိန်းမနဲ့သားသမီးတွေရှိပါလျက်နဲ့ လူပျိုလူလွတ်ဟန်ဆောင်ပြီး ကလေးကကောင်မလေးကို လိမ်ညှာ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ နောက် သူ့ရဲ့မယားကြီးက လိုက်လာခေါ်တော့ ပြန်ပါသွားတယ်။ ကောင်မလေးခမျာ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့တာကြောင့် ရုက်လို့ အဆိပ် သောက်သေသွားတယ်။ ပြီးတော့ မြေပြန့်က ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး လွန်လွန်ကူးကူးတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကောင်လေးက ခဏဆိုပြီး ပြန်သွားတာ ပြန်မလာတော့လို့ ကောင်မလေးဟာ ကြီးဆွဲချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားရှာတယ်။ ပြီးတော့ မြေပြန့်က လူတွေက ဒီကကောင်မလေးတွေကို ကျောရင် အပျော်ကြပြီးမှ ထားသွားကြတာတွေ အများကြီးပဲ”

“တိုယ်က သစ္စာကို အရိုးခံအတိုင်း ဖြူဖြူစင်စင်လေးနဲ့ အစစ် အမှန်ချစ်ထားပါကွာ”

“သွေးကိုတော့ သစ္စာစိတ်ထဲက ယုံပြီးသားပါ။ ဘာကြောင့်လဲတော့ ခြေတတ်ဘူး။ အရမ်းချစ်နေမိလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့နော်”

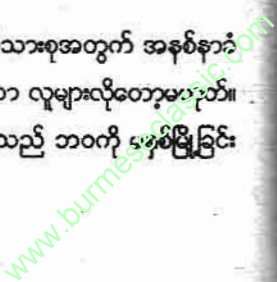
သစ္စာသည် စင်းလုံးချော အပြစ်ကင်းစင်သူလေးသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြူထည်သက်သက်ကလေးသည် ကျွန်တော့်ကြောင့် အစွန်းအထင်းတို့ ဖြင့် ညစ်ပေသွားမှာကို မရှုစိမ့်စွာ စိုးထိတ်မိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေသွား ညည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါ သစ္စာနား မလည်နိုင် အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါနော်။ သစ္စာကို ကိုယ်အရမ်းကြီးကို တကယ် ချစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သစ္စာနဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ကိုယ် အိမ်ထောင်မပြုဘူး လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့တော့ သေချာရှင်းမပြုတတ်ဘူး။ ဘဝမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြတ်သန်းချင်တယ်။ ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာကို အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနဲ့ စိတ်နှစ်ပြီး လုပ်ချင်တယ်”

အိမ်ထောင်မပြုလိုသောစိတ်က ကျွန်တော့်တွင် သန္ဓေတည် နေသည် မှာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်၏ မိဘ နှစ်ပါးသည် ကျွန်တော်တို့ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် လူပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်းဖြင့် ရှာဖွေကျွေးမွေး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင် မိဘနှစ်ပါးအား တစ်လှည့်အနားပေးပြီး ညီမငယ်လေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် ကျွန်တော်ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကာ မိသားစုတာဝန်ကို ပခုံးလွှဲပြောင်းယူသင့်ပြီဟု ထင်မိသည်။

ရုပ်ရှင် ဝိဒီယိုဇာတ်ကားတွေထဲကလိုမျိုး မိသားစုအတွက် အနစ်နာခံ စတာ ကိုယ်ကျိုးကိုရင်နာနာဖြင့် စွန့်လွှတ်စတေးပစ်သော လူများလိုတော့မဟုတ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်၌ကိုက ကျွမ်းကြပ်သည့် အိမ်ထောင်သည် ဘဝကို မှုတ်မြို့ခြင်း



ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်သည် ဘဝနှင့် ကျွန်တော် မြတ်နိုးခုံမင်သော အနုပညာ တစ်ခုထဲထံ၌ အာရုံတို့ကို လုံးဝဥသည့် နှစ်မြှုပ်ထားလို၏။

ဒီကိစ္စသည် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ပြီး စာပေကို မြတ်နိုးလွန်းအားကြီး သော စိတ်ခံစားချက်၏ စိုးရိမ်ချယ်လှယ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ ဇီဝကြောင်မှုဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါ၏။ လူတိုင်းမှာ (အထူးသဖြင့် အနုပညာကို ချစ်သောသူများမှာ) ဇီဝကြောင်မှုတစ်ယောက်တစ်မျိုးစီတော့ ရှိကြပါလိမ့်မည်။

အစမထမတွင် သစ္စာသည် ကျွန်တော့်အား အထင်လွဲမှားသလို ဖြစ်သွားသေးသော်လည်း နောက်တော့ (ချစ်စိတ်ကြောင့်ထင်) နားလည်ပေး နိုင်ခဲ့၏။

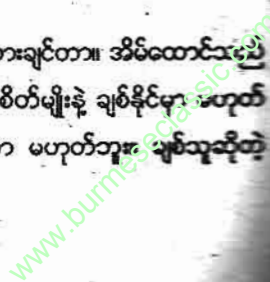
တစ်ဖက်သက်ဆန်ခြင်းကို ငွံ့မုန်းသော ကျွန်တော်က သစ္စာကို လွတ်လပ်သော ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ပေးပေမယ့် သစ္စာ၏သစ္စာတရားက ကျွန်တော့် အပေါ်မှာသာ မြဲမြံလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်ပြု ခွင့်ပေးသော် လည်း သစ္စာက ငြင်းသည်။

“သစ္စာကို မိဘတွေက အတင်းအိမ်ထောင်ချပေးရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“အမယ်... ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်ပဲဥစ္စာ။ ယူချင်မှဖြစ်တာပါနော်။ သစ္စာ တို့ထောင်ပေါ်သူတွေက အချစ်ကြီးသလို ကတိပေးပြီးရင်လည်း ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူး”

ကျွန်တော်နှင့်သစ္စာသည် နားလည်မှု အပေးအယူတည်စွာဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်သက်လုံး ချစ်သူဘဝဖြင့်သာ ရာသက်ပန် နေထိုင်သွားကြရန် ကတိသစ္စာပြုခဲ့ကြသည်။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါ တော့ တွေ့ဆုံရန်တိုင်ပင်ခဲ့၏။

“ကိုယ်က ချစ်သူကို ချစ်သူဘဝမှာပဲ ထားချင်တာ။ အိမ်ထောင်သည့် ဇနီးမယားဘဝရောက်သွားရင် ချစ်သူဘဝကလို စိတ်မျိုးနဲ့ ချစ်နိုင်မှာ မဟုတ် တော့တာသေချာတယ်။ ဘယ်လိုမှ တူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူဆိုတဲ့



ခေါင်းစဉ်အောက်က အဖြူရောင်ပတ်သက်မှုလေးကိုပဲ ကိုယ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတယ်။ အဲဒီချစ်သူဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုလေးနဲ့ပဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်သတ်လုံးနေသွားကြရအောင်နော်”

“သွေးရဲ့အပြောတွေက သိပ်ဆန်းလွန်းနေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးနှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့ စကားတွေတိုင်းကို သစ္စာက အမိန့်တစ်ခုလို နှာခံပြီသားပါ။ သွေးသာ အောင်မြင်တဲ့စာရေးဆရာကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားသိလား။ သစ္စာက သွေးရဲ့စာလေးတွေကိုဖတ်ပြီး အဝေးကနေ အမြဲအားပေးနေမယ်နော်”

သစ္စာသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ဩချယူရလောက်အောင်ကို ကောင်းပါသည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနှင့် အဆုံးစွန်အထိ နားလည်ပေးနိုင်ဆုံးသော သစ္စာလို ချစ်သူမျိုးကို ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နောက်ထပ်တစ်ယောက် လိုက်ရှာလျှင်ပင် ရနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။

မိန်းမသားဖြစ်သော သစ္စာဘက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ထည့်တွေးမိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆန္ဒနှင့်အသိတရားဆိုတာက ကွာခြားလွန်းလှပါ၏။





“သွေး... ဟိုမှာ မြင်နေရတာ ကလောသဒ္ဓါင်း တွေလား”

ကလောသဒ္ဓါင်းလေးကို အထက်စီးလမ်းပေါ်မှ မှုန်ပျံ့ပျံ့ မြင်နေရသည်။

“ကလောသဒ္ဓါင်းလေးက ချစ်စရာလေး။ လှတယ်နော်။ ကိုယ်တောင် နေချင်စိတ်ပေါက်လာပြီ”

“ဟာ... သွေး...အဲဒီလို မပြောကောင်းဘူးလေ။ မပြောရဘူး”

“တကယ်ပြောတာ သစ္စာရဲ့။ ကိုယ်သေရင် အေးချမ်းတဲ့ ဒီ ကလော မြို့လေးမှာပဲ သေချင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုလည်း ကလော သဒ္ဓါင်းလေးထဲမှာပဲ ခြုပ်နှံချင်တယ်”

“သွေးရယ်...အဲဒီလိုတွေ မပြောပါနဲ့လားကွယ်။ သွေးသာ သေသွားရင် သစ္စာလည်း လိုက်သေသွားမှာ”

ကျွန်တော် တကယ်ပဲ အခုချက်ချင်း သေသွားတော့မည်အတိုင်း



သစ္စာချုပ်နှာတ တုန်လှုပ်ပျက်ယွင်းနေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အတည်ပြော  
နေတာဖြစ်သည်။

“ကိုယ်နဲ့သစ္စာသေရင် ကလောသချိုင်းလေးထဲမှာပဲ ဘေးချင်း ယှဉ်  
လျက် အတူတူနေကြမယ်လေ...နော်...”

“အင်းပါလေ... သွေးသဘောအတိုင်းပါပဲ”

အစ်မဖြစ်သူ သဲမြတ်နိုးအား ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သေဆုံးလျှင်  
ကလောသချိုင်းအတွင်းမှာပင် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် မြုပ်နှံပေးရန် ပြောသော  
အခါ သူကအပြောင်အပြက်တစ်ခုပမာ သဘောထားကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်  
ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့သည်။

“အသက်ရှင်လျက်မှာကျတော့ အတူတူမနေကြဘဲနဲ့ သေခါမှပဲ  
ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး အတူတူနေချင်ကြသတဲ့လား။ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ  
တကယ်ဂေါက်သီးတွေပဲ”

“မလှောင်ပါနဲ့ဟာ။ ငါတို့ တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ဟုတ်တယ် သဲသဲ။ တကယ်ပြောနေတာ”

မျက်နှာတည်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အမူအယာကြောင့်  
သဲမြတ်နိုးအလေးအနက်ထားကာ ယုံကြည်လက်ခံသွားသည်။ ကျွန်တော်  
တို့နှစ်ယောက် သေဆုံးချိန်မှာ သူသက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးပါက ကျွန်တော်  
တို့၏ ဆန္ဒကို သူကိုယ်တိုင်အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု  
ပြောပြီး သူမရှိလောက်တော့လျှင်လည်း ဆွေမျိုးရင်းချာများအား သေချာ  
မှာကြားခဲ့မည်အကြောင်း ကျိန်ဆို၍ ကတိပေးခဲ့၏။

ပေးဆပ်ခြင်းကြီးမားပြီး အဖြည့်ခံဘဝဖြင့်သာ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲ  
နေရသည့် သစ္စာအတွက် သဲမြတ်နိုးပင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“သစ္စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်ခံယူချက်ကို မပြင်တော့ဘူးလား ငသွေး  
ပြင်သင့်တယ်လို့ ငါပြောချင်တယ်။ ဒီတစ်ခါ နင် ဖိစာကြောင်တာက လွန်လွန်း  
အားကြီးတယ်ဟာ”

သဲမြတ်နိုး ကြားကဝင်ပြောပေမယ့် ကျွန်တော်သည် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရင့်သန်နေလေ၏။ အချိန်တွေ အရမ်းကြာလျှင် မလိုထားသော အခြေအနေတွေက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ အလိုအလျောက်ဝင် ရောက်လာနိုင်တာမို့ စဉ်းသည်ပီသစွာ ကျွန်တော်ကျင့်ကြံလိုက်ရပါသည်။

“သွေးအားရင်အားသလို သစ္စာဆီကို ခဏခဏလာလည်ရမယ် နော်။ သစ္စာကို မေ့မသွားရဘူးနော်”

ကျွန်တော် ပြန်ခါနီးတွင် အသံလေးတွေတုန်ယင်ကာ မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် စကားတွေအထပ်ထပ်မှာကြားနေသော သစ္စာ၏မျက်နှာလေးကဆွေးမြေ့ရိပ်တို့ လွှမ်းခြုံရစ်သိုင်းနေလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း မခွဲနိုင်မခွာရက်နှင့်ပင် နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ရ၏။

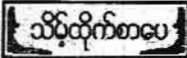


ယခု ကလေးမြို့လေးကို ကျွန်တော်နှောက်တစ်ခေါက် ထပ်ရောက်လာပြန်ပါပြီ။ လူချင်းမတွေ့ရသော်ငြားလည်း ကျွန်တော်နှင့်သစ္စာ အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ပါ။ စာတစ်ခါ ဖုန်းတစ်လှည့်နှင့် အဆက်အသွယ်တော့ရှိ၏။

ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော်သည် စီးပွားရေးဘက်မှာရော စာပေဘက်မှာပါ သိသိသာသာဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လေ့လာစူးစမ်းရင်းသာ အချိန်တွေကုန်သွားသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ပျင်းရိနေတာလည်း ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးတွေက ကြီးကျယ်ထည်ဝါသလောက် လက်တွေ့မှာတော့ အကောင်အထည်ပေါ်လာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သည့် ခပ်ညံ့ညံ့လူသားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ‘သွေး... နင် ကလေးကို မဖြစ်မနေချက်ချင်း လာခဲ့ပါ။ အရေးကြီးတယ်။ ငါနောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်’ ဆိုသော သဲမြတ်နိုးထံမှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်-ပြည် အဝေးပြေးကားလမ်းပေါ်ရှိ ကျွန်တော်တို့ မြို့ငယ်



www.burmeseclassic.com

လေးခု တလောသို့ ထားရသည်က သိပ်တော့မလွယ်ကူလှ။ ပထမဆုံး ရန်ကုန်သို့ ရောက်အောင်သွားရသေးသည်။ ရန်ကုန်အောင်မကံလာ အဝေးပြေးကားဝင်းထဲ ရောက်တော့ နာမည်ကျော် တောင်ကြီးတန် ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ရက် နီးကပ်နေသောကြောင့် ကားလက်မှတ်က ချက်ချင်းမရ။ ကြိုရာအလယ်ခုံကျတော့လည်း ကျွန်တော်က မစီးချင်။ ခရီးဝေးသွားတိုင်း ဘေးခုံရမှ စိတ်တိုင်းကျသည်။ ဒါလည်း ကျွန်တော်၏ ဖိစာကြောင်ခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

လိုချင်သော ကားလက်မှတ်ကိုစောင့်ရင်း ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော် ဆောင်တင်နေသေး၏။ ရင်းနှီးသော စာပေလောကသားများနှင့် ဝါသနာထုံသော စာပေအကြောင်းများ ပြောဆိုမေးမြန်းမှတ်သားရင်းဖြင့်ပင် အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သဲမြတ်နိုးဖုန်းဆက်ပြီး ခြောက်ရက်မြောက်သော နေ့မှ ကျွန်တော် ကလောသို့ရောက်သည်။

ချမ်းအေးလွန်းသော မြို့လေးတွင် ချစ်သူရှိသည်ဆိုသော အသိဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ခွင်ဝယ် နှစ်လိုဖွယ်ရာ နွေးထွေးချိုမြဲနေပါ၏။ ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းနေသော နှင်းတောထဲတွင် ချစ်သူလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက် ချင်စိတ်ပေါ်လာကာ သစ္စာအား ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် တွေ့မြင်ချင်လာသည်။

အရိုးကွဲမတတ် ထုံကျင်အေးစက်နေသော ကျွန်တော်သည် မှုန်တိုမှုန်ဝါး အာရုံဦးမှာ နှင်းခါးတွေကို အဖော်ပြုပြီး သဲမြတ်နိုးအိမ်သို့ ရောက်သွား၏။

အိပ်မှုန်စုံဝါး ပုံစံဖြင့် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် သဲမြတ်နိုး၏ ကြိုဆိုပုံက ဖော်ရွေဟန်ပျောက်နေသလို ထင်မိပါသည်။

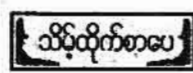
“ကိုယ့်ချစ်သူကိုတောင် နောက်ဆုံးအချိန်မှာ နှုတ်ဆက်ခွင့် မရလိုက် ရာတဲ့ နင့်အတွက် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး ငသွေး”

သဲမြတ်နိုးစကားကို ကျွန်တော်ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရမှန်း မသိ။

“သစ္စာဆုံးသွားတာ သုံးရက်ရှိပြီ”

“ဘာ...”

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးနေသည့်ကြားက ကျွန်တော်ဘစ်ကိုယ်



www.burmeseclassic.com

လုံး မီးတို့ဖြင့် လောင်မြိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဝတ္ထု ဇာတ်  
လမ်းတွေထဲမှာသာ ဇာတ်အလှည့်အပြောင်းအဖြစ် ထည်၍အသုံး ပြုလေ့ရှိ  
သည့် ဒီလိုဇာတ်ကွက်မျိုးကို ဘဝမှာ ကိုယ်တွေ့ရင်ဆိုင်ကြုံဆုံရလိမ့်မည်ဟု  
ယောင်ရမ်း၍မျှပင် မတွေးမိခဲ့ပါ။ မယုံကြည်ခြင်းများစွာဖြင့် စိတ်နှလုံးတို့လည်း  
သွက်သွက်ခါလှုပ်ရမ်းသွားတော့၏။

“ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ နင် နောက်နေတာ မဟုတ်လား  
ဟင်”

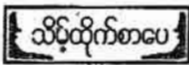
“ငါ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး ငသွေး။ တကယ်ပြောနေတာ”

ဆက်ပြောလာသော သဲမြတ်နိုး၏ စကားများကို မကြားတစ်ချက်  
ကြားတစ်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြဆူပွက်နေ၏။ အဖြစ်အပျက်  
ကိုတော့ နားလည်သလိုရှိသည်။

သစ္စာကို သူမ၏မိဘတွေက အိမ်ထောင်ချပေးရန် စီစဉ်တော့ သစ္စာ  
က လက်မခံ။ မိဘတွေကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ နောင်ရေး  
စိတ်အေးရစေရန် အိမ်ထောင်မပြုဘဲတော့ မနေရဟု ဆိုသည်။ သူတို့ပေးစား  
သူနှင့် မယူချင်ပါကလည်း သစ္စာနှစ်သက်သဘောကျသူနှင့် သဘောတူမည်ဖြစ်  
သည်။ သို့သော် သစ္စာက ဘယ်လိုပြောပြော လက်မခံသဖြင့် လူကြီးတွေက  
အတင်းအကြပ်စီစဉ်ကြသည်။ ထိုအခါ သစ္စာက ကျွန်တော့်အပေါ်ထားရှိသော  
သစ္စာတံရားကို အသက်နှင့်လဲလှယ်ကာ သက်သေထူပြသသွားခဲ့သည်။

အဆိပ်သင့်ဆေးပြားများ အလွန်အကျွံသောက်သုံးထားသော သစ္စာ  
၏ အသက်ကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးပမ်းကြသေး၏။ သစ္စာကို ဆေးရုံတင်ထားသို့န်  
တွင် သဲမြတ်နိုးက ကျွန်တော့်အား ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ ဖြစ်သည်။ အဖြစ်မှန်ကို  
မပြောခဲ့တာက ကျွန်တော်စိတ်ပူပြီး အလော သုံးဆယ်လုပ်လျှင် တစ်ခု  
ကသိကအောက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်သာ ရရာကြုံရာဖြင့်လာလျှင် ကျွန်တော့်အပေါ် ထားရှိ



www.burmeseclassic.com

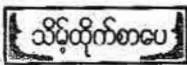
သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာအား အသက်နှင့်လဲလှယ်ကာ စောင့်ထိန်းသွားသည့် အချစ်သူရဲကောင်းမလေး၏ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို မှီဦးမှာဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ရဲရင့်ပြခဲ့သော ချစ်သူကို နှစ်သိမ့်အားပေးမှု မပြုလိုက်နိုင်သလို မြင်တွေ့နှုတ်ဆက်ခွင့်ပင် မရလိုက်။ သစ္စာသည် သေဆုံးခါနီး အချိန်တွေမှာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်တောင် မျှော်လင့်တောင့်တနေရှာမလဲ...။ ကျွန်တော့်ကို ပြောဆိုမှာကြားချင်သော စကားတွေ သစ္စာရင်၌ ပြည့်သိပ်နေမည်မှာ သေချာသည်။ သစ္စာသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိသူလေးသာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဇီဝကြောင့်မူ၊ ဇီဝချဲ့မှုများကြောင့် ဘယ်တော့မှ အစားပြန်ရမှာ မဟုတ်သောချစ်သူကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အပြင် ချစ်သူ၏ နောက်ဆုံးခရီးကိုတောင်မှ လိုက်ပါပို့ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သည့်အဖြစ်...။ ယူကြီးမရခြင်းများစွာက ကျွန်တော့်အား အပြင်းအထန် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက် ကြလေတော့၏။

“နင် သိပ်အတ္တဆန်တယ် ငသွေး။ နင်ဟာ နင်ဖြစ်ချင်တာနဲ့ နင်ဘက်ကိုပဲ ကြည့်တယ်။ သစ္စာကတော့ အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ အကြပ်အတည်းကြားမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာတောင်မှ နင်စာရေးနေရင် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးဖိထားတာ။ မျှော်လင့်ချက်မရှိမှန်း သိလျက် နဲ့တောင် သူဟာ နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် အရာရာကို အလေးအနက်ထားတယ်။ သစ္စာဟာ သူ့ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အရူးအမူးနဲ့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တာ။ အခုတော့ သူ့အချစ်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး သက်သေပြသွားပြီ”

သူငယ်ချင်းဘက်ကနာနေသော အစ်မဖြစ်သူ၏ ခပ်ရင့်ရင့် စကားလုံးများကို ကျွန်တော်မတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။

“သစ္စာဟာ ဝေဒနာကို အသည်းအသန်ခံစားနေရချိန်မှာ တောင်မှ နင်မရောက်သေးဘူးလားဆိုပြီး တဖွဖွမေးနေတာ။ သူက နင့်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ။ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ သူဟာ နင့်ကိုမျှော်လင့်နေတာ။



www.burmeseclassic.com

သစ္စာက နင့်ကိုဘာမှာသွားသလဲသိလား ငသွေး။ သစ္စာက သူ့နလုံးသာခဲ့ သူ့ဘဝစတေးခဲ့ရတဲ့ နင့်ရဲ့ဝါသနာကို အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားပါလို့ မှာသွား တာ ငသွေးရဲ့...”

ငိုရွှိုက်သံတွေ ရောထွေးနေသော သဲမြတ်နိုး၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ထဲမှာ တုန်ခါသွားသည်။ သစ္စာသည် နောက်ဆုံး အချိန် အပိုင်းအခြားလေးမှာပင် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစေချင်သော ဆန္ဒဖြင့် ရှင်သန် သွားသူလေးဖြစ်သည်။

သစ္စာ၏ဘဝတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ချစ်ခဲ့သလို ပင် ကျွန်တော်၏ဘဝမှာလည်း သစ္စာတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ချစ်မိသွား တာပါ။ နောက်နှောင်လည်း သစ္စာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဆက်ချစ်နေဦးမှာပါ။ ဒါသည်မှန်သော သစ္စာစကားသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကလောသချိုင်းသို့သွားကာ သစ္စာ၏ အုတ်ဂူလေးပေါ်တွင် သူမကြိုက် သော ချယ်ရီပန်းလေးများကျဲဖြန့်ပေးရင်း ကျွန်တော် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရ သည်။ ဒီသချိုင်းအတွင်းမှာ ဘေးချင်းယှဉ်လျက်မြှုပ် နံမည်ဟု အတူတူပြော ခဲ့ကြရာ... အခုတော့ ချစ်သူက ဦးစွာအလျင် သွားလေပြီ။

ကျွန်တော်ကကော ချစ်သူနောက်ကို ဘယ်တော့ လိုက်ရမှာပါ လိမ့်...။

□

“ကောင်လေးရေ... ကလောမှာ ရင်နှင့်စရာဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် တော့ ထပ်တိုးသွားပြန်ပြီပေါ့!”

နေမမကြီး၏ စကားသံက ကျွန်တော်၏ နားစည်ဝမှ ဝင်ရောက်ပြီး နှလုံးသားကို ဆွဲယူရမ်းခါနေသလိုမျိုး အခံရခက်လွန်းလှပါသည်။ ဒါဆို ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်တော်က ဗီလိန်လား...။

နာကျင်မှုတို့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် မနည်း ကြိုးစား နေရသည်။

သစ္စာနှင့်အတူတကွ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ သွားလာနေထိုင်ခဲ့သည့် နေရာတွေရောက်တိုင်း ဘဝတစ်ပါးမှ သစ္စာကိုသာ ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရမိ သည်။ ထိုအခါများတွင် ညှာတာခြင်းကင်းမဲ့သော အလွမ်းတို့က ကျွန်တော့်အား သည်းသည်းထန်ထန် နှိပ်စက်လေ့ရှိ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သော သစ္စာ၏ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်အပြီးတွင် ကျွန်တော်ကလောမှ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အသည်းကွဲ လွမ်းဆွေးနေရုံ သက်သက်ဖြင့်သာ ကျွန်တော်၏ အချိန်များကို မဖြုန်းတီးပစ်ချင်ပါ။ ချစ်သော သစ္စာကြောင့်ရရှိလာသည့် အလွမ်းများသည် ကျွန်တော်၏ ဘဝလမ်းအတွက် ဆူးငြောင့်ခလုတ် အနှောင့်အယှက်သဖွယ်အဖြစ် မခံနိုင်။ ထိုအလွမ်းများအား ထုဆစ်ပုံသွင်း၍ အနုပညာတစ်ရပ်အဖြစ် ဖန်တီးပြီး ကျွန်တော်ဝါသနာပါသလို သစ္စာလည်း ဖြစ်စေချင်သည့် အောင်မြင်သော အနုပညာသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရန်အတွက် တွန်းအားတစ်ခုပမာ ရယူပြီး ကြိုးစားရပေဦးတော့မည်။

ကလောမြို့ သင်္ချိုင်းအတွင်းမှ ချစ်သူပန်သစ္စာ၏ အုတ်ဂူလေး ဘေးနားကပ်လျက် မြေကွက်လပ်တွင်... ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာ(သို့မဟုတ်) အရိုးပြာအိုးလေး နေရာယူခဲ့အောင်းမည့် နေ့တစ်နေ့ကိုတော့... အလွမ်းတွေ ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ စိတ်ဖြေဖန်ဆင်းသီကုံးထားသည့် စာပေအနုပညာများကြား မှာ စိတ်နှစ်ပြီး စောင့်မျှော်ရင်း... ကျွန်တော်တစ်ယောက် လောကကြီးထဲမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေထိုင်သွားရဦးမှာပါ...။





ချစ်သော... သစ္စာ...

ကောင်းရာဘုံဘဝမှာသာ ပျော်ပိုက်နေပါ... ကိုယ့်အတွက်တော့ စိတ်  
မပူလိုက်ပါနဲ့... အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက... တစ်သီးစား နှလုံးသား  
ကိုထုဆစ်ပြီး... ဝါသနာနဲ့ လှော်ခတ်ကာ... ဉာဏ်မဏ္ဍိုင်နဲ့ ပဲ့ကိုင်လို့... အိပ်မက်  
တွေတကယ်ဖြစ်လာဖို့... ကိုယ်ကြိုးစားမှာပါ သစ္စာရယ်...။

ကိုယ်တကယ်ကြိုးစားမှာပါ!!!



လင်သွှေသွေး

(Heart မဂ္ဂဇင်း)

**လူနေ၏ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ**

- ၁။ သူရေးတဲ့ဗလာစာအုပ်
- ၂။ မြို့တစ်မြို့
- ၃။ အချစ် ကျွန်တော်တို့ ရင်ခုန်စွာအကျိုးဆောင်ပေးသည်
- ၄။ လူသုံးယောက်မှတ်တမ်း

**လင်းညိုသွေးထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ**

- ၁။ အသည်းခွဲဖက်ရှင်
- ၂။ တိမ်တိုက်တို့ရဲ့အသွင်ကွဲရာသီ
- ၃။ ကိုယ်တိုင်ရိုက်ချိုးတဲ့ ပဉ္စမံနံရိုး
- ၄။ ဒဏ်ရာစက်လက် ဒိုင်ယာရီ
- ၅။ ရွှေမင်းသမီးရဲ့ပျော်တော်ဆက်
- ၆။ ဂျစ်ပစီသင်ခန်းစာ

